

NORMA JEFFREY

*Nodul strâns al
dragostei*

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Încăperea aglomerată vibra de tensiune. Perechi de ochi îi întâlneau pe ai ei pentru câte o secundă, conversația scăzuse la nivelul unor murmure stingherite și convenționale, în timp ce nuntașii, mult prea mulți ca să încapă comod în oficiul stării civile, o așteptau pe mireasă. Zâmbetul ofițerului stării civile devenise fix, apoi se ștersese cu totul, în timp ce arunca priviri pline de subînțeles spre ceasul de pe perete, tusea sa ocazională și seacă sporind susurul de șoapte și foielile de picioare ale celor adunați să asiste la căsătoriei domnișoarei Delphine Wyndham cu domnul Alexander Paget.

Singur în mijlocul oceanului de neliniște, mirele stătea neclintit ca o stană de piatră.

Nu se mișcase de o jumătate de oră, își spusese Sophie Gordon, iar bătaia ceasului din turnul primăriei i-o confirmă. Alexander nu tresărise nici măcar o dată. În sala luminată de soare domnea o căldură sufocantă, însă pe capul lui fiecare fir de păr blond și lucios stătea la locul său, gulerul imaculat contrasta cu culoarea închisă a sacoului, iar gardenia de la rever era la fel de proaspătă ca în momentul când sosise. Alexander, după cum Sophie știa mai bine ca oricine, urmărea perfecțiunea în toate, ceea ce făcea cu atât mai incredibil faptul că Delphine îndrăznise să-i sfideze bine-cunoscutele concepții despre punctualitate.

Cu siguranță, nici un bărbat nu merita să aștepte atât de mult – și în văzul tuturor! – ca mireasa lui să-și facă apariția. Pe Sophie o străpunse un junghi neașteptat de compasiune. Dintre toate sentimentele pe care i le nutrise lui Alexander Paget de-a lungul anilor, compasiunea era fără precedent, în pofida legăturilor care-i uneau. Datorită prieteniei dintre părinții lor, Alexander fusese dintotdeauna prezent în viața ei, uneori în fundal, alteori ieșind în avanscenă. O dată, pentru scurt timp, Sophie chiar cunoscuse chinurile unei iubiri adolescente pentru el. Acea, cel puțin, pierise de moarte naturală – sau mai bine zis, de inanție, își spunea ea amuzată. Alexander era de o superioritate atât de nesuferită în timpul studenției, încât adorația ei cârmise curând în alte direcții.

Actualmente, Alexander juca un rol destul de proeminent în viața Sophiei, căci de câțiva ani îi era secretară. După propria ei părere, o secretară foarte bună. Numai soția îl cunoaște pe un bărbat mai bine decât secretara lui confidențială – iar Sophie reflecta că, în cazul ei, chiar și asupra acestui principiu puteau plana îndoieli.

Își privi pe furiș tatăl, pentru a-l vedea uitându-se la mama miresei cu preocupare profesională. Doamna Wyndham stătea așezată, frământându-și mânușile din piele, cu fața roșie ca focul sub borul lat al pălăriei.

– Hipertensivă, murmură sotto voce doctorul Gordon.

– Nici nu mă mir, răspunse fiica lui la fel de încet, cu sprâncenele înălțate, surprinzând privirea lui Edward Peregrine Paget, vărul și cavalerul de onoare al mirelui. Perry se tot sucea și se răsucea pe scaun, privind spre ușă, de parcă ar fi sperat că mireasa se materializase acolo în timp ce el stătea întors cu spatele. „Slabe șanse“, își spuse Sophie. „Când Delphine Wyndham își face intrarea undeva, nu mai poate încăpea nici o îndoială că a binevoit să apară.“

Când, într-un târziu, ușa se deschise, toate capetele cu excepția unuia singur se întoarseră într-acolo ca trase de aceeași sfoară. Dar nerăbdarea se transformă în surprindere când, în locul miresei, apărură tatăl acesteia,

chemându-l cu un gest grăbit pe Perry, care-l înghionti pe Alexander și ieși din sală împreună cu el, închizând ușa peste rumoarea comentariilor izbucnite din toate părțile. Doamna Wyndham se rezemă de ruda așezată alături, iar Kate Paget, mama vitregă a lui Alexander, se întoarce spre familia Gordon, îngrijorată.

– Ce crezi, David, s-o fi întâmplat ceva?

Doctorul Gordon zâmbi liniștitor:

– Probabil Delphine are probleme cu traficul.

Sau i s-o fi rupt o unghie, sau i-a fugit firul la ciorap, își spuse Sophie. Pentru Delphine Wyndham, o sală plină de oameni care o așteptau nu însemna nimic pe lângă remediarea unui asemenea detaliu vital.

Sophie era cel mai îngrijorată pentru Kate Paget, care se încordă vizibil când Alexander și Perry reveniră în sală. Mirele schimbă câteva cuvinte cu ofițerul stării civile, apoi se întoarce spre ceilalți, cu ochii verzi înghețați pe chipul său arătos.

– Vă prezint tuturor scuzele mele pentru că ați așteptat atât de mult, spuse el politico. Regret, dar nu va mai avea loc nici o ceremonie. Am aflat că Delphine s-a răzgândit.

Se auzi un vaiet ascuțit, în timp ce doamna Wyndham se prăbușea în brațele rudei de alături, iar doctorul Gordon se repezi imediat s-o ajute. Dură câțva timp până când femeia distrusă își reveni, în vreme ce mirele părăsit aștepta nemișcat, cu chipul lipsit de orice emoție. Sophie rămase pe scaun, la o parte din drum, simțind că i se

frângea inima de mila lui Alexander. Era o situație oribil de nouă pentru el. Se obișnuise cu o viață ferită de încercările și zburciul pe care le aveau de îndurat cei mai puțin norocoși. Îl privea cu detașare, încercând să-l vadă ca prin ochii cuiva străin. Era un specimen foarte atrăgător al sexului tare, înalt, zvelt, musculos, cu păr des și lucios, doar o idee mai închis decât în copilărie, când fusese blond ca spicul grâului. Iar calitățile lui nu se rezumau la aspectul fizic. Arhitect de succes în respectabila firmă înființată de bunicul lui în orașul Deansbury, Alexander avea un nume și o reputație profesională cunoscute de toată lumea. Sophiei îi venea greu să creadă că până și Delphine ar fi putut să fie atât de lipsită de inimă încât să părăsească un bărbat ca Alexander în fața altarului. Nu că masa ofițerului stării civile ar fi semănat cu vreun altar, în pofida florilor pe care cineva le aranjase cu mult gust – dar ideea conta. Ce-o fi putut simți un mire lăsat cu buzele umflate...?

După ce doamna Wyndham, înlăcrimată, fu în sfârșit condusă afară de cei mai apropiați, Alexander se întoarse din nou spre invitații rămași.

– Deși nunta propriu-zisă a fost contramandată, ne așteaptă o masă delicioasă la Deansbury Country Club, așa cum s-a aranjat.

Zâmbi ușor, începând în sfârșit să dea semne vizibile de încordare.

– Iertați-mă dacă voi dispărea. În situația creată, aș arăta ca o stafie la ospăț. Perry îmi va ține locul și vă rog, din partea domnului Wyndham și a soției domnului, să profitați de ospitalitatea lor.

– A fost îngrozitor, îi spuse Sophie bunicii sale a doua zi, la masă. În viața mea n-am crezut că voi ajunge vreodată să-mi pară atât de rău pentru Alexander.

– De ce? Întrebă cu interes Cecily Wainwright.

Sophie stătu un moment pe gânduri.

– Păi, îl știi pe Alexander, bunico. Nu pare să aibă niciodată nevoie de compasiune, necum de milă. Își croiește neabătut drum prin viață. Până și eu pot aprecia ce partidă bună e pentru orice față – inteligent, realizat, plin de bani...

– Ca să nu mai spunem și cât de atrăgător, adăugă bunica ei. Cred că Delphine Wyndham a avut motive foarte întemeiate ca să renunțe.

– Rapacitatea, cred.

– Și un prost gust incredibil, dacă a fugit cu acel Foyle.

– A, dar Terry Foyle e pentru Delphine ceea ce era doctorul Frankenstein pentru monstru, bunico, zâmbi răutăcios Sophie.

Doamna Wainwright o amenință cu degetul, dar fu nevoită să recunoască: fără talentul și experiența de

fotograf ale lui Terry Foyle, ascensiunea Delphinei Wyndham până la actuala ei faimă de top-model n-ar fi fost atât de meteorică, în pofida frumuseții și a uluitorului ei păr negru, lung până-n talie. Dinamicul omuleț din East End transformase farmecul ei simplu în visul de frumusețe erotică al oricărui bărbat, atrăgând oferta unei firme americane de cosmetică pentru amândoi, contract cu care Terry Foyle venise val-vârtej în Deansbury, în ceasul al unsprezecelea din ziua nunții.

– N-a încăput nici o concurență, comentă Sophie. Ce șanse să fi avut Alexander și Deansbury-ul pe lângă Terry Foyle și Dreamgirl Corporation din Los Angeles?

– Deci, Delphine a tulit-o în Orașul Îngerilor – ce ironie! murmură doamna Wainwright, privind-o apoi întrebător pe Sophie. Și Alexander ce face?

– Suportă cu stoicism.

Cu un licăr în ochi, Sophie îi povesti bunicii sale cum mirele părăsit plecase totuși în Grecia, așa cum plănuiseră pentru luna de miere. Avea să-și satisfacă pe deplin pasiunea pentru ruine antice, chiar dacă ruinele contemporane aveau încă răni dureroase.

– Sophie! se strădui doamna Wainwright să se arate șocată, deși mentalitatea pragmatică a lui Alexander era notorie. Dar, cu siguranță, nu va sta la același hotel rezervat pentru luna de miere.

– Ba da. Alexander nici n-a vrut să audă de altceva, după cum spune mătușa Kate.

Doamna Wainwright îi aplaudă bunul simț și-și afirmă din nou disprețul la adresa oricărei femei atât de neghioabe încât să părăsească un mire cu mintea așa de limpede. Sophie, pe de altă parte, aștepta întoarcerea lui Alexander la Deansbury cu sentimente amestecate, convinsă că urma să fie extrem de prost dispus.

– Delphine e superbă, spuse ea, posomorâtă. Când se va întoarce la lucru, Alexander o să fie ca un urs cu dureri de cap. Deși nu voi înțelege niciodată cum de și-a imaginat că una ca ea se va mulțumi cu extazul conjugal într-un orașel ca Deansbury.

– Probabil spera doar, iubito. În unele sensuri, bărbații pot fi foarte naivi.

– Naiv, Alexander?! exclamă Sophie. E cel mai șiret om din câți cunosc. Delphine trebuie să fie singura greșeală de calcul pe care a comis-o în viața lui.

După masă, cele două femei ieșiră în grădină, ca să-și bea cafeaua la soare, depănând noutățile familiale. Amândouă așteptau întotdeauna cu nerăbdare prânzurile pe care le luau împreună o dată la două săptămâni. Sophiei, mai ales, îi plăcea liniștea din casa confortabilă unde crescuse mama ei, în contrast cu viața de-acasă. Aici, în Greenacre, aproape că putea reveni la lipsa de griji din copilărie, pe când în Deansbury con-

ducea familia Gordon și-și îngrijea tatăl și frații, în timpul care-i mai rămânea pe lângă munca la Paget Son, Chartered Architects.

– Când se întorc gemenii din Franța? întrebă doamna Wainwright.

– Miercuri, cred.

– Ocazie cu care, presupun, ți se va oferi un munte de rufe murdare, adunate cu mult drag.

Sophie râse.

– Le prefer de-o mie de ori, pe lângă interminabilele panglicuțe cu numele. Înainte de plecarea lor la Edinburgh, voi avea de cusut zeci și zeci de drăcii din-alea.

– Sper că universitatea știe ce are în inventar, comentă doamna Wainwright. Iar în continuare ce vei face?

Sophie o privi surprinsă.

– Ce să fac?

– Acum, când Tim a plecat să se ocupe de oile din Australia, iar Mark și Matthew vor porni curând spre Edinburgh, am impresia că prezența ta în casa tatălui tău nu va mai fi la fel de esențială cum era odinioară.

Sophie se gândise și ea la același lucru – dar trebuia să țină seama și de tatăl ei. Ca medic, David Gordon se baza pe ea mai mult decât ar fi făcut alți tați în împrejurări asemănătoare, fie și numai pentru că avea nevoie de Sophie pentru a răspunde la telefon în cele două

seri pe săptămână când era de gardă. Când i-o spuse bunicii sale, doamna Wainwright o privi dezaprobator.

– Nu ți-e dor să ai și tu o viață a ta, Sophie? Cred că Louise se răsucesce în mormânt, când vede pe ce cale a apucat-o viața ta în ultima vreme.

Louise Gordon plecase cu autobuzul la Londra, pentru a face cumpărăturile de Crăciun, la scurt timp după ce Sophie împlinise șaisprezece ani. Autobuzul se accidentase pe autostradă, într-un ambuteiaj cauzat de ceață, iar David Gordon și cei patru copii ai lui rămăseseră fără principalul reazem al vieții lor. Tatăl Louisei suferise un atac de apoplexie la aflarea veștii, iar Cecily Wainwright ajunsese să oscileze între loialitatea față de soțul ei bolnav și necesitățile nepoților, fiind nevoită să stea deoparte în timp ce Sophie, cea mai mare din cei patru, se transforma peste noapte din elevă fără griji în gospodină și mamă adoptivă a propriilor ei frați, învățând pentru examene și cursul de secretare pe care-l urma, în același timp în care învăța cum să țină o casă. La început, doctorul Gordon angajase o femeie la curățenie, dar după ce aceasta se retrăsese Sophie învățase să se descurce singură. Între timp, Tim plecase la Colegiul Agricol din Circenster, iar Mark și Matthew crescuseră îndeajuns ca s-o mai ajute și ei câte puțin. Și, dacă uneori îi era un dor nebun de singurătate și liniște, acest lucru îl știa numai Cecily Wainwright.

– Cred că e timpul să-ți iei și tu zborul din cuib, declară tranșant bunica ei.

– Of, și eu cred, fu Sophie de acord, dar nu pot să plec așa, pur și simplu, lăsându-l pe tata singur. Și-n plus, unde să mă duc?

Înainte ca bunica ei să răspundă, sună telefonul. Cecily Wainwright se duse să răspundă, lăsând-o pe Sophie să viseze la o casă a ei și numai a ei. Nu conta unde, numai să nu conțină nici un bărbat care să ceară de mâncare și cămăși curate când ea nu voia decât să se destindă, după orele de muncă la Paget Son. Își iubea tatăl – și frații; se simțea mai apropiată de ei decât majoritatea fetelor, poate din cauza situației lor aparte. Dar, în sinea sa, își dorea puțin timp și pentru ea însăși. Își petrecuse aproape douăzeci și patru de ani de viață în cercul familiei și al orașelului Deansbury. Până și slujba îi fusese croită ca la comandă, hotărâtă de alții. În momentul când terminase cursul de secretare, Alexander tocmai avea nevoie de o angajată nouă. Sophie îi fusese predată pachet și toți îi spusese încontinuu cât noroc avea.

– N-a fost tata, nu-i așa? întrebă ea, când Cecily Wainwright se înapoie.

– Nu. Cred că David e răsfățat teribil de Kate Paget, ca de obicei în lipsa ta, zâmbi cam fudulă doamna Wainwright. Era tânărul Sam Jefford și l-am invitat la ceai.

– Atunci, ar fi mai bine ca eu să plec, se grăbi Sophie să se ridice.

– Prostii. Aranjează-ți puțin fața și piaptână-te, până spăl eu ceștile astea. Sau astă-seară ai de gând să ieși cu Julian?

Sophie recunoscuse că nu avea asemenea planuri și duse tava în casă, în timp ce afla că Sam Jefford era agent imobiliar în Arlesbury. Doamna Wainwright se purta cu o dezinvoltură atât de studiată, încât nepoata ei o privi bănuitoare.

– Și cum se face că te-ai împrietenit cu un agent imobiliar, bunico?

– Am să-ți spun când te întorci.

Sophie știa că degeaba s-ar fi lungit la discuții, așa că alergă la etaj să se aranjeze. Își pieptănă părul șaten, tuns paj până la umeri, și adăugă puțin ruj pe curbele buzelor pline. În timp ce-și studia descurajată fața rotundă, observă din nou cât contrasta cu pomeții înalți și ochii migdalați, aurii, ai Delphinei, amintindu-și posomorâtă ce șolduri înguste și piept mic avea cealaltă tânără. Sophie nu-și făcea iluzii în legătură cu propriile ei dimensiuni, pe care Cecily Wainwright le declara ferm „rotunjite“, iar Mark și Matthew le descriau în termeni mult mai puțin măgulitori.

Când i se alătură bunicii sale, în grădină, văzu pe chipul doamnei Wainwright expresia vinovată a cuiva care avea un secret.

– Îmi ascunzi ceva, bunico? Nu cumva ești bolnavă, nu-i așa?

Cecily Wainwright clătină din cap.

– Nu, draga mea, nu sunt bolnavă. Intenționez doar să vând Greenacre, atâta tot.

Sophie o privi năucită.

– Vinzi casa asta? O, bunico... de ce?

– Începe să-mi depășească puterile. Grădina în special, acum când se găsesc atât de greu ajutoare, și sunt atât de scumpe. Nu mai sunt tânără, să știi.

Cecily Wainwright avea șaptezeci și cinci de ani, însă nu și-i arăta nici chiar în lumina puternică a soarelui de după-amiază, iar Sophie i-o și spuse, cu o insistență destinată să-i ascundă propria deznădejde.

– De la moartea bunicului tău, îi explică doamna Wainwright, mă învârtesc în casa asta ca o boabă de mazăre într-o oală cât toate zilele, și nu mai suport.

– Îți vei cumpăra una mai mică?

– Nu, iubito, îi răspunse bunica ei cu un zâmbet răutăcios. Mă mut la Broad Oaks.

Sophie rămase cu gura căscată.

– La Broad Oaks...! Dar ăla-i un... un...

– Un cămin de bătrâni. Știu. O vizitez regulat acolo pe prietena mea, Anne Morton, și am avut posibilitatea să mă conving că m-aș simți foarte bine.

– Dar arăți mult prea tânără pentru... pentru Broad Oaks, insistă Sophie, încă încercând să-și revină din șoc. Tata va fi surprins. De ce nu vii mai bine la noi?

– David Gordon și cu mine sub același acoperiș? Fii realistă, copilă! obiectă Cecily Wainwright, care în urmă cu treizeci de ani se împotrivise categoric măritişului fiicei sale cu un medic tânăr și sărac.

Amărâtă, Sophie fu nevoită să-i dea dreptate. Nu peste mult, la poartă opri o mașină, făcând-o să ridice privirea.

– A venit agentul, bunico?

– Da, el este, zâmbi încântată Cecily Wainwright, în timp ce din mașină cobora un bărbat, pornind spre ele peste gazon.

Sam Jefford era de înălțime medie și părea destul de slab. Avea păr roșcat și ochi căprui, care-i luminau fermecător chipul cu trăsături fine în timp ce o saluta pe doamna Wainwright. Aceasta i-l prezintă Sophiei și-i lăsa singuri, ducându-se în casă să pregătească ceaiul.

Sophie își ascunse un zâmbet, obișnuită de mult cu necontenitele tendințe de combinatoare ale bunicii sale. Îl întreabă pe vizitator dacă locuia în Arlesbury.

– Da, într-adevăr. De fapt, chiar deasupra firmei. Am un apartament în aceeași clădire cu sediul, pe Quay Street.

– Chiar pe malul râului? Ce frumos!

– M-am instalat acolo recent și încă n-am avut timp să mi-l aranjez.

– Deci, sunteți nou în zonă? întrebă Sophie.

Sam Jefford păru jenat.

– Nu, nu tocmai. Înainte, am locuit la periferia orașului. Am avut o casă acolo, dar tocmai am scos-o la vânzare.

– Da, înțeleg că sunteți de meserie, comentă Sophie, pentru a-l ajuta să se destindă. Mă duc s-o ajut pe bunica. Nu vom întârzia mult.

Alergă în casă, tocmai la timp pentru a-i lua doamnei Wainwright din mâni tava încărcată.

– Stai... dă-mi-o mie. Doamnele în pragul mutării la cămin nu trebuie să care greutate.

Cecily Wainwright o privi nemulțumită.

– De ce l-ai lăsat singur pe Sam?

– Pare cam timid. Mă gândeam că se va simți mai bine după ce te întorci.

– A trecut printr-o perioadă grea, bietul băiat.

– A fost bolnav?

– A divorțat. Cu animozități, dacă-i adevărat ce-am auzit.

– Telefonul-fără-fir din Arlesford?

Cecily Wainwright își privi dojenitor nepoata, în timp ce o urma în grădină, aducând coșul cu prăjituri care se folosea la Greenacre din timpuri imemoriale.

Spre uşurarea Sophiei, Sam Jefford se relaxă puţin la ceai, conversând în timp ce lăuda cornurile cu fructe crocante, care se topeau în gură. Apoi o informă grăbit pe doamna Wainwright că anunţul pentru casa ei urma să apară a doua zi, atât în ziare cât şi în vitrinele biroului.

Sophie fluieră uşurel.

— Atât de curând? Şi credeţi că va dura mult până să se vândă?

Sam Jefford clătină din cap, zâmbind:

— Cinci minute, aş zice. Perfectă stare a decoraţiunilor interioare, patru dormitoare, o grădină idilică, şi totul la doi paşi de terenul de golf. Mergem la sigur.

După o jumătate de oră de conversaţie generală, vizitatorul se ridică în picioare, cu regret:

— E timpul să plec, din păcate. În ultima vreme, secretara mea lucrează cu jumătate de normă. Ştiţi, e însărcinată...

Le zâmbi amândurora.

— Întâmplător, nu cunoaşteţi vreo secretară bună în căutare de slujbă?

Cecily Wainwright răspunse cu un zâmbet ca de sfinx:

— S-ar putea că cunosc una, domnule Jefford. Ținem legătura.

Când reveni la Sophie, după ce-l condusesese pe vizitator, doamna Wainwright se așează cu un aer hotărât.

— Ei? întrebă ea. Ți-a plăcut?

— E foarte drăguț, bunico, zâmbi Sophie. Iar încerci o combinație? Bunica ei nu mușcă momeala.

— Lasă-l încolo pe Sam Jefford. Pentru tine îmi fac griji, Sophie. Știu cât îți dorești, în secret, să faci la fel ca toate prietenele tale, să pleci de-acasă și să-ți câștigi independența. Să ai o locuință proprie...

Sophie ridică din umeri.

— Cai verzi pe pereți, bunico.

— Nu neapărat.

Doamna Wainwright privi peste peluză, spre arbuștii și copacii care mărgineau proprietatea.

— Am auzit că locatarii din Ilex Cottage se mută în curând. E o casă foarte mică și are nevoie de renovări, dar dacă te tentează aș putea aranja s-o primești tu. Desigur, știu că viața în Arlesford nu e mai interesantă decât cea din Deansbury, dar cel puțin e mai altfel, continuă ea. Nu mai ai băieții pe cap, iar David își poate lua desigur o menajeră, ca să te lase în sfârșit să-ți vezi de viața ta.

Ochii Sophiei se umeziră numai gândindu-se.

— Unde e casa asta, bunico?

— În Church Row.

Sophie cunoștea casa, era ultima dintr-un rând de case de lângă biserică, pe o alee îngustă umbrită de copaci și foarte, foarte discretă.

Imediat, însă, reveni cu picioarele pe pământ.

– Arlesford e la treizeci de mile distanță de Deansbury, îi reaminti ea bunicii sale. E prea departe ca să fac naveta.

– Dă-ți demisia!

– Nu pot, bunico. Mai ales acum, când Delphine tocmai l-a părăsit pe Alexander – n-aș putea face și eu același lucru.

– Prostii. Secretarele se înlocuiesc la fel de ușor ca miresele, se arcui gura doamnei Wainwright într-un zâmbet fudul. Pune-ți capul la contribuție, fetițo. Și cred că n-ai avea prea mult de căutat o slujbă în Arlesford, ce zici? Sam Jefford are mare nevoie de o secretară...

Ideea era tentantă. Ba chiar foarte tentantă. Numai de l-ar fi putut lua cu binișorul pe tatăl ei. Nu voia să-l rănească, dar nici să scape o asemenea ocazie.

– Poți lua de la mine orice vrei ca să-ți mobilezi casa, continuă s-o îmbie Cecily Wainwright. Odată și-odată tot trebuie s-o faci, fetițo. Și, la urma urmei, dacă într-o bună zi te hotărăști să te măriți cu Julian, tatăl tău va trebui să te lase să pleci, nu?

– Să mă mărit cu Julian?

Sophie clătină din cap cu convingere.

– Nici o șansă!

– Of, nu pot să înțeleg generația asta a voastră! Dacă nu simți nimic pentru băiatul ăsta, de ce-l încurajezi?

– „Băiatul ăsta“ are treizeci de ani mergând pe cincizeci și n-are nevoie de nici o încurajare, te asigur, declară Sophie. Julian Brett e perfect mulțumit cu muzeul lui, are din ce să trăiască, de la mama lui, și dacă vrea să-și cheltuiască din când în când banii cu mine, de ce m-aș plânge? Cel puțin mai mănânc și eu uneori câte ceva gătit de alții!

– Și eu, care credeam că drumul spre inima bărbatului trece întotdeauna prin stomac! replică doamna Wainwright. Ce lipsită de romantism ești, Sophie!

– Da, știu.

Sophie îngenunche, rezemându-și capul în poala bunicii ei.

– Și de bune maniere, adăugă ea, cu un suspin înăbușit. Nici măcar nu ți-am mulțumit că mi-ai dăruit un cadou atât de minunat. Am să mă mut la Ilex Cottage, știu c-am s-o fac... într-un fel sau altul.

– Așa mai merge, răspunse Cecily Wainwright. Și-acum ridică-te. Îmi strici fusta, cu lacrimile tale.

Capitolul 2

— Cecily se internează la azil? Întrebă doctorul Gordon, nevenindu-i să creadă.

— Exact, răspunse Sophie, în timp ce-l conducea spre masa din sufragerie. Așază-te, că ți se răcește mâncarea.

— Ar fi fost prea mult dacă mă așteptam să mă consulte și pe mine, desigur, comentă el caustic. Totuși, sunt medic. Măcar în situația asta cred că aș fi fost destul de competent ca s-o sfătuiesc.

Sophie chicoti.

— Voi doi nu vă dezmințiți niciodată. Eu, una, i-am propus să se mute la noi, adăugă ea cu amuzament răutăcios, râzând când văzu expresia alarmată a tatălui ei. Nici o grijă, a avut aceeași reacție cu a ta.

Ușurat, doctorul Gordon recunoscă că soacra lui își alesese un nou domiciliu excelent și schimbă subiectul,

pentru a începe să vorbească despre familia Paget și recentul fiasco nupțial, exprimându-și părerea că Alexander, deși avea numai de câștigat fără o soție ca Delphine, era totuși mult mai distrus de trădarea ei decât lăsase să se întrezărească, în ziua aceea de neuitat.

– Sunt convinsă, fu Sophie de acord. Cum a avut Delphine obraz să-i facă una ca asta, nu știu. Pe mine nu m-ar fi lăsat niciodată inima.

– Să lași pe cineva de izbeliște la biserică – mă rog, mai mult sau mai puțin...?

– Exact. N-ar fi fost prima mireasă care se răzgândește, dar măcar putea să se comporte mai civilizat, să-i dea lui Alexander timp să contramandeze totul...

Doctorul Gordon îi dădu dreptate, apoi începură să vorbească despre apropiata plecare a gemenilor la Edinburgh.

– Casa va fi foarte tăcută fără ei, spuse gânditor doctorul Gordon, în timp ce Sophie strângea vasele, făcând-o să i se strângă inima. Nu părea momentul potrivit să aducă vorba despre Ilex Cottage.

Sophie își aduse un vraf de prosoape și așternuturi care-și așteptau panglicile cu numele posesorilor și începu să coasă, căutând zadarnic un mod cât mai delicat de a aborda subiectul. Tatăl ei, care urmărea un docu-

mentar la televizor, rămânea adeseori cu privirea în gol, îngândurat. Probabil că ziua de luni în spital fusese agitată, ca de obicei.

– Sophie, întrebă el brusc, te gândești cumva să te măriți cu Julian?

Dintr-o dată, Julian Brett părea să-i intereseze prea mult pe cei dragi ei, ceea ce Sophiei nu-i convenea deloc.

– Julian nu mi-e decât prieten, tată, spuse ea cu fermitate. Mă întâlnesc cu el tocmai fiindcă nu-l interesează deloc căsătoria.

Spre surprinderea ei, doctorul Gordon, în loc de a fi ușurat, păru și mai tulburat.

– S-a întâmplat ceva, tată? îl întrebă ea cu blândețe.

Tatăl ei se ridică, împinse într-o parte vraful de cearșafuri și se așeză pe canapea, cuprinzând-o pe Sophie cu brațul.

– Ei! exclamă ea, alarmată de o asemenea efuziune nefirească din partea doctorului Gordon. Ce e, tată? Te supără ceva?

David Gordon trase adânc aer în piept, făcându-și curaj pentru ceea ce avea de spus.

– Sophie, vreau să știi cât de recunoscător îți sunt pentru tot ceea ce-ai făcut de când... de când a murit mama ta. Ai renunțat la colegiu și carieră, ca să ne porți de grijă mie și băieților...

- Dar nu m-am gândit niciodată la colegiu... sau la o carieră!
Tatăl ei trecu peste aceste cuvinte, cu un gest.
- Totuși, îmi dau seama ce eforturi ai făcut și vreau...
vrem să știi că locul tău va fi alături de noi întotdeauna,
atâta timp cât dorești tu.
- Vrem...? Noi...? Sophie făcu ochii mari.
- Ce vrei să spui, tată?
- Știu că bâjbâi, răspunse el nemulțumit, dar încerc de
mai mult timp să-ți spun, iubito, că mă gândeam să mă
recăsătoresc. Nu vreau să crezi că ne-ai sta cumva în cale,
sau altă asemenea copilărie...
- Să te recăsătorești? șopti Sophie, nevenindu-i să
creadă.
- Doctorul Gordon dădu din cap, nefericit.
- Kate și cu mine ne-am înțeles să...
- Vrei să te căsătorești cu mătușa Kate?!... scânci
Sophie.
- Tatăl ei o trase lângă el, cu un gest convulsiv.
- Dar asta n-o să schimbe nimic, îți jur. Te rog, iubito,
nu te necăji...
- Sophie îl împinse la o parte, cu un zâmbet radios.
- Să nu mă necăjesc, prostuț bătrân ce ești? Sunt în
culmea fericirii, e minunat!
- Și îl sărută zgomotos, pentru a-și întări cuvintele.
- Doctorul Gordon își șterse fața cu o batistă, oftând
ușurat.

– De-asta te-am întrebat dacă intenționezi să te măriți cu Julian, Sophie. Vă întâlniți de atâta vreme, și mă întrebam dacă nu cumva îl porți cu vorba fiindcă nu te poți despărți de mine.

– O, iubitul meu tată, așteaptă numai, că-ți scot eu din cap ideile astea ridicole! exclamă Sophie, aproape amețită de euforie, înainte de a începe să-i povestească despre Ilex Cottage, explicându-i cât de mult își dorea o casuță a ei și numai a ei.

După vestea primită, Sophie continuă să se simtă într-al nouălea cer, fără să-i mai pese nici măcar de micul munte de haine murdare care anunțau sosirea acasă a lui Matt și Mark.

– E o veste minunată, îi spuse ea lui Kate Paget, în timp ce luau masa împreună, la „Ibricul cântător“. Nici nu înțeleg cum de nu v-a venit ideea până acum.

Ochii negri și plini de umor ai lui Kate o priviră cu sinceritate.

– Nu era momentul potrivit. Tatăl tău încă nu-și revenise după pierderea Louisei. Ceea ce nu înseamnă că o s-o uite vreodată, se grăbi ea să adauge.

Sophie o asigură că Louise Gordon ar fi fost de aceeași părere.

– Mamei îi plăcea ca oamenii să fie fericiți.

– Și mie. Ceea ce îmi aduce aminte de mutarea pe care o dorești, continuă Kate, cu o lucire în ochi. Oamenii vor crede că mama ta vitregă te-a aruncat în stradă!

Sophie chicoti, după care începuse să-i spună despre casă și cum intenționa s-o zugrăvească și s-o decoreze, înainte de a se angaja la Sam Jefford.

– Bunica a luat măsuri să primesc slujba imediat ce a aflat despre tine și tata!

– Cecily are stofă de general, dar țin foarte mult la ea. Mi-a trimis flori și o scrisoare foarte civilizată – un gest extrem de drăguț, din moment ce mă mărit cu soțul fiicei ei.

Apoi, Kate redeveni serioasă.

– Cred că Alexander e cel care se va bucura cel mai puțin de plecarea ta.

– Așa crezi?

Personal, Sophie se îndoia.

– Îți voi da preavizul cu o lună în avans și o voi instrui personal pe înlocuitoarea mea. Spre deosebire de alte cucoane, al căror nume îmi scapă, n-am de gând să-l las în baltă!

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia ziua întoarcerii lui Alexander, Sophie cobora treptat din nou cu picioarele pe pământ. Înțelegea perfect că un om care tocmai se înapoia dintr-o vacanță petrecută în singurătate, în locul plănuitei luni de miere, n-avea să-i primească demisia cu bucurie. În ziua respectivă, făcu un efort deosebit să arate cât mai bine, pentru a se auto-încuraja, și sosi la birou cu o jumătate de oră mai devreme

decât de obicei, numai pentru a-l găsi pe Alexander ajuns acolo înaintea ei. Se instalase deja la biroul lui și parcurgea corespondența.

— Te-ai întors... constată ea fără nici un rost. Cum a fost vacanța?

Își regretă cuvintele imediat. Ce idiotenie! Cum să fi fost o asemenea vacanță? Începu să se înroșească la față, în timp ce Alexander ridică privirea spre ea, cu o sprânceană arcuită în acea expresie sardonică pe care Sophie o detestase atât de mult cu ani în urmă.

— Bună dimineața, Sophie. Așa și-așa... zâmbi el ușor. Sau, mai bine zis, n-a fost plăcută deloc.

Era bronzat, dar arăta obosit, cu cearcăne vinete sub ochi. Altfel, părea neschimbat. Se ridică să se uite la niște proiecte de pe planșeta antică la care lucraseră tatăl și bunicul lui, apoi aruncă o privire spre Sophie, care ezita abătută, neștiind dacă să rămână sau să se retragă.

— Hai, o încurajă el. Nu mă întrebi de ce?

— Nu, răspunse ea scurt. Am atâta minte ca să-mi dau seama, oricât ți s-o părea de ciudat. Dacă nu ești gata pentru cititul corespondenței, revin mai târziu. De ieri, mi-a rămas destul de lucru.

— Ți-au dat de lucru ceilalți? întrebă el, așezându-se la loc, cu mâinile împreunate după cap. Apropo, au găsit pe cineva pentru postul de proiectant?

– Perry a chemat câțiva candidați ca să-i vezi azi.

– Bine. Nu te mai foi atâta și stai jos, Sophie.

Sophie se conformă, întrebându-se cât de curând ar fi putut aborda, cu tact, subiectul demisiei.

– Cum te simți, Alexander? Întrebă ea încet.

– Normal, în împrejurările date. Desigur, am făcut o prostie insistând să mă duc în Grecia, continuă el, privind spre ea fără s-o vadă. Și încă una, mergând singur.

Deodată, ochii i se ațintiră asupra ei.

– Ai fi venit cu mine, Sophie?

Sophie își stăpâni un fior.

– Nici moartă!

– Deșteaptă fată, ridică din umeri Alexander. Mă rog, ce-a fost a trecut. Și-n plus, am auzit că se pregătește altă nuntă.

Îl privi întrebător.

– Ai vreo obiecție?

– Doamne ferește, nu, sunt încântat! Nu înțeleg cum de nu și-au unit forțele până acum.

– Cred că am ochelari de cal. Mie nici nu mi-a trecut prin minte ideea asta.

– Și ai tu vreo obiecție, Sophie?

Zâmbetul ei fu atât de incandescent, încât Alexander clipi din ochi ca în fața unei flăcări neașteptate.

– Obiecție? Nici nu pot spune cât de încântată sunt.

Alexander clătină din cap.

– Și Kate, care se temea să nu te simți dată afară din casă... sindromul mamei vitrege, mă-nțelegi...

Sophie își îndreptă umerii, privindu-l cu o asemenea intensitate încât ochii lui se îngustară surprinși.

– De fapt, chiar mă bucur să mă dea afară. Nu voisem să-ți spun încă, Alexander, dar dacă tot a venit vorba...

– Să nu-mi spui că te-ai hotărât să te măriți cu Julian Brett! o întrerupse el tăios.

Fu rândul Sophiei să clipească.

– Nu, în nici un caz... Nu știu ce i-a apucat pe toți în ultima vreme, parcă m-au și cunutat cu el. Nu suntem decât prieteni. Serios. Mă invita la cină din când în când și nimic mai mult.

– Te invită la cină, din câte știu eu, de ani de zile, Sophie, o privi întrebător Alexander.

– Ei bine, nu am intenția să mă căsătoresc. Nici cu Julian, nici cu altcineva. După părerea mea, căsnicia nu e decât o serie nesfârșită de cumpărături, gătit, spălat... ca să nu mai pomenesc copiii, cu numele cusute pe haine când încep școala...

– Dumnezeu!... așa vezi tu căsătoria? o privi pieziș Alexander. Nu cumva, întâmplător, i-ai spus ceva și Delphinei? Nici nu m-aș mira dacă din cauza asta m-a părăsit.

– N-am fost niciodată prea apropiate, replică Sophie, privindu-l în ochi. Prietenele mele nu se comportă ca ea.

Se lăsă o tăcere cam încordaă.

– Scuză-mă, spuse ea într-un târziu. Cred că n-ar fi trebuit să spun asta.

Alexander ridică din umeri.

– Te rog, nu te scuza. E clar că ți-a făcut o impresie detestabilă. Cred că tu, în împrejurări similare, n-ai fi așteptat până în ultimul moment ca să-ți informezi mirele că te răzgândiseși.

– În nici un caz. Oricum, din moment ce nu voi avea niciodată un mire, e improbabil să se ivească o asemenea ocazie.

Trase adânc aer în piept.

– Dar dacă tot am ajuns aici, Alexander, cred că ceea ce a făcut Delphine a fost cea mai mare porcărie. Te cunosc, nu sunt întotdeauna de acord cu tine, dar crede-mă că în ziua aia mi s-a frânt inima.

Își dădu seama imediat ce greșeală făcuse. Expresia lui Alexander deveni ostilă, în timp ce revenea la teancul de scrisori din fața lui.

– Ce drăguț, Sophie. Oricum, nu face risipă de compasiune, n-am să oftez mult după ea. Femeile se înlocuiesc ușor – chiar și cele frumoase ca Delphine. Și-acum, putem să continuăm, te rog?

Nemulțumită de felul cum o pusese la punct, Sophie fierse în suc propriu o oră încheiată. Tocmai ieșea din încăpere, când Alexander o chemă înapoi.

– Nu începuseși să-mi spui ceva, Sophie? îi aminti el.

– A... da.

Tot curajul îi pierise de mult.

– Am să-ți confirm în scris, așa cum se obișnuiește, dar mă gândeam să te anunț că voi pleca, Alexander. Desigur, nu fără o lună de preaviz.

Alexander se rezemă de spătar, rostogolind un stilou de aur între palme, în timp ce o privea.

– Mă simt ca un căpitan de vas care se scufundă, murmură el după o tăcere lungă și incomodă.

– Aluzia ta mă nemulțumește, Alexander, replică iritată Sophie. Nu sunt un șobolan care părăsește nava. Voi găsi și instrui o înlocuitoare, înainte de a pleca.

Apoi, aruncând un fulger din ochi:

– După cum ai remarcat adineaori, femeile sunt ușor de înlocuit. Și, în caz că n-ai observat, întâmplător sunt și eu femeie.

Alexander o studie pe îndelete, coborând foarte încet cu privirea din creștetul capului ei cu păr lucios până în vârfurile pantofilor mici și negri, pentru ca apoi să urce la loc, stăruind mai mult asupra acelor curbe care confirmau indiscutabil afirmația Sophiei.

– Într-adevăr, Sophie, comentă el în cele din urmă. Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția.

Ofensată, Sophie se răsuci pe călcâie, pornind spre ușă, dar încă o dată Alexander o opri în loc.

- De ce, Sophie?
- Fără tragere de inimă, se întoarce cu fața spre el.
- De ce ce?
- De ce mă părăsești? întrebă Alexander, cu ochii neașteptat de triști. Credeam că era formula ideală pentru tine, în situația în care te aflai.
- De-asta mi-ai oferit postul, la început? întrebă ea.
- Nu... ezită un moment Alexander înainte de a continua. Ca să fiu absolut sincer, ți l-am oferit fiindcă așa m-a rugat Kate.
- Nu pentru că mă considerai o secretară eficientă, afirmă Sophie, fără nici o intonație.
- Nu. Dar am avut noroc. Te-ai dovedit a fi o secretară foarte eficientă.
- Îl privi cu o expresie împietrită.
- În care caz, cred că vei fi dispus să-mi dai o scrisoare de recomandare.
- Alexander zâmbi.
- Din moment ce nu peste mult vom fi rude, nu crezi că ar mirosi a nepotism?
- Apoi, privind-o mai ferm:
- În plus, vreau foarte mult să rămâi. Dacă se pune problema banilor...
- În nici un caz, îl întrerupse ea repede. Mă mut din cartier.
- Ridicându-se, Alexander ieși de după birou.

– Pot să te întreb unde?

– Desigur. În Arlesford. Bunica mi-a dăruit o casă acolo.

Alexander se aplecă să ridice o agrafă de prins hârtiile.

– Cea din Church Row?

– Exact, răspunse Sophie, surprinsă. O știi?

– Da, râse el ușor. Trebuia să mă prind că e mâna lui Clare. Ce femeie! Dacă era cu câțiva ani mai tânără, m-aș fi însurat cu ea, în loc de a mă face de râs cu Delphine.

Sophie râse, ușurată că Alexander era mai puțin ostil, și-i povesti despre intenția bunicii ei de a se duce la cămin și felul cum îl convinsese pe Sam Jefford s-o angajeze.

– Sunt sigură că bietul om s-a temut s-o refuze. Acum, vrea, nu vrea, s-a ales cu mine.

Alexander îi luă din mână scrisorile și le puse pe birou, după care, spre marea ei surprindere, îi prinse mâinile într-ale lui, privind-o cu cea mai mare seriozitate.

– Nu mă îndoiesc deloc că Jefford te vrea ca secretară, Sophie. Altfel, ar fi un prost, și știu al naibii de bine că nu e prost deloc. Are prea mult succes.

– Deci, îl cunoști? întrebă Sophie, încercând să-și retragă mâinile, dar degetele lungi ale lui Alexander i le strânsă și mai tare.

– Vag. Înainte... înainte de a pleca, i-am cerut să-mi găsească un spațiu convenabil pentru sediul noii noastre filiale.

– A... Ce mică e lumea... zâmbi Sophie, smulgându-și în sfârșit mâinile din strânsoare. Acum trebuie să mă duc. Perry va avea nevoie de mine în curând. Apropo, ceilalți știu că te-ai întors?

Alexander dădu din cap.

– Am luat legătura și cu Perry, și cu George Huntley, aseară.

Apoi, îi întinse corespondența.

– Vrei să-mi faci un mare serviciu, Sophie?

– Dacă pot... răspunse ea, privindu-l prudentă. Ce anume?

– Vii cu mine la snack-barul lui George, în pauza de masă? Ca să sărbătorim viitoarea nuntă a părinților noștri, se grăbi el să explice, când Sophie deschise gura să refuze. Și nu e numai atât. La drept vorbind, mi-ar prinde bine puțin sprijin moral, la prima apariție în public după ziua aia îngrozitoare.

Pentru Sophie era o experiență inedită ca Alexander Paget să-i solicite compania – și constată că-i plăcea. Imaginea lui Alexander, cel întotdeauna atât de superior și sigur pe sine, așteptându-i încordat confirmarea, era extrem de agreabilă.

– De ce nu? replică ea, pe cel mai firesc ton.

Localul lui George, foarte frecventat de salariați în pauza de masă, era ticsit de oameni încântați să-l vadă pe

Alexander reintrat în circulație. Și toți păreau, spre marea surprindere a Sophiei, să găsească foarte firească prezența ei alături. În pofida legăturilor strânse de familie, Alexander n-o mai invitasе niciodată la masă – sau în vreun alt loc. Era foarte atent, înțelegându-i dorința de izolare, astfel încât o instalează într-un colț, cu spatele spre marea de chipuri curioase și vedere către râul de afară. Sophie alege un pahar de vin alb și o salată mică, refuzând insistențele lui Alexander de a încerca specialități mai apetisante.

– Nu, mulțumesc, zâmbi ea rece. Rareori mănânc mai mult de un măr la prânz.

Alexander se încruntă.

– De ce?

– Pentru că în fiecare seară gătesc „mâncăruri cum se cade“, vorba tatălui meu, și dacă aș mai mânca și la prânz, aș fi de două ori mai rotofeie decât sunt acum, îl informă ea simplu, roșind puțin când văzu că, pentru a doua oară în ziua aceea, Alexander îi examina în voie făptura. Sophie obișnuia să poarte la birou taioare și bluze, concentrându-se mai mult asupra calității și croielii decât asupra cantității, iar în ziua aceea avea o fustă neagră și strâmtă și o bluză de bumbac alb cu buline negre. Picioarele erau mândria ei și își lua întotdeauna ciorapi fini de culoare închisă și pantofi clasici, cu tocuri înalte, pentru a-și mai compensa statura scundă.

– Nu ești foarte înaltă, comentă într-un târziu Alexander, dar altfel aș zice că ai o siluetă absolut acceptabilă.

– Nu la fel spuneai și în trecut! îl acuză Sophie, după care, nemulțumită de propria-i ieșire, luă o înghițitură de vin.

Alexander zâmbi.

– Mă rog, erai destul de durdulie cândva, recunoaște! Dar ți-a trecut de mult.

– Numai în exterior, Alexander! Pe dinăuntru, grație tachinărilor tale necontenite la o vârstă foarte vulnerabilă, încă mă mai simt grasă.

– Dumnezeu! Deci de-asta mă tratezi cu...

Se gândi un moment.

– Rezerve, poate?

– Cândva, a fost ostilitate în toată regula, îl asigură ea, apoi zâmbi liniștitor. Dar mi-a trecut și asta.

– Slavă Domnului.

La început, Sophiei îi fu cam greu să savureze o masă întreruptă atât de des cu manifestări de compasiune bine intenționate, dar cu fiecare ocazie Alexander schimba subiectul prezentând-o pe Sophie, care după un timp se obișnuie, fiind chiar surprinsă când, în cele din urmă, fură lăsați în pace.

– Slavă Domnului că ai venit cu mine, Sophie, îi spuse el, oftând. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Perry sau George ar fi avut același efect.

Alexander clătină din cap, mai relaxat acum, când calvarul se sfârșise.

– Perry se grăbea să ia masa cu ultima lui cucerire, iar George a plecat să inspecteze casa din Gloucester. Și-n plus, adăugă el cu o licărire neașteptată în ochi, nici unul dintre ei nu e o fată frumoasă. Iar un biet mascul nedreptățit ca mine avea azi mare nevoie tocmai de compania unei asemenea domnișoare. Ți se pare că am abuzat?

– Nu, cred că era firesc. Dar nu sunt frumoasă.

Alexander se încruntă.

– Cine zice?

– Oglinda. Și nu sunt nici oarbă, Alexander, și nici nu port ochelari cu lentile roz!

În acel moment, un alt prieten veni la masa lor să-l bată pe umăr pe Alexander.

– Sincere condoleanțe, amice, spuse el solemn, dând politicos din cap spre Sophie, înainte de a se retrage.

– S-ar zice că mi s-au înecat toate corăbiile, comentă Alexander cu înverșunare.

Sophie îl privi îngândurată.

– Și care e adevărul?

– Într-un fel, cred că ăsta e...

Alexander își împinse într-o parte farfuria golită pe jumătate, rezemându-și bărbia în palmă, cu privirea spre ea.

– Cred că, în esență, niciodată n-am ajuns s-o cunosc pe Delphine cu adevărat. Zbura mereu de colo-colo prin lume cu contractele ei de modeling, așa că petreceam foarte puțin timp împreună. Soarta ne joacă farse stranii, nu-i așa, Sophie? Dacă familia Delphinei nu se muta în Deansbury anul trecut, n-aș fi cunoscut-o niciodată.

– Intenționa să-și continue deplasările și după... după aceea?

– Tot insista că se săturase. Jura că voia să se așeze la casa ei, zâmbi strâmb Alexander. Mi-am făcut iluzii că vorbea serios.

– Niciodată nu mi-am dat seama ce-ați fi putut avea în comun, tu și Delphine, spuse cu sinceritate Sophie.

Alexander întinse mâna peste masă, luându-i-o pe a ei.

– La drept vorbind, aveam în comun un lucru mai important decât toate celelalte.

Roșind, Sophie încercă să-și retragă mâna.

– Fără confidențe, te rog, Alexander.

– Ei, stai puțin! Nu voiam decât să-ți explic...

Se aplecă spre ea, strângându-i mâna și mai tare.

– Între noi fie vorba, Sophie, aș fi preferat o relație mai puțin permanentă, dar Delphine, îți vine să crezi sau nu, a pretins verigheta înainte de a mă primi în patul ei.

Sophie făcu ochii mari.

– Vrei să spui că...?

– Exact, iubito. Aveam voie s-o sărut, s-o ating oricât doream, dar nimic mai mult – până semnam în registru.

Râse amar.

– Pe scurt, nu numai că m-am făcut de răs, ci sufăr și de frustrare – și asta da, suferință! La care se adaugă și diversele sacrificii pe care le-am făcut pentru domnișoara Delphine Wyndham.

Privindu-l consternată, Sophie nu știa cum să-și exprime compasiunea fără a înrăutăți și mai mult situația.

– Nu cred că te-ai făcut de răs, Alexander, spuse ea cu grijă. Cum ai fi putut? Ești un om cunoscut și respectat în Deansbury.

Ochii lui Alexander se împlânziră.

– Îți mulțumesc, Sophie.

Sophie își mută privirea.

– Cred că orice bărbat ar fi făcut aceleași sacrificii pentru o fată atât de frumoasă ca Delphine.

– Deci, nu sunt un caraghios, iar sacrificiile au fost justificate, conchise Alexander, ridicându-i bărbia cu un deget. Ai vreo recomandare și pentru cea de-a treia problemă?

Încet, Sophie înțelese la ce se referea Alexander. Își dădu seama că îi făcea un fel de avans și, lucru uluitor, nu era atât de revoltată pe cât s-ar fi așteptat, dacă și-ar fi închipui vreodată apariția unei asemenea situații între ei.

– Alexander, spuse ea cu voce nesigură, credeam că problema asta s-a rezolvat în timpul vacanței.

– Asta și intenționez, zâmbi el strâmb. Dar ceilalți locatari ai hotelului erau cupluri de diverse feluri, iar gândul de a alerga după favorurile vreunei doamne, cu toate riscurile și neajunsurile implicate, mi-a cam pleostit instinctele primare.

– Și alte posibilități nu existau? Întrebă Sophie, destul de mirată să constate că subiectul nu o stânjenea deloc.

– Nici una care să-mi trezească apetitul.

Alexander îi eliberă mâna.

– Scuză-mă, Sophie. Uită tot ce-am spus, zise el, surprinzător de spășit. Nu te-aș condamna dacă mi-ai învineți un ochi pentru că am insinuat...

– Că ți-aș putea obloji rănilor orgoliului masculin? Încheie Sophie caustic în locul lui, ridicându-se să plece.

– Nu tocmai, răspunse el, în timp ce o ajuta să-și ia jacheta. Cred că nu căutam decât o mângâiere.

– Și, întâmplător, eu am fost cea mai la îndemână, cred.

– Exact, confirmă nepăsător Alexander, luând-o de braț pentru a o conduce prin mulțime. Și probabil și cea mai apropiată sufletește, îi șopti el la ureche. În fond, Sophie, noi doi suntem prieteni foarte vechi. Am apărut în viața ta cu mult înaintea lui Julian Brett!

Capitolul 3

Sophie se așteptase să se simtă cam încurcată după masa luată împreună cu Alexander, dar acesta dădu curând de înțeles că nu-și regreta deloc confidențele. Ba chiar, se purta cu ea astfel încât reieșea că ținea seama de opiniile și sentimentele ei, și făcea mari eforturi pentru a o determina să se răzgândească în legătură cu demisia. Firma Paget Son era mai ocupată decât oricând, necesitatea unei noi filiale accentuându-se tot mai mult de la o zi la alta.

— Aș vrea ca amicul tău Jefford să ne găsească mai repede un sediu, spuse într-o zi Alexander, iritat.

— Nu mi-e amic, replică Sophie.

Alexander zâmbi, cu vechea lui expresie de superioritate.

— Fă bine și ia seama, Sophie, când vei lucra pentru el. Tocmai a divorțat, iar bărbații singuri sunt niște specimene foarte periculoase.

O strânse de talie pe neașteptate, în timp ce-i deschidea ușa să iasă, iar Sophie, cu brațele pline de dosare, nu-l putu împiedica în nici un fel.

– Auziți, interveni sever Perry, dând nas în nas cu ei, ați avea ceva împotrivă să vă țineți de chestiile astea în altă parte, vă rog? Știți, pe-aici mai sunt și proiectanți tineri și nevinovați...

Vărul lui Alexander avea aproape treizeci de ani, o claie de păr blond mult mai indisciplinat decât al partenerului său mai vârstnic și ochi mari albaștri, languroși, care nici nu lăsau să i se bănuiască tăișul ca de brici al minții.

Sophie îi privi pe amândoi iritată și porni spre biroul ei, dorindu-și, nu pentru prima oară de la întoarcerea lui Alexander, ca acesta să revină la stilul dinainte, de pe vremea când avusese o atitudine mult mai impersonală față de ea.

Când îi aduse lista cu candidaturi primite ca răspuns la anunțul dat de ea în ziar, pentru o nouă secretară, Alexander refuză categoric să se întindă la discuții.

– Alege trei, patru din toată grămada, și am să le văd pe toate în aceeași zi, spuse el indiferent. Altceva nu mă interesează.

– Dar, Alexander, spune-mi dacă vrei o fată tânără și o atrăgătoare, sau o femeie mai matură, mai cu experiență...

– Pe tine te vreau, Sophie. Dar din moment ce ți-ai pus în cap să mă părăsești, puțin îmi pasă pe cine aduci în locul tău, cu condiția să nu fie o analfabetă și să știe să bată la mașină – și să facă o cafea buvabilă.

Întorcându-se de la planșetă, Alexander o văzu pe Sophie încruntându-se dezaprobator.

– Dacă stau să mă gândesc, adăugă el, nu alege una prea bătătoare la ochi. George Huntley stă prost cu tensiunea, iar Perry, cum bine știi, are un nivel de exigență foarte scăzut când e vorba de sexul opus.

Sophie se încruntă și mai tare.

– Înțeleg. Vrei una care să nu-ți tulbure taurii din turmă cu farmecele ei. Mulțumesc, Alexander. În tot timpul cât am lucrat aici, nimeni n-a încercat să-mi facă cel mai mic apropo – ceea ce cred că înseamnă ceva!

– Dumnezeu, atâta le-ar fi trebuit! Le-arătam eu lor! râse Alexander, luând-o de umăr, cu un licăr ștregăresc în ochi. Nu ți-ai dat seama că toți au primit ordinul „nu atingeți“, de la Perry în jos? Pe George nu-l pun la socoteală, pentru că are o căsnicie fericită și niște copii care-i umplu inima. Restul știu perfect că ar fi avut de-a face cu mine dacă se apucau să te fugărească pe după birou!

Sophie își mușcă buza.

– Aha. Înțeleg...

– Apropo, era să uit, adăugă el într-o doară. În timp ce erai plecată la masă, am primit un mesaj pentru tine. Brett nu poate veni diseară. Mi-a cerut să-ți transmit scuzele lui.

– A, da. Mulțumesc, dădu din cap Sophie, indiferentă.

– Nu ești dezamăgită? o întrebă curios Alexander.

– Nu, răspunse ea, cu ochii luminându-i-se de veselie. Urma să mergem să vedem niște filme străine serioase, la Centrul de Artă.

Alexander clătină din cap cu mirare.

– Doamne sfinte! Și nu te deranjează că pierzi o asemenea ocazie? Câtă noblețe din partea ta, Sophie!

– Nu fi rău, chicoti ea. De fapt, Julian e un băiat foarte drăguț. Numai că are unele gusturi cam... în fine, ezoterice. Atâta tot.

Ochii lui Alexander sclipiră.

– Ezoterice? Mi-aș permite să întreb de ce pozne v-oți fi ținând voi împreună...

– Termină cu porcăriile! îl repezi Sophie.

– Ia-ia, Sophie! o amenință el cu degetul. Mă refeream la lecturi de poezie, jocuri de societate și așa mai departe. Nimic pervers.

Sophie se înroși ca focul și porni spre ușă, dar Alexander o prinse înainte de a ajunge acolo.

– Sophie, spuse el încet, permite-mi ca în schimb să te invit diseară la cină.

În timp ce culoarea feței îi revenea la normal, mintea Sophiei funcționa cu repeziciune. Era foarte suspicioasă față de acest nou Alexander, care începuse s-o tachineze, s-o atingă și, în general, să dea clar de înțeles că atitudinea lui față de ea făcuse o întoarcere cu o sută optzeci de grade. Simțea lipsa Delphinei, își reaminti ea, și reacționa cu un stoicism exemplar. Totuși, Sophie nu putea scăpa

de o bănuială tot mai puternică. Oricât ar fi părut de ridicol, începea să creadă că Alexander își căuta balsamul pentru răni în ultimul loc la care s-ar fi așteptat: la ea.

– Ei? o îndemnă el. Accepți, Sophie?

– Nu pot. Am de pregătit cina pentru tata și băieți, ca de obicei. Abia pe urmă trebuia să mă întâlnesc cu Julian.

Alexander îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, continuând s-o privească în același fel neliniștitor.

– Mă gândeam, doar. Poate altă dată, înainte de a-ți lua rămas-bun de la Deansbury.

– Da. Minunat.

Cu un zâmbet vesel, Sophie se retrase în biroul ei mic, înghesuit, dar delicios de intim, cu o ușă pe care o putea închide în nasul tuturor celorlalți angajați de la Paget Son.

– După cină va veni Kate pe-aici, anunță doctorul Gordon, în timp ce familia se aduna în jurul mesei. Ne gândeam să facem unele planuri pentru nuntă.

Matthew Gordon, înalt și brunet ca și tatăl lui, își privi cu interes farfuria.

– Ce-i asta?

– Vită cu măsline.

Mark, care era copia la indigo a fratelui său, fluieră sonor.

– Haute cuisine, nici mai mult, nici mai puțin. E vreo ocazie deosebită?

– Nu, răspunse Sophie. Printr-o minune, am ajuns acasă mai devreme și m-am gândit să încerc ceva diferit.

Gustă și ea, cu prudență.

– Hm... Am pus cam mult usturoi.

– E foarte bună, o asigură tatăl ei, apoi zâmbi. Și ne blindează împotriva vampirilor.

Sophie se scuză râzând, dar gemenii erau entuziasmați. Sejurul în Franța le trezise gustul pentru exotism și înfulecau ca lupii – deși nici altminteri nu obișnuiau să mănânce altfel.

– Ne-ai cusut toate numele? întrebă Matt.

– Firește, Măria Ta. Toate sunt gata pentru plecare. Iar dacă despachetezi ceva ca să porți până atunci, te strâng de gât, îl amenință Sophie.

Doctorul Gordon scrută fața obosită a fiicei sale.

– Ai avut o zi grea, iubito?

– Foarte. Pe lângă sarcinile obișnuite, încerc să găsesc o nouă secretară. Până acum, candidatele nu se arată prea promițătoare...

Sophie se simțea cam deznădăduită, întrebându-se de ce fusese atât de ambițioasă încât să gătească o mâncare atât de complicată, când avea de călcat și ultimele rufe ale gemenilor.

– Alexander ce mai face? întrebă Mark. Tot oftează după delicioasa Delphine?

– De unde să știu eu? i-o întoarse scurt Sophie.

– Alexander nu e genul care să-și afișeze sentimentele, observă tatăl lor. Deși Kate e uimită să vadă cât de ușor a suportat.

Își țintui fiii cu o privire poruncitoare:

– Apropo, voi doi ați putea spăla vasele. Sophie iese cu Julian.

Sophie însă îi spuse de contramandarea planului, înfruntând obișnuitul bombardament de tachinării în legătură cu Julian, pe care frații ei nu se îndurau să-l simpatizeze nici în ruptul capului. Îi lăsa să se ocupe de cratițe și tigăi și se ghemui pe un colț al canapelei, urmărind actualitățile.

– Te frământă ceva, scumpo? o întrebă doctorul Gordon.

Sophie zâmbi absent, cu ochii la micul ecran.

– Nu, tată, n-am nimic.

Întoarse capul spre el.

– Sâmbătă mă duc să văd casa și, întrucât e ziua mea de vizită la bunica, iar gemenii vor pleca până atunci, mă gândeam să rămân peste noapte la Greenacre.

– Sigur că da, scumpo.

Soneria de la ușă îl făcu să ridice capul.

– Kate, cred...

– Deschid eu! răcni Matt din bucătărie și, spre consternarea Sophiei, imediat scoase o exclamație de plăcere, când din ușă îl salută un glas familiar.

Alexander se hotărâse să-și însoțească mama vitregă.

Kate intră în cameră, îl sărută pe David Gordon și o îmbrățișă pe Sophie, cu o expresie de scuză.

— Știu că a trebuit să-l suporti pe fiul meu toată ziua, iubito, dar Alexander s-a oferit să mă aducă aici cu mașina. E o seară cam cețoasă.

Alexander intră țănoș, zâmbind, cu un aspect complet diferit de al arhitectului în costum sobru din timpul zilei. Purta o bluză polo galbenă și pantaloni reiați kaki, iar Mark și Matthew se țineau scai de el, ca de obicei.

— Numai să plece ăștia doi, și nu vei ști ce să faci cu atâta timp liber, Sophie, spuse Kate, așezându-se lângă ea.

— Abia aștept, confirmă Sophie. Cât sunt în stare să mănânce! Țin minte clar că Tim, la vârsta lor, nu mânca niciodată la fel de mult. Ți-a spus tata că ne-a scris? Se bucură atât de mult pentru nuntă!

Kate dădu din cap, cu o expresie caldă.

— Toți ați fost atât de înțelegători...

— Și de ce n-am fi? îi zâmbi Sophie ștregărește. În fond, nu pierd un tată, ci câștig o mamă – vitregă, dar fermecătoare! Plus încă un frate, să-l trec pe răboj!

Alexander ridică privirea, cu o expresie tăioasă.

— Poftim?

Când Kate îi repetă comentariul Sophiei, nu păru deloc amuzat.

– Mda, făcu el sec, pe când eu par să pierd pe toate fronturile – mai întâi o mireasă, acum o secretară... Apropo, în seara asta, după ce ai plecat tu, Sophie, a telefonat bunica ta.

Sophie se încruntă surprinsă.

– Te-a sunat bunica? În interes de serviciu, sau de plăcere?

– Și una, și alta. M-a rugat să inspectez casa din Arlesford înainte de a te muta tu acolo – și, desigur, am acceptat. Nici n-aș fi îndrăznit să refuz! adăugă el, râzând, în timp ce o apuca ușurel pe Sophie de umeri. Mi-a spus că urmează să vizitezi casa sâmbătă și a propus să te însoțesc, ca să mă uit după semne de mucegai sau igrasie. Așa că inspecția e în interes de serviciu, iar compania ta, o plăcere.

Sophie se foi în loc jenată, știind că gemenii urmăreau cu mare interes poziția brațului lui Alexander.

– Ești sigur că sâmbătă e convenabil? Nu vreau să abuzez de weekendul tău.

– Cătuși de puțin. Altceva nici nu am de făcut.

– Sunt ușurat, Alexander, interveni doctorul Gordon. Întrucât Sophie s-a hotărât să se mute în căsuța aia, m-aș bucura să aflu că e locuibilă.

Telefonul sună, iar Matt alergă să răspundă, revenind imediat pentru a-i spune Sophiei că o căuta Julian.

După ce ascultă cu răbdare scuzele lui Julian, Sophie se înapoie în salon. Între timp, gemenii plecaseră la o

întâlnire cu niște prieteni, iar Alexander, în lipsa lor, le oferise viitorilor miri casa rămasă moștenire de la tatăl lui, numită Chantry, unde locuia în prezent împreună cu Kate.

Sophie îl privi surprinsă, știind că intenționase să locuiască acolo cu Delphine. Inițial, Kate plănuiise să se mute la o soră de-a ei văduvă, dar în situația nou creată rămăsese la Chantry.

Alexander zâmbi.

– E o decizie impulsivă, dar pot alege o casă care mă interesa de câțva timp, așa că m-am gândit că David și Kate se pot muta la Chantry.

Kate luă mâna Sophiei într-a ei.

– Doresc să avem o casă în care să existe câte o cameră pentru fiecare dintre voi, când veți veni în vizită. Soluția propusă de Alexander mi se pare ideală.

Doctorul Gordon dădu și el din cap, cu entuziasm.

– Pe asta am s-o scot la vânzare imediat, după care vom avea grijă ca nici Alexander să nu iasă în pierdere.

Sophie îl privi curioasă pe Alexander.

– Unde e casa pe care o ai în vedere?

– A, nu ți-am spus? replică el cu nepăsare. Viitorul tău șef a avut mult de lucru pentru mine. Mi-a găsit o casă în Brading și, în același timp, a găsit și exact sediul pe care mi-l doream pentru firmă.

– Ce noroc! comentă Sophie. E spațios?

– Puțin mai mic decât cel din Deansbury, dar mai mult decât adecvat.

– Unde anume, în Brading? întrebă cu interes doctorul Gordon.

– Casa e pe Cheynies Lane, chiar în capăt. Am proiectat-o acum câțiva ani, pe vremea când tatăl meu încă mai trăia. Vedere spre râu, foarte discretă – exact ceea ce-mi doream.

Alexander făcu o pauză, zâmbind, în timp ce Kate își studia cu mult interes un fir descusut al mânecii.

– Dar sediul firmei nu e în Brading, de fapt, Sophie. Sam Jefford a găsit un edificiu pe Sheep Street, în Arlesford.

– În Arlesford!

Sophie își mută privirea de la zâmbetul placid al lui Alexander spre fața stânjenită a lui Kate.

– Știi și tu despre asta, mătușă Kate?

– Până astă seară n-am știut nimic...

Sam Jefford, îi informă Alexander, telefonase chiar înainte de plecarea lui de la birou. Tocmai găsise niște birouri administrative și, întrucât erau chiar în centrul comercial al orașului Arlesford, le recomanda să pună mâna pe ele imediat.

– Și casa din Brading? întrebă Sophie, păstrându-și calmul. Și aia a ieșit tot azi pe piață?

– Ăă... nu, nu tocmai. De fapt, am trecut pe la Jefford acum câțva timp. Aflasem că Willow Reach se putea scoate în curând la vânzare...

Zâmbi prudent.

– ...Și m-am gândit să împușc doi iepuri dintr-un foc, să-l verific în același timp și pe viitorul tău șef – ca să mă asigur că te poți angaja la el fără probleme.

Sophie era atât de indignată, încât nici nu observă când tatăl ei și Kate ieșiră din cameră. Sări în picioare, cu ochi scăpărători, înfuriată că viața ei cea nouă din Arlesford n-avea să lase în urmă chiar toate elementele celei vechi.

– Cât de ocupat ai fost, Alexander – ba chiar, de-a dreptul băgăreț! comentă ea, făcând mari eforturi să-și stăpânească nervii. De ce-oți fi crezând cu toții că sunt incapabilă să-mi orânduiesc singură viața?

Își trecu o mână peste ochi, cu nervozitate.

– Bunica a auzit despre casă, ceea ce e minunat, știu, însă nici chiar ea nu m-a putut lăsa să-mi găsesc eu însămi o slujbă nouă. Iar acum, te mai și pune să vii cu mine la inspecția casei! Pe când tu, Alexander Paget, ai tupeul să consulți cu de la tine putere arborele genealogic al lui Sam Jefford, ca să nu mai menționez uluitoarea coincidență a găsirii sediului chiar în orașul unde am eu de gând să mă mut. Mai existau și alte variante, Alexander, nu uita că eu îți rezolv corespondența. Și pe-a ta, și pe-a lui Perry. Ai fi putut alege un spațiu în Gloucester...

– Prea multă concurență...

– Sau în Bristol...

– Prea scump.

Ochii Sophiei scăpărară amenințător.

– Înțeleg. Trebuia neapărat să fie în Arlesford.

– Jur că n-a fost decât o coincidență, Sophie.

Alexander se apropie de ea, dar Sophie se retrase, cu ochii periculos de strălucitori.

– Până și tatei pare să-i fi venit năstrușnica idee de a mă mărita cu Julian Brett!

Făcu o pauză, pufnind cu furie.

– Și poate că nici nu-i o idee chiar așa de năstrușnică. Julian, cel puțin, nu încearcă să-mi organizeze viața.

Alexander se întunecă la chip.

– Nimeni dintre noi nu încearcă să-ți organizeze viața, Sophie. Nu vrem decât să avem grijă de tine, atâta tot – să te ținem sub ochi, din prietenie.

– Ei, nu mă-nnebuni! Și dacă totul mergea conform planului, și-acum ai fi trăit fericit până la adânci bătrâneți cu Delphine, ai fi continuat și-atunci să mă ții sub ochi din prietenie? Nu cumva tot torentul ăsta brusc de bunăvoință se datorează faptului că ți-a dat papucii o femeie, iar eu, întâmplător, sunt cea mai la îndemână pentru oblojirea orgoliului tău rănit?

Alexander, care stătea cu mâinile în buzunare, și le scoase repede și o apucă de umeri, împingând-o până în fața oglinzii. Se opri în spatele ei, astfel încât să se poată vedea amândoi: el, cu părul blond pieptănat cu grijă, lăsând să se contureze forma clasică a craniului, și cu ochii sclipind ca ai unui tigru printre genele dese, închise la culoare, și ea, cu părul ca un cuib de barză,

cu ochii umflați și nasul roșu, îmbrăcată cu mult gust într-un tricou care-i rămăsese prea mic unuia dintre gemeni.

– Dacă, începu Alexander, cu glasul înfiorător de scăzut, nu urmăream decât o consolare fizică trecătoare, Sophie Gordon, nu crezi că aș fi ales o femeie măcar puțin mai adecvată – din punct de vedere strict masculin?

Cuvintele lui o izbiră ca un vânt rece, uscându-i lacrimile ca prin farmec. Se smulse din mâinile lui.

– Ce proastă pot fi! Ai dreptate, desigur. Sunt complet idioată.

Alexander făcu un pas spre ea, dar Sophie se retrase.

– Nu... îl preveni ea pe un ton tăios, determinându-l să se oprească din nou, cu o expresie înverșunată.

– M-ai înțeles greșit, începu el insistent, dar imediat înjură printre dinți, căci tocmai intrară Kate și doctorul Gordon, întrerupându-i.

– Ați terminat cu cearta? întrebă Kate veselă. Ceaiul e gata.

Cu un suprem efort, Sophie reuși să zâmbească, simțind că-i vâjâia capul.

– Mă întreb dacă ați vrea să mă scuzați... Nu mă simt prea bine – probabil din cauza usturoiului.

Își înăbuși un geamăt, înghițind în sec, și fugi la etaj, pentru a se despărți violent de cina pe care tocmai o îngurgitase. Apoi se dezbracă, tremurând din tot trupul, și se vârî în pat, ca un animal mic care se ascunde în vizuină.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Sophie reuși numai cu un mare efort de voință să se dea jos din pat, pentru a i se alătura tatălui ei la micul dejun.

– Arăți într-un hal fără de hal, observă doctorul Gordon, luându-i pulsul. Ia să-ți văd limba.

Ascultătoare, Sophie o scoase, iar doctorul Gordon îi aruncă o singură privire și declară:

– Îl sun pe Alexander, ca să-i spun că azi nu te poți duce la serviciu.

Sophie tare ar mai fi cedat unei asemenea ispite, dar ceva o reținea.

– Nu, tată. E prea mult de lucru. Și, oricum, nu-i decât din cauza fripturii cu măsline.

Se cutremură.

– Nu mai pun eu gura pe-așa ceva...

Doctorul Gordon nu părea prea convins.

– Noi, ceilalți, am mâncat același lucru și n-avem nimic. Kate era foarte îngrijorată. A trecut să-ți arunce o privire, înainte s-o duc acasă, și mi-a spus că dormeai.

De fapt, Sophie nu adormise încă, dar acum preferă să se agate de un detaliu mai interesant.

– De ce a trebuit s-o duci tu acasă?

– Alexander a plecat imediat ce te-ai dus tu la culcare. A spus că avea ceva de lucru, așa că i-am cerut lui Kate să mai stea un timp.

Văzând expresia abătută a fiicei lui, îi zâmbi.

– Cred că v-ați certat destul de rău, dacă ați întins-o amândoi atât de brusc – tu la baie, el la planșeta de proiectare. Exact ca pe vremuri. Crezusem că ați lăsat de mult în urmă etapa asta.

– Alexander pare convins că ar avea dreptul să se amestece în viața mea, răspunse Sophie, bându-și ceaiul. Ca și cum ar fi Fratele mai Mare, nu fratele vitreg.

– Aseară, când stăteți amândoi pe canapea, numai ca un frate nu mi-a făcut impresia că s-ar fi purtat, comentă doctorul Gordon, mângâind-o pe cap, înainte de a-și lua trusa medicală. Și nu te mai uita așa la mine, scumpo. Eu nu sunt decât un biet tată bătrân care vrea ca fiica lui să fie cât mai fericită.

Sophie zâmbi.

– Hai, du-te și ocupă-te de fericirea altora. Mă simt mai bine – sau, am să mă simt, după ce mai beau un bidon de ceai.

Spre propria ei surprindere, Sophie avea dreptate. Când termină de golit ceainicul, se simțea destul de întremată ca să se aranjeze, cu rezultate remarcabile, folosind o idee mai mult fond de ten și fard de ochi, la care adăugă o bluză nouă de mătase crem cu dungi negre și lavalieră de satin negru. Nimic, însă, nu-i alunga golul din stomac la gândul că avea să-l vadă pe Alexander. Sophie considera că nici unul dintre ei nu încheiase onorabil conflictul din ajun și își dorea din toată inima să fi putut demisiona imediat, fără a mai trebui să-și țină promisiunea de a o instrui pe viitoarea secretară.

La sediu, însă, Perry îi aminti că în ziua aceea Alexander era plecat la tribunal, iar a doua zi fu prea ocupat ca să-i dea atenție secretarei. Sophie profită de ocazie pentru a le scrie celor mai promițătoare patru candidate la funcția ei, cerându-le să vină la interviu în săptămâna următoare. În sfârșit, fiind vineri seara, se hotărî să plece acasă fără a-l mai informa pe Alexander, lucru neobișnuit pentru ea. Își luă rămas-bun de la Perry și ieși, cu un oftat de ușurare.

A doua zi dimineața, Sophie se trezi, cu o tresărire, în apelurile repetate ale soneriei de la ușă. Uitându-se la ceas cu ochi cârpiți, văzu că era opt și jumătate, ceea ce însemna că tatăl ei plecase deja la spital, pentru programul de sâmbăta dimineața. Căscă, își luă un halat peste pijama și coborî, așteptându-se să fie poștașul.

Rămase cu gura căscată când, deschizând ușa, îl văzu pe Alexander zâmbindu-i, în timp ce făcea energic jogging pe loc. Purta un trening negru și adidași, iar alergarea de dimineață nu-i ciufulise decât foarte puțin părul.

— 'Neața, Sophie. Mă gândisem să te întreb la ce oră vrei să pornim spre Arlesford, îi spuse el vesel.

Sophie se simțea în stare să facă moarte de om. Își strânse mai tare halatul pe trup, îngrozitor de jenată.

— Mă duc singură, răspunse ea acru.

— Nu vorbi prostii. Clare mi-a spus să te însoțesc, așa că asta am să fac, îi zâmbi el binevoitor, ca unui copil mofuros. Doar nu mai ești supărată pe mine, nu-i așa? Hai, fii cuminte și fugi de te pregătește. Trec să te iau peste-o oră.

Înainte ca Sophie să-și poată exprima vreo obiecție, Alexander plecă, îndreptându-se spre casă într-un ritm care o obosea doar privindu-l. Sophie trânti ușa, nervoasă, și urcă la etaj să facă un duș, tunând și fulgerând în sinea ei la adresa apucăturilor autocratice ale doamnei Wainwright și convinsă că lui Alexander numai de inspectat case vechi și friguroase sâmbăta dimineața nu-i ardea.

Totuși, peste o oră, când Mercedes-ul lui Alexander opri în fața porții, Sophie era gata și îl aștepta. Cu un salut politicos dar rece, îl întrebă dacă voia o cafea înainte de plecare.

Alexander, îmbrăcat în niște pantaloni vechi de doc care i se mulau fermecător pe picioarele lungi și muscu-

loase, și o geacă aruncată pe umeri, acceptă cu entuziasm, așezându-se imediat pe un taburet înalt din bucătărie.

— Îmi pare rău pentru miercuri seara, Sophie, începui el, dezumflând-o dintr-o dată. Cred că ai înțeles complet greșit ce-am vrut să spun.

— Nici nu-mi mai amintesc ce-ai spus, minți Sophie fără să clipească. Atâta doar că nu mă simțeam bine. Îmi căzuse greu cina.

— Eu mă temeam că adevărata vină o purta vestea despre noul sediu, zâmbi dezarmant Alexander. Îți dau cuvântul meu, Sophie, că numai printr-o coincidență Sam Jefford a găsit locul ideal exact în Arlesford. Nu încerc să mă țin după tine, pe cuvântul meu de cercetaș. Deși recunosc că ideea mi-ar inspira o anumită atracție... adăugă el, cu subînțeles.

Sophie îl privi încruntată, peste ceașca de cafea.

— Aș prefera să nu spui asemenea lucruri, Alexander. Înainte, nu aveai obiceiul. Îmi plăcea mai mult când mă tratai ca pe o piesă de mobilier.

— Așa făceam?

Alexander clătină din cap, nemulțumit.

— Atunci, nici nu mă mir că nu vrei să mai lucrezi pentru mine.

— Știi foarte bine că nu ăsta e motivul, replică ea, exasperată. Nu vreau decât o schimbare. Nu e nimic personal.

– Dacă nu e nimic personal, mica mea prietenă, ce obiecții ai ca să ne întâlnim din când în când?

Pe chipul lui atrăgător apăruse o expresie atât de prietenoasă și rezonabilă, încât Sophie se mai dezgheță puțin.

– Păi, nici una, cred, răspunse ea cu prudență. Dacă numai atâta dorești, atunci e foarte bine.

– Perfect.

Alexander coborî de pe taburet și o luă de braț.

– Atunci, haide, să mergem.

În aer plutea un iz de toamnă, frunzele copacilor începând să se îngălbenească pe drumurile lăturalnice însoțite dintre Deansbury și Arlesford, pe care Alexander le alesese în locul șoselei drepte și circulante. Sophie se relaxa, deloc nemulțumită că avea parte de un asemenea confort, în locul autobuzului cu care ar fi trebuit să se deplaseze altminteri. După ce Alexander comentă indiferent meritele celor patru candidate pe care Sophie le pregătise pentru săptămâna viitoare, începură să discute despre posibilitatea obținerii unui contract de a proiecta un mare hotel de lux la Brading, pe malul râului.

– Ai șanse să-l obții, ce crezi? întrebă Sophie. Va fi o concurență foarte strânsă.

Alexander era optimist. Printr-un mare noroc, obținuse permisiunea studierii planurilor preliminare de

la proprietarul terenului, ceea ce-i conferea un avantaj în momentul când acesta urma să vândă locul trustului hotelier.

– Vrei să-i aruncăm o privire? propuse el. Ne va rămâne timp destul ca să vedem și casa, după-amiază.

Sophie acceptă pe loc. Orașul Brading era pitoresc, nu mai mare decât un sat de oameni gospodari, pe malurile râului Avon, iar locul ales pentru hotel era de prima calitate. Alexander își parcă mașina lângă un pâlc de sălcii care dominau o priveliște cu copaci, ape însoțite curgând domol și vite care pășeau în luncă, pe malul opus.

– Hotelul urmărește să fie de acel gen unde te poți retrage în weekend ca să te refaci. Bazin acoperit, jacuzzi-uri, sală de sport, terenuri de tenis, cât mai mulți posibil dintre copacii deja existenți.

În timp ce vorbea, ochii lui Alexander străluceau, ca și cum ar fi văzut deja totul conturându-se pe planșeta de proiectare.

– Sună minunat...

Sophie ezită, apoi curiozitatea o învinse.

– Casa pe care o vei cumpăra e în apropiere?

Alexander dădu din cap.

– Vrei s-o vezi?

Îi zâmbea cu o expresie indulgentă, căreia Sophie îi răspunse cu un zâmbet răutăcios.

– Ce e? se grăbi el s-o întrebe.
– Mă gândeam doar cât de blând ești azi... Ca un frate!
– Într-adevăr, confirmă el fudul. Iubitor ca un frate, nu-i așa?

Sophie râse, în timp ce mașina demara din nou, pentru a coti curând pe un drum neasfaltat. După vreun kilometru și jumătate de mers pe malul râului, fără a mai întâlni nici o altă casă, ajunseră la o poartă înaltă de lemn, încadrată de garduri vii înalte, de dafin.

– Aici e Willow Reach, spuse Alexander, pe un ton de stăpân.

O ajută pe Sophie să coboare din mașină și întoarse inelul de fier care servea drept clanță, deschizând una dintre porțile bătute în nituri metalice, pentru a intra într-o grădină pe care Sophie o privi cu ochii mari de plăcere. Îi atrase imediat atenția o alee mărginită de tufișuri de tuia tăiate în forme fantastice, de tronuri, flori, păsări și animale, mergând în direcția unei grote unde câteva nimfe de piatră țineau scoici de piatră deasupra unui bazin cu margini de marmură.

– Mă tem că fântâna are nevoie de reparații, remarcă Alexander. Ce părere ai de casa mea cea nouă?

Sophie își mută ochii dinspre grotă, întorcându-se spre casă, care era construită din piatră decolorată de intemperii, după un model atemporal straniu. Ferestrele cu nenumărate ochiuri de geam dominau pereții roz-aurii,

iar o verandă acoperită cu glicină parcurgea toată jumătatea de jos a casei, având deasupra un balcon pentru camerele de la etaj.

— Asta-i prima casă pe care am proiectat-o, Sophie, spuse încet Alexander, cu mult timp înainte ca tu să te fi angajat la mine. Cea inițială rămăsese pustie ani de zile, după moartea proprietarului, iar tatăl meu a cumpărat-o și m-a însărcinat să fac un proiect care s-o reînvie din propriile ei ruine, dar fără a distona cu grădina. Prima oară când m-a adus aici, mă așteptam să găsesc o prințesă adormită înăuntru!

Sophie porni în jurul casei, privind prin ferestre în camerele goale și luminoase, cu podele de lemn lucitoare.

— Ai o cheie, Alexander? Putem intra?

— Din păcate, nu. Încă nu am semnat contractul.

— Și când ai să te muți?

— Cât pot de curând. În orice caz, voi aștepta nunta lui Kate cu David, înainte de a pleca din Chantry.

Explorară timp de o oră, în liniște, frumusețile grădinii, iar la plecare Alexander propuse să ia prânzul la un han de la marginea orașului Arlesford, ca să-și refacă energia pentru sarcina care-i aștepta.

— Energie? întrebă Sophie cu suspiciune. Ce va trebui să fac?

– Cel puțin să ții de celălalt capăt al ruletei.

Alexander o escortă în restaurantul confortabil, cu un foc aprins în șemineu, și comandă plăcinte cu carne și cartofi, fără altă garnitură decât chiflele mari și crocante, cu unt proaspăt de casă.

– Proprietăreasa le gătește singură pe toate, îi spuse el, în timp ce începeau să mănânce cu poftă.

– Să-i dea Dumnezeu sănătate, răspunse cu respect Sophie. Asta-i prima masă normală pe care o iau, de la măslinile alea nesuferite încoace.

– Care te-au indispus atât de tare încât îți propun să nu le mai gătești niciodată, îi zâmbi Alexander peste ulcica de bere.

– Tu mă indispușeseși, spunându-mi că arăt ca o sperietoare, de nu s-ar uita nici un bărbat la mine, ripostă Sophie, aruncându-i mănua.

– Asta ai crezut că însemna? replică el uimit. Dumnezeu mare! A fost o neînțelegere, Sophie, te asigur! Voiam să spun cu totul altceva.

– Orice altceva ar fi fost, nu vreau să știu, declară sec Sophie. Să rămânem în termeni buni și să uităm tot ce s-a întâmplat miercuri.

Alexander păru gata să mai adauge ceva, apoi ridică din umeri și-și văzu de masă, continuând conversația pe subiecte mai neutre.

O oră mai târziu intrară în Arlesford, unde Alexander își lăsa mașina într-o parcare mică de lângă râu.

– Clare mi-a spus că vecinii au o cheie, așa că nu e nevoie să trecem mai întâi pe la Greenacre, spuse el, în timp ce urcau panta abruptă a colinei, spre biserică. Cu ocazia asta, ai să-i cunoști.

Sophie prefera să ceară singură cheia și insistă ca Alexander să aștepte la o oarecare distanță. Femeia în vârstă care i-o dădu era prietenoasă și pe cât de veselă, pe-atâta de curioasă în legătură cu bărbatul înalt și blond care aștepta pe alee.

– E soțul dumitale, dragă? întrebă ea.

Sophie negă categoric.

– Nu, domnul Paget a venit cu mine ca să inspecteze casa, spuse ea destul de tare ca s-o audă clar și Alexander, și doamna Perkins, care recunoscuse că era cam fudulă de urechi.

– M-ai fi putut prezenta și pe mine, se plânse Alexander, în timp ce descuia ușa. Chiar dacă nu am onoarea de a-ți fi soț.

– N-avea nici un rost. Slabe șanse s-o mai întâlnești vreodată pe doamna Perkins.

Privind-o cu o expresie enigmatică, Alexander o conduse în salon, care era mai spațios decât se așteptaseră.

– Pare așa fiindcă e gol, cred, spuse încântată Sophie, grăbindu-se să intre în bucătăria mică dar dotată cu un cuptor și un frigider foarte moderne.

După ce trecu în revistă dulapurile, Sophie urcă scara până pe micul palier de unde se deschideau trei uși: a băii, a debaralei și a unui dormitor care se lăuda cu un bovindou asemenea celui din salon.

— Nu-i așa că-i perfectă? întrebă încântată Sophie, la sfârșitul inspecției.

— Nu știu cât de perfectă e, dar din câte văd are acoperiș solid și nu se observă nici un semn de mucegai, răspunse Alexander, scuturându-și pânzele de păianjeni din păr. Există ceva cari, desigur — sunt inevitabili, într-o casă atât de veche — dar nimic iremediabil.

— Deci, e totul în regulă? insistă Sophie. Nimic nu mă oprește să mă instalez?

— Să mai vedem...

Peste două ore, Alexander dădu verdictul, confirmând că structura de rezistență era solidă, nicăieri nu se observau semne de tasare, instalațiile funcționau satisfăcător și nu era nevoie să se înlocuiască decât câteva țigle de pe acoperiș.

În extaz, Sophie își aruncă brațele pe după gâtul lui, sărutându-l. Alexander râse, îmbrățișându-o și el cu același entuziasm.

— Dacă asta-i răsplata pentru o simplă inspecție, cu ce-am să m-aleg dacă dau o mână de ajutor la zugrăvit?

Capitolul 5

Sophie se rezemă de mâinile lui înlănțuite, cu o expresie gânditoare.

– Tu, Alexander? Chiar știi să zugrăvești, și așa mai departe...?

– Te anunț că sunt un adevărat Picasso al zugrăvitului, declară el solemn. Iar în materie de „și așa mai departe“, nu mă întrece nimeni!

– Hai, serios! Chiar m-ai ajuta să-mi pun la punct locuința?

– Înțeleg că ești dispusă să-mi suporti compania atâta vreme cât sunt de folos cu ceva!

– Exact! râse Sophie, desprinzându-se din brațele lui. Și pe-a lui Perry, dacă știe să zugrăvească!

– Îmi revendic drepturi în exclusivitate, sau deloc, se repezi Alexander să precizeze. Inclusiv în ceea ce-l privește pe Julian Brett.

– Julian nici măcar n-ar ști de care capăt să țină bidineaua, murmură Sophie, privindu-l nehotărâtă. Vorbești serios?

– Da. Dar vreau și eu ceva în schimb, bineînțeles.

– A, da?

– Ajută-mă să-mi aleg perdelele și mochetele pentru Willow Reach, spuse Alexander, zâmbind când îi văzu expresia surprinsă. Evident, vechea casă i-o las lui Kate, ca dar de nuntă, cu tot ce conține. Și în plus, Willow Reach are o personalitate proprie. Vreau să aleg numai lucruri care s-o mulțumească.

Sophie zâmbi.

– Vorbești de parcă ar fi o persoană vie, nu o casă.

– Întrucât eu am proiectat-o, am dreptul să simt o anume afinitate cu ea, Sophie.

Apoi, Alexander se uită la ceas.

– Ar fi timpul să mergem. Trebuie să ajung în Deansbury la ora șapte.

Cecily Wainwright nici nu vru să audă refuzul lui Alexander de a rămâne la un ceai.

– Prostii, spuse ea, întinzându-i mâna să-i fie sărutată, așa cum făcea Alexander întotdeauna. Zece minute n-au s-o descurajeze pe domnișoara care te așteaptă, sunt sigură.

Alexander capitulă, râzând, și se așează lângă Sophie pe o canapea din salon, în timp ce doamna Wainwright începe să-l îndoape cu Warl Grey și pâine prăjită cu anșoa, cerând detalii despre starea în care era Ilex Cottage.

— E fermecătoare, bunico, spuse Sophie, cu ochi strălucitori de entuziasm. Niciodată n-am mai văzut pe dinăuntru una dintre căsuțele acelea. E atât de economică și comodă, iar cu perdelele potrivite și o zugrăveală nouă...

— Da, da, iubito, da' lasă-ne acum cu detaliile, o întrerupse râzând doamna Wainwright. Oricât mă bucur să aud că-ți place, mai mult mă interesează opinia de profesionist a lui Alexander.

Alexander și-o prezentă succint, după care aruncă un zâmbet pieziș spre Sophie.

— Secretara mea vă va trimite confirmarea în scris, desigur.

Peste o jumătate de oră, Alexander se ridică să plece, iar după ce Cecily Wainwright îi ură drum bun, Sophie îi mulțumi și ea pentru masa de prânz și vizita la Willow Reach.

— Ai fost foarte amabil că ți-ai sacrificat sâmbăta, îi spuse ea, în timp ce-l conducea la mașină.

Alexander se așează la volan, de unde o privi drept în ochi.

— N-a fost nici un sacrificiu, Sophie. Și, ca să se rețină, nu mă așteaptă nici o noapte de desfrâu cu vreo reprezentantă a sexului frumos.

Sophie ridică bărbia.

– Nu mă interesează viața ta personală!

– Totuși, mă gândeam să-ți spun că iau cina cu George și Sally Huntley, care l-au invitat și pe unchiul lui Sally – întâmplător, membru în consiliul de administrație al rețelei hoteliere care se ocupă de proiectul din Brading.

Sophie fu atât de plăcut surprinsă să audă acest lucru, încât vocea îi deveni mai ascuțită, în efortul de a-și ascunde satisfacția, când întrebă:

– Tu nu faci niciodată și câte ceva din plăcere, Alexander, nu numai în interes de afaceri?

– A, ba da... răspunse el, cu ochii lucindu-i pe sub pleoapele coborâte. Tocmai asta am făcut azi toată ziua. Noapte bună, sora mea mai mică...

Și, cu un salut ironic, demară.

– Ai o expresie cam ciudată, observă doamna Wainwright, după ce Sophie reveni în casă. Iar te-a tachinat Alexander?

– Da.

Totuși, Sophie nu era chiar atât de sigură. În cazul oricărui alt bărbat, ar fi jurat că făcuse o declarație de intenții foarte clară. Dar acum era vorba de Alexander Paget, un om pe care-l cunoștea de-o viață și care, mai la obiect, cu scurt timp în urmă fusese pe punctul de a se însura cu Delphine Wyndham. Acest neașteptat val de interes nu era deloc pe placul Sophiei. Și-n plus,

Alexander jucase întotdeauna mai mult rolul unui frate în plus. Iar în ultima vreme, numai frățește nu se purta cu ea.

Cecily Wainwright nu mai comentă, începând în schimb să discute despre viitoarea nuntă, în timp ce luau o cină ușoară. Când Sophie își mărturisi surprinderea, îi răspunse amuzată:

– N-ai ochi să vezi, copila mea? Kate Paget îl iubește pe David de ani de zile.

Sophie își privi cu uimire buna.

– Serios?

– A, nimic cum nu se cuvine! Toată viața, Kate a fost cea mai bună prietenă a Louisei, i-a fost și domnișoară de onoare la nuntă. Apoi, spre uimirea tuturor, peste numai câteva săptămâni s-a măritat cu Hugh Paget, un bărbat cu ani de zile mai vârstnic decât ea, care avea deja un fiu.

Cu un zâmbet confidențial, doamna Wainwright continuă:

– Personal, am fost întotdeauna convinsă că a făcut-o fiindcă tatăl tău o alesese pe Louise. Deși, la drept vorbind, n-o prea „alesese“...

– Mama spunea întotdeauna că ea și tata s-au îndrăgostit de la prima vedere.

– Un lucru e sigur, nici eu și nici bunicul tău nu i-am putut muta gândul. Dacă ne opuneam căsătoriei, Louise ar fi plecat ca din pușcă după David.

Zâmbi răutăcios.

– Așa că am lăsat-o pe-a ei. Pe urmă, Kate s-a măritat cu acel văduv și jur chiar și azi că a făcut-o numai pentru a putea rămâne lângă Louise – și David...

Sophie își amesteca la nesfârșit cafeaua, cu lingurița.

– Mă întreb ce simți când iubești pe cineva atât de mult. Vreau să zic, ca mama și tata, și ca mătușa Kate, dacă în inima ei i-a fost fidelă tatei atâția ani. Nu sunt deloc sigură că aș dori să am sentimente atât de intense pentru cineva.

– Te-ai gândit vreodată să te măriți cu Julian Brett?

Enervată, Sophie oftă.

– Nu, draga și scumpa mea bunică, niciodată. Julian nu e genul care să se însoare. Și, înainte de a începe să-ți faci alte idei, află că nici eu nu sunt.

– Probabil că ți-ai schimba părerea, dacă te-ai îndrăgosti, observă doamna Wainwright.

– Ei bine, voi avea grijă să rămân cu picioarele pe pământ. Dacă-mi descopăr cea mai mică tendință de a mă îndrăgosti, am s-o iau la sănătoasa de parcă m-ar fugări toți dracii, cu mama lor cu tot!

– Sophie!

Sophie se scuza pentru expresia cam neortodoxă și, în tot restul weekendului, avu grijă să evite subiectul, lucru destul de ușor, din moment ce de fapt n-o interesa să vorbească decât despre Ilex Cottage.

În după-amiaza următoare, Sophie refuză ca bunica ei s-o ducă acasă cu mașina, făcând aproape o sută de kilometri pe ceață și umezeală.

— Merg cu autobuzul! spuse ea categoric.

— Autobuzul se oprește la fiecare felinar de pe drum, copila mea, ai să-mbătrânești până ajungi acasă...

Doamna Wainwright se opri, întreruptă de sonerie, apoi o trimise pe Sophie să deschidă.

În fața ușii stătea Alexander, zâmbindu-i.

— Bună, Sophie. Mă gândeam că ai avea nevoie de cineva care să te ducă acasă.

Sophie îl privi cu ochii mari, uluită.

— Ai făcut atâta drum numai ca să mă iei pe mine...?

Alexander dădu din cap, afabil.

— Sigur că da. Știi, sunt un tip foarte îndatoritor.

— Nu mă îndoiesc, să vii cale de treizeci de mile cu mașina fără a fi sigur dacă are vreun rost... Tocmai mă pregăteam să iau autobuzul.

— N-ai prefera mașina mea?

Sophie îl privi cu o expresie bănuitoare, pe care Alexander o găsea foarte amuzantă.

— Tare-aș mai vrea să știu ce planuri urzești, spuse ea în cele din urmă. Valul ăsta neașteptat de atenție din partea ta mă îngrijorează. Trebuie să ai vreun motiv ascuns. Haide, mărturisește. Despre ce e vorba?

– Despre nimic suspect, o asigură el senin. Totul face parte din planul meu de a uni familiile Paget și Gordon. Jur că am cele mai curate motive.

Apariția doamnei Wainwright puse capăt disputei, iar Sophie reveni la subiect abia în Mercedes-ul lui Alexander, căruia îi spuse că schimbarea lui de atitudine o stânjenea foarte tare.

– Mă sperie, îi mărturisi ea. Nu-mi place deloc. Întotdeauna ai fost aliatul băieților, nu al meu. De fapt, noi doi nu ne-am înțeles niciodată prea bine. Într-o vreme, nici măcar nu reușeam să schimbăm două vorbe fără să ne certăm, după care ai intrat în faza de superioritate...

– În ce-am intrat...? o întrerupse el, surprins.

– În faza de superioritate – datând cam din vremea când ai plecat la colegiu și până în ziua nunții, cred.

Încruntat, Alexander îi aruncă o privire piezișă, apoi reveni cu atenția la drum, care era parțial ascuns în ceață.

– Superioritate... repetă el. Așa m-ai considerat în toți anii ăștia, ca pe unul care-și dă aere?

– Da. Deși, adăugă Sophie cu o sinceritate aproape brutală, nu pot spune că mi-ai ocupat atât de mult gândurile, Alexander.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce n-am meritat să te gândești prea mult la mine, Sophie?

Vorbise cu o asemenea lipsă de intonație, încât Sophie îl privi surprinsă, întrebându-se dacă nu cumva îl jignise.

– Păi, începu ea, regretând că abordase acel subiect, cred că fiindcă ești atât de independent și ai prea mult succes în toate. Vreau să zic, la școală luai examenele fără probleme, erai căpitan de echipă la cricket, campion... Iar la maturitate ai fost întotdeauna simpatizat și respectat, n-ai părut niciodată să suferi din cauze mărunte, ca noi ceilalți – nici măcar coșuri nu-mi amintesc să fi avut vreodată, ca Tim și gemenii.

Alexander râse scurt.

– Ceea ce nu face decât să demonstreze cât de eficienți sunt ochelarii tăi de cal. Nu-ți mai amintești de coșurile mele pentru că ești cu câțiva ani mai tânără decât mine, iar la vârsta aia pur și simplu nu le-ai observat, probabil și pentru că erai absorbită în propria ta formă de martiraj.

Sophie se îndreptă în scaun.

– Martiraj?

– Exact. Cred că-ți joci cu o adevărată voluptate rolul de victimă.

Câtva timp, în mașină domni o tăcere încordată, până când Sophie comentă cu un calm pe care greu și-l păstra:

– Deci, așa mă vezi tu pe mine! Ca pe un fel de Cenușăreasă masochistă, cu frați chipeși în locul surorilor urâte.

– Iar pe mine însumi m-am hotărât să mă auto-distribui în rolul înlocuitorului de naș, replică el nepăsător. E vremea să-ncepi să vezi ce se întâmplă în jur, Sophie – să profiți și tu de viață...

– Asta vreau să fac de ani de zile, scrâșni ea printre dinți. Mai la obiect, exact asta încerc să fac acum, dacă reușesc să te conving că sunt absolut capabilă să-mi port singură de grijă.

– Ai fi putut începe s-o faci acum câtva timp, dacă acceptai faptul că David și Kate erau gata oricând să te elibereze din postura de gospodină pe care singură ți-o impuseseseși.

În timp ce vorbea, Alexander încetini, cotind pe acostament.

– De ce ne-am oprit? Întrebă Sophie alarmată.

– Ca să avem o mică discuție personală, replică el, răsucindu-se pe scaun. Nu ți-ai dat seama niciodată că pe David nu-l lăsa inima să te rănească, alungându-ți sindromul mama-răniților înainte ca tu însăși să nu-i mai simți nevoia? În ultimul an, aproximativ, Kate ar fi putut să intervină oricând, dar ea și David se temeau să nu-ți lezeze sentimentele.

– Virtute care nu ți se poate atribui și ție, Alexander Paget, observă revoltată Sophie.

– Motiv pentru care, probabil, noi doi ne contraziceam atâta când eram mai tineri.

– Foarte probabil...

Sophie se lăsă în scaun, simțindu-se complet dezumflată.

– Atunci, de ce n-ai spus tu niciodată ceva, dacă înțelegeai atât de bine situația?

– Kate și David nici n-ar fi vrut s-audă. Așa că, întrucât nu era treaba mea, mi-am ținut gura. Și, adăugă el cu sinceritate, până nu demult, nici n-ai stat în centrul atenției mele. În perioada când mi-am dat seama cum stăteau lucrurile cu Kate, începusem deja relația cu Delphine.

– Ceea ce însemna că nu aveai timp de pierdut cu detaliile neînsemnate ca mine, reuși Sophie să râdă răutăcios. Dar nu te condamn. Delphine trebuie să-ți fi captat tot interesul.

Se lăsă din nou una dintre acele tăceri atât de frecvente în ultima vreme, când Sophie rămânea singură cu Alexander. Aceasta, însă, nu mai era plină de tensiunea insultelor nerostite. Era surprinzător de plăcută – amândoi, împreună, în întunericul ce se lăsa peste mașină.

– Delphine, spuse Alexander după un timp, era ca un drog, un nărav de care nu mă mai puteam dezבăra, o dată ce devenisem dependent. N-o vedeam destul de mult pentru ca să-mi treacă entuziasmul, nu-mi oferea suficiente satisfacții fizice pentru ca poftele să mi se...

– Să ți se sature și să dispară?

– Exact, continuă Alexander, și mai încet. Privind în urmă, Sophie, cred că o parte din mine a știut întotdeauna că mariajul meu cu Delphine nu avea nici o șansă.

– Alexander cel superior, cel de deasupra centurii. Cel de sub centură o dorea cu orice preț, cred.

Alexander oftă.

– Numai fiindcă mi se refuza cu îndărătnicie, presupun.

– Vrei să spui că nu te-ai fi însurat cu ea dacă s-ar fi culcat cu tine, așa cum voiai?

Un moment, Alexander tăcu.

– Sophie, sincer îți spun, nu știu. Oricum, întrebarea rămâne la nivel pur teoretic – nu s-a culcat cu mine, până la urmă nici nu s-a măritat cu mine, așa că n-am cum să mai aflu vreodată.

– Dacă mâine s-ar întoarce la tine și și-ar cere iertare pe ambele planuri, ai primi-o înapoi? întreabă Sophie.

– Aș fi tentat, răspunse el sincer. Dar sper să am atâta minte încât s-o refuz. Mi-a trădat încrederea și, dacă mă pot coborî un moment la nivelul celui mai pur egoism, m-a făcut de râsul tuturor. Nu cred că mi-ar conveni o repetare a aceluiași spectacol. Noroc că nu se pune problema. Acum câteva zile am primit de la ea o scrisoare potrivit de spășită, în care îmi spunea cât de rău îi pare și că m-a considerat un om prea minunat ca să am o soție care râvnea în secret la faima și succesul de care se va bucura ea de-acum încolo.

La adăpostul întinericului, Sophie făcu o mutră disprețuitoare.

– M-ai considera exagerat de cusurgioaică dacă aş spune că trebuia să-ți spună toate astea mult mai devreme?

– Nu, cătuși de puțin. Sunt de aceeași părere.

Alexander îi căută mâna și i-o luă într-a lui.

– Dar, din păcate, Terry Foyle n-a apărut cu momeala decât în ceasul al unsprezecelea.

– Încă mai suferi de... de dependența la care te refereai?

– Nu. M-a vindecat de ea așteptarea aia infernală la oficiul stării civile. Ca să nu mai pomenesc și luna de miere unilaterală. Două remedii foarte eficiente, Sophie.

– Atunci, s-ar părea că mai mult ai suferit în amorul propriu decât în suflet.

Degetele lui Alexander le strânsesă pe ale ei.

– O cunoșteam pe Delphine de prea puțin timp ca să se instaleze o suferință de durată.

– Credeam că nu e necesar decât un moment ca să te îndrăgostești!

– Și cam tot atâta ca să-ți treacă – dacă n-ai fost decât îndrăgostit, preciză Alexander, ridicându-i degetele la buze pentru a începe, spre marea ei surprindere, să i le sărute unul câte unul. Stările mai durabile – prietenia, afecțiunea, respectul – se formează și se dezvoltă tot timpul, în cadrul unei relații potrivite.

Sophie își trase mâna.

– Alexander, nu vreau să...

– Nu vrei să ce? Întrebă el încet și, cuprinzându-i umerii cu brațul, o trase mai aproape, sărutând-o pe gură.

În fotoliul unei mașini ca a lui Alexander, își dădu seama curând Sophie, nu aveai unde să te refugiezi. În momentul când gurile li se întâlneau, capul ei se lăsă pe spate, rezemându-se de brațul muscular al lui Alexander și de tetieră, pe când mâna cealaltă o ținea de bărbie, astfel încât îi era imposibil să facă vreo mișcare. Un braț i se prinsese între pieptul lui și al ei, picioarele îi erau blocate de schimbătorul de viteze, iar când ridică mâna rămasă liberă pentru a-l trage de încheietură, parcă ar fi încercat să îndoaie o bară de oțel. Nu-i rămânea decât să stea nemișcată și cât mai pasivă.

Dar planul ei eșuă complet, căci se însufletea tot mai mult cu fiecare clipă. Organismul îi reacționa independent de creier. După câteva secunde, buzele i se întredeschiseră, capitulând pe neașteptate.

Alexander scoase un sunet înăbușit de voluptate și o cuprinse cu ambele brațe. O mică parte din creierul ei se mai deșteptă un moment, avertizând-o cât de nerecomandabil era ceea ce făcea, dar imediat rațiunea i se risipi, lăsând-o să se abandoneze în voia neașteptatei plăceri, și să dăruiască o plăcere comparabilă, dacă ritmul tot mai accelerat al respirației lui Alexander însemna ceva.

Deodată izbucni o lumină orbitoare și două mașini de poliție trecură pe alături, într-un vuiet de sirene, readucând-o violent pe Sophie la realitate. Înainte de a apuca să-l împingă pe Alexander înapoi, acesta se retrăsese deja, gâfâind sonor. Dintr-o dată, pe Sophie o cuprinse furia – la adresa lui, a ei și, mai ales, își dădu ea seama copleșită, la adresa mașinilor de poliție care-i întrerupseseră. Se cutremură, în timp ce Alexander inspira adânc, intens.

– Îmi pare rău, Sophie.

Sophie numai de scuze nu avea chef.

– Pentru că m-ai sărutat? întrebă ea iritată.

– Doamne sfinte, nu! Cum mi-ar putea părea rău pentru un lucru care ne-a dăruit amândurora mai multă plăcere decât mi-aș fi imaginat vreodată că se poate?

Replica lui o nemulțumi și mai mult. De ce era atât de surprins? Chiar ar fi fost imposibil ca un sărut cu Sophie Gordon să fie atât de plăcut?

– Atunci, pentru ce anume îți pare rău? insistă ea.

Alexander îi prinse din nou mâna.

– Fiindcă am fost întrerupți, fiindcă am cedat imboldului de a face dragoste cu tine în cel mai incomod loc posibil, fiindcă, în primul rând, cred, te cunosc de atâta vreme și atât de bine și n-am făcut dragoste cu tine niciodată.

– Nu crezi că ești cam prea sigur de rolul meu în toată situația asta?

- Numai pe baza reacției tale de adineaori, Sophie.
- Aha...
- Într-adevăr.
- Glasul lui Alexander deveni senzual.
- Niciodată nu mi-am închipuit că sub fațada asta disciplinată a ta se ascunde o asemenea văpaie.
- Sophie făcu ochii mari.
- Ei, disciplinată...?!?
- O strânse de mână.
- Da. Nimeni n-ar putea duce o viață ca a ta fără disciplină, Sophie.
- Să știi că nu mi-e deloc ușor, îl informă ea sec. Nici măcar pentru o victimă ca mine nu e ușor. Trebuie să mă străduiesc din greu.
- Îmi dau seama. De-asta majoritatea oamenilor îți acceptă paravanul disciplinei, fără s-o observe pe cealaltă Sophie, ascunsă dedesubt.
- Cea care jinduieste să scape!
- Mâna lui Alexander o strânse și mai tare.
- Și ești sigură că scăparea ți-o oferă o casă cu vedere spre cimitirul din Arlesford, Sophie?
- Altă ofertă mai avantajoasă n-am primit, crede-mă!
- Ai putea oricând să te măriți.
- Sophie oftă.
- După cum îți tot repet, de m-a apucat și greața, nimeni nu știe mai bine decât mine ce înseamnă căsnicia. Nu, mulțumesc.

– Dar tu te referi la gospodărie, la pâinea zilnică, Sophie. Căsnicia poate și trebuie să însemne și mult unt – și dulceață!

– Alexander, dacă prin asta te referi la ceea ce cred eu, niciodată nu mi-a lipsit altceva decât un soț propriu-zis care, în cel mai firesc mod, să se culce cu mine și să facem dragoste, pe lângă toate celelalte. Nici nu mă gândesc, insistă ea, clătinând din cap cu convingere.

Alexander râse.

– Deci fugi nu numai de deliciile gospodăriei, ci și de plăcerile patului conjugal.

– Nu voi simți lipsa unui lucru pe care nu l-am avut niciodată.

Tăcerea de rigoare dură câteva momente, după care Alexander aprinse becul interior pentru a vedea bine fața Sophiei.

– Stinge lumina! se răsti ea, încruntându-se. Mă simt ca o cloșcă pe ouă.

Întunericul care se lăsă păru și mai adânc decât fusese înainte.

– Voiam să văd dacă vorbești serios, Sophie, spuse încet Alexander.

– Ce, că nu m-am culcat niciodată cu nimeni? chicoti ea. Un lucru te rog, Alexander – să rămână între noi! Nu vreau să se ducă buhu'. Îți dai seama cât ar avea de suferit reputația mea.

– Mă mir. Și nu încerca să-mi spui că ești frigidă, fiindcă am dovedit concludent chiar adineaori că nu ești.

– Și ce-i așa de surprinzător în asta? întrebă ea, pe un ton defensiv. Ai spus că nici Delphine nu te-a primit în patul ei.

– Da, dar numai fiindcă voia să se mărite cu orice preț. Nu sunt atât de naiv încât să cred că prin patul ăla nu mai trecuse nimeni.

– Și totuși o doreai!

– Sigur că o doream. Nu-s atât de antediluvian încât să mă aștept ca o femeie care arată ca Delphine să fie fecioară, la vârsta ei. Și nici din partea ta, adăugă el, sincer să fiu, nu mă așteptasem, Sophie.

Sophie stătu pe gânduri, nesigură dacă să se simtă măgulită sau nu.

– Fiindcă am douăzeci și trei de ani, vrei să zici?

Alexander râse încet.

– Nu. Fiindcă ești o tânără foarte atrăgătoare, indiferent de vârsta pe care o ai.

– Ei, lasă! replică ea iritată. Las-o jos că măcăne, Alexander!

– Ce vrei să spui?

Surprinderea din vocea lui era atât de sinceră, încât Sophie îi strânse mâna.

– Hai s-o luăm așa: ții minte ce ți-am spus, că ești superior? Am eu plăcerea asta, de a categorisi oamenii cu un

singur adjectiv. Pe-al tău îl știi. Prin urmare, bunica mea este „autocratică“, tatăl meu e „conștiincios“, Tim e „ambitios“, gemenii – fiind gemeni – sunt amândoi „extenuanți“, Kate este „iubitoare“... și așa mai departe. Te plictisesc?

– Câtuși de puțin! Nu-i prea place eticheta pe care mi-ai atribuit-o, dar continuă. Ceea ce vreau să știu e cum te consideri pe tine însăși.

– Totul e scris în pașaport. Păr șaten, ochi căprui, nici un semn particular. Într-un cuvânt, „medie“.

Făcu o pauză.

– Sau, poate, „banală“, pentru că unele dintre caracteristicile mele sunt puțin mai generoase decât valoarea „medie“...

Nemișcarea totală a lui Alexander o făcu să se întoarcă în scaun, stingherită.

– Va să zică, ești chiar atât de banală? remarcă el foarte încet.

– Da. Deprimant de banală.

– Greșești.

Părea atât de convins, încât Sophie se simți și mai stânjenită.

– Pentru început, ochii tăi nu au nimic banal, spuse el, pe un ton destul de clinic. Sunt destul de mari, destul de strălucitori, și pot zâmbi chiar și când gura îți devine serioasă, când încerci să nu râzi. Ai nasul puțin în vânt, e-adevărat, dar numai atâta încât să aibă farmec, iar gura...

Făcu o pauză.

– Ca să fiu cinstit, e puțin cam lată, Sophie, dar se arcuiește foarte ispititor și, acum dacă stau să mă gândesc mai bine, buza de jos e destul de plină...

– Bine, Alexander, se grăbi ea să-l întrerupă, smulgându-și mâna. Nu e nevoie să continui la nesfârșit.

Alexander îi luă mâna din nou, strecurându-și un braț pe la spatele ei.

– Încă n-am terminat.

– Alexander...

– Taci, o opri el sever. Abia am început.

Sophie începu să se zbată, dar brațul lui o strânse mai tare, imobilizând-o.

– Alexander, e timpul să mergem acasă...

– Imediat. Aș vrea doar să-ți scot din cap prostiile astea cu „banalitatea“. Pe de o parte, așa cum spui, ai destule calități care sunt cu mult peste medie – crede-mă pe cuvânt!

– Și dacă nu sunt banală, atunci cum sunt? nu se putu ea abține să-l întrebe.

– Dacă n-am voie să folosesc decât un singur cuvânt, atunci n-aș alege un adjectiv.

– E ceva grosolan?

Alexander își dresе glasul, apoi porni motorul, întorcând capul ca s-o privească înainte de a demara.

– Nimic obscen, te asigur. Cuvântul care mi-a venit în minte este: „dinamită“.

Capitolul 6

Sophie alesese cu grijă candidatele pe care să i le prezinte lui Alexander. Prima fată era foarte drăguță, dar Sophie își dădu seama de la început că nu putea trece proba, pentru că avea o voce prea ascuțită și unghii peste măsură de lungi, stacojii. A doua candidată nu folosea lac de unghii, nici farduri și nici un alt mijloc de a arăta mai atrăgător, așa că Sophie o tăie și pe ea de pe listă, oricât de eficientă ar fi fost.

Nu peste mult, Alexander intră în cabinetul ei și se rezemă cu palmele de birou.

- Hai să luăm masa împreună.
- Mi-am adus sandvișuri.
- Dă-le la păsări.

În ochii lui cu gene dese apăru o expresie îmbietoare, pe care Sophie o asocia mai mult cu Perry decât cu partenerul lui.

– Te rog, Sophie. Întrevederile cu aceste femei mi-au amintit că în curând ai să pleci. Îi putem zice „prânz de lucru“, dacă așa te simți mai bine.

Sophie mai ezită un moment, apoi cedă.

– În regulă. Ne întâlnim la George, peste vreo douăzeci de minute. Mai întâi trebuie să termin raportul ăsta.

În zâmbetul lui Alexander se citi o plăcere atât de sinceră, încât nu putu să nu se simtă măgulită.

Însă chiar și așa, nu era în nici un fel pregătită pentru încântarea pe care o simți când intră în restaurant și îl văzu pe Alexander sărind în picioare la apariția ei. Toți cei prezenți observară și ei, iar Sophie știa prea bine că aveau să comenteze.

– Dă-mi vestea cea rea, îi ceru ea, în timp ce sorbea din paharul cu vin pe care Alexander i-l comandase deja. Presupun că le pot scrie candidatelor de azi-dimineață două refuzuri politicoase, nu?

Posomorât, Alexander dădu din cap.

– Presupui bine. Nici nu m-am deranjat să le mai pun la încercare, fiindcă știam că n-aș fi suportat-o pe nici una zilnic în preajma mea.

– Poate că cele de după-amiază vor fi mai potrivite, zâmbi răutăcios Sophie. Ar fi trebuit să le cer și fotografii. O alegeai pe cea mai tentantă.

Alexander refuză să se înveselească.

– Oricum ar arăta, îi va fi greu să se ridice la înălțimea ta. Sophie fu surprinsă.

– Îți mulțumesc, Alexander. Ești foarte amabil că spui asta.

– Țasta-i adevărul, o privi el în ochi. Îmi vei lipsi foarte mult, Sophie. Chiar nu vrei să te răzgândești?

– De-asta m-ai invitat la masă? Ca să mă convingi? Întrebă Sophie pe un ton rece, pentru a-și ascunde impulsul neașteptat de a ceda, spunându-i că avea să rămână.

– Nu. Mi-era dor numai de compania ta. E chiar atât de greu de crezut?

Sophie voia să-l creadă. O neliniștea să descopere că, de-o vreme-ncoace, voia să creadă tot ceea ce spunea Alexander.

– Îmi pare rău, Alexander. N-am vrut să par ingrată. Zâmbetul lui o făcu să se înroșească la față.

– Cei mai parfumați trandafiri au spinii cei mai ascuțiți, nu-i așa? Roșești, Sophie, adăugă el.

– Și e de mirare? Întrebă ea răstit, bucurându-se de diversiune când le fură aduse farfuriile, iar Alexander începu să discute probleme de serviciu.

În restul timpului vorbiră despre noua filială a firmei, despre planurile lui de a mobila Willow Reach și, inevitabil, despre Ilex Cottage și momentul când avea să fie gata de dat în folosință.

– Deși nu e nevoie să aștept atâta până mă mut la Arlesford, spuse Sophie. Pot locui și la Greenacre, dacă domnul Jefford va avea nevoie de mine mai curând.

– Jefford poate aștepta până mă pot eu lipsi de tine, replică sec Alexander.

Sophie se încruntă.

– Iar asta cât va dura, dacă pot să întreb?

Alexander își rezemă bărbia în palmă, cu ochii aproape ascunși înapoia genelor dese.

– Asta, domnișoară Gordon, e o problemă care mă preocupă din ce în ce mai mult.

Ochii Sophiei se dilată larg.

– Cu siguranță, o lună îți va fi de ajuns...

– Nu ne rămâne decât să vedem, replică el enigmatic, în timp ce o ajuta să se îmbrace.

Cele două candidate care veniră după-amiază erau mult mai promițătoare, una fiind o tânără de vreo treizeci de ani, atrăgătoare, iar cealaltă o doamnă foarte agreabilă, cărunță și cu un aer serios. Ambele fură trimise în biroul Sophiei pentru a da proba de dactilografiere și, după ce plecară, Sophie se repezi la Alexander să afle verdictul.

– Ei? întrebă ea. Vreo veste bună?

– Nerăbdarea ta nu mă flatează deloc, comentă el caustic, dar cred că trebuie să recunosc un lucru: amândouă au fost excelente.

– Deci, pe care o vrei?

Alexander se întoarce dinspre fereastră, privind-o mohorât.

– Știi deja răspunsul, Sophie. Pe tine te vreau. Dar, din moment ce s-ar putea să nu te am, cred că cea mai indicată ar fi doamna Rogers, văduva.

Sophie nu luă în seamă saltul pe care i-l făcuse inima la auzul primelor lui cuvinte, ușurată să afle că o admisesese pe simpatica doamnă Rogers.

– Sunt sigură că va fi excelentă, îl încredință ea.

– Și nu e nici un risc ca Perry s-o ia la goană prin jurul mașinii de scris, fu și Alexander de acord.

– Eu n-am avut niciodată asemenea probleme!

– Din motivele pe care ți le-am mai explicat.

Alexander ocoli grăbit biroul, pentru a o apuca de umeri.

– Cred...

Făcu o pauză, privind-o în adâncul ochilor.

– Cred că s-ar putea să fi avut motive de un ordin mult mai personal.

– Să revin mai târziu? întrebă un glas răbdător în spatele lor.

Alexander o eliberă pe Sophie, pentru a-i explica lui Perry că găsiseră o nouă secretară.

– Și cum e, tânără și nubilă? se interesă Perry, făcându-i cu ochiul Sophiei, în timp ce aceasta se pregătea să iasă.

– Regret, bătrâne, răspunse tăgănat Alexander. O vădovă cu păr alb și copii mai mari ca tine.

– Slavă Domnului! replică pios Perry. Ce plăcut va fi să pot intra aici fără a trebui să bat la ușă!

Sophie fugi în biroul ei, convinsă că, cu cât pleca mai repede de la Paget Son, cu atât avea să fie mai bine pentru toată lumea.

Un timp, întâlnirile cu Alexander fură mai puțin tulburătoare, Sophie refuzând categoric să ia masa cu el mai des decât o dată pe săptămână.

Spre surprinderea ei, vânzarea casei îi fusese încredințată lui Sam Jefford, care părea foarte dornic s-o mulțumească. Sophie bănuia că din cauza recentului divorț. Era un om singur și se vedea. Sophie își petrecea în mod interesant timpul analizând diferențele dintre cei trei bărbați, când lua cina cu Sam Jefford sau când se ducea la teatru cu Julian Brett. Totuși, o tulbura faptul că, oricând își petrecea timpul cu Alexander, pe ceilalți doi nu-i învrednicea nici cu un gând.

– Am auzit că în ultima vreme ai fost văzută luând cina cu un bărbat necunoscut, îi spuse Alexander într-o dimineață.

– Încerc să-mi cunosc mai bine viitorul șef.

– Nu prea bine, sper...?

– Atâta cât e recomandabil între patron și angajat, îi susținu Sophie cu seninătate privirea rece.

Alexander, care era îmbrăcat într-un pardesiu închis și un costum gri sobru, pentru plecarea la Londra, își luă servieta și porni spre ușă.

– Pentru prima oară sunt mulțumit că pleci, Sophie.

Sophie îl privi ofensată.

– Nu vreau să te jignesc, o asigură el, cu un zâmbet de tigru. Din moment ce stabilești limite pentru relațiile tale profesionale, abia aștept ziua când relația ta cu mine, Sophie, va fi strict personală.

Și, cu o mică plecăciune ironică, plecă la conferință, lăsând-o pe Sophie complet derutată.

Absența lui îi creă Sophiei ocazia ideală pentru a o instrui pe doamna Rogers în legătură cu sistemul de la Paget Son. Noua secretară învăța repede și promitea să evolueze absolut satisfăcător.

Sam Jefford o aștepta într-o ceainărie liniștită, departe de piață, un local rareori frecventat de oamenii de afaceri din oraș. Sophie îl alesese intenționat, considerând că nu era etic să ia masa împreună cu viitorul ei patron, când încă mai era angajata lui Alexander.

Neliniștea îi crescuse în momentul când îl văzu pe Sam. În pofida zâmbetului său plin de farmec, părea cam încurcat.

– Bună, îl salută ea cordial. Ce te aduce în Deansbury la ora asta? Afacerile?

– Doar nu distracțiile, Sophie, răspunse el, cu privirea în gol, apoi împinse lista deoparte. De fapt, nu mi-e prea foame. Cred că am să beau doar o cafea.

Sophie îi zâmbi încurajator.

– Ai probleme cu vânzarea casei?

– Nu, răspunse el, privind-o deznădăjduit. Am într-adevăr o problemă, dar cu altceva. Cu secretara.

Sophiei i se frânse inima.

– Vai de mine...

Sam înghiți convulsiv, cu privirea spre cafeaua pe care i-o aduse ospătărița.

– Mă simt așa de prost dar, în fine, înțelegi, fiind gravidă, am presupus că va pleca definitiv. Dar nu vrea. E hotărâtă să se întoarcă, după ce va naște.

Sophie îi privi în tăcere expresia abătută.

– Și nu știai?

Nefericit, Sam ridică ochii spre ea.

– Nu mă pricep deloc la femei. Nu e măritată și are nevoie de slujbă – ba chiar, și-a trimis sora să-i țină locul până se va întoarce.

Întinzându-se peste masă, Sophie îl bătu pe dosul mâinii.

– Nici o grijă, Sam, zâmbi ea ușor. Am să-mi găsesc alt post.

Sam îi acoperi mâna cu a lui.

– Înseamnă că de-acum n-o să ne mai vedem?

– În nici un caz!

Sophie își termină cafeaua și se ridică.

– Oricum, e timpul să mă întorc. Am să-ți dau un telefon, după ce mă instalez la Ilex Cottage. Poți veni să-mi faci o vizită...

Sam Jefford o urmă afară, amărât. Sophie îi zâmbi vesel, apoi porni înapoi spre Paget Son, simțindu-se și mai amărâtă. Ce Dumnezeu avea să facă acum?

Ajunsa acasă, Sophie se pregăti pentru o seară dedicată răspunsurilor la telefon, doctorul Gordon fiind de gardă. Răspunse la mai multe apeluri, mai câte unui pacient îngrijorat, mai tatălui ei, care obișnuia să sune din când în

când ca să afle cine mai avea nevoie de el. Sophie terminase de pregătit ghiveciul pentru masa de a doua zi și tocmai era pe la jumătate cu călcatul rufelor, când auzi soneria. Oftă, sperând să nu fie alt pacient, dar rămase uimită la vederea lui Alexander, obosit și palid, îmbrăcat în aceleași haine cu care plecase la Londra.

– Pot intra? întrebă el.

– Desigur.

Înfruntându-și un val de emoție, Sophie îl conduse la bucătărie.

– Te superi dacă în timpul ăsta calc? întrebă ea, privindu-l curioasă. S-a întâmplat ceva, Alexander?

– Am sunat la birou înainte de a ajunge acasă, Sophie. Perry mi-a dat toate informațiile, dintre care cea mai importantă era aceea că săptămâna viitoare pleci.

„Proastă mai sunt!“ își spuse Sophie. Dădu din cap.

– Da, doamna Rogers e o adevărată minune, așa că n-avea nici un rost să mai stau. Va veni cu două zile înainte, ca să ia totul în primire.

– Înțeleg, murmură Alexander, așezându-se pe un taburet. Cred că Jefford nu mai are răbdare.

Sophie împături o cămașă, cu mișcări atente.

– Nu tocmai. Se pare că am vândut pielea ursului din pădure. Sam Jefford a venit azi la Deansbury ca să-mi

spună că secretara lui vrea să revină în funcție, după ce va naște. Nu e măritată și are nevoie de bani. Așa că va trebui să-mi caut altă slujbă. Cred că-mi prinde bine – e o experiență nouă...

Alexander se ridică de pe taburet, scoase din priză fierul de călcat și îi luă mâinile într-ale lui.

– Ți-aș putea oferi altă variantă, Sophie.

Îl privi surprinsă, cu pulsul începând să i se accelereze la vederea expresiei din ochii lui verzi.

– Sophie...

Deodată, Alexander o trase spre el și o sărută cu putere, ridicând-o de pe dușumea, aproape frângându-i coastele în brațe. Sophie se lăsă în voia lui cu un geamăt neputincios, cuprinzându-l pe sub veston.

Îi răspundea fără rețineri, absorbită de propriul ei delir, până când Alexander o lăsă din nou, ușurel, pe pardoseală. Contactul cu gresia rece din bucătărie o readuse la realitate într-o clipă. Zâmbind strâmb, în timp ce-i netezea părul răvășit, Alexander îi atinse cu degetul buza de jos.

– De ce nici măcar n-am visat vreodată că mă poți inflama așa, mă întreb...?

Sophie încercă să-și controleze respirația.

– Și eu aș putea spune același lucru, murmură ea.

– Că e reciproc? Că nu mi se pare – explozia asta, de fiecare dată când te ating?

– Nu...

– Nu-ți place?

– N-am spus asta.

Alexander se așează la loc pe taburet, trăgând-o spre el, între coapsele lui musculoase.

– Sophie, începu el încet, adineaori am spus că am o propunere alternativă. Nu ești curioasă să afli despre ce e vorba?

Sophie își mușcă buzele, aproape convinsă că știa ce urma. Se temea că o aștepta o cerere în căsătorie pe care n-o dorea deloc. Îl voia pe Alexander, într-adevăr, dar nu pe un Alexander frustrat de pierderea Delphinei. Își dădu seama cu o limpezime arzătoare că dorea să se culce cu el, chiar în clipa aceea, dar fiul lui Kate Paget nu i-ar fi cerut niciodată așa ceva unicei fiice a doctorului Gordon, fără ca mai întâi s-o ia de soție.

– Ai o expresie foarte analitică, o tachină el. Încerci să-mi ghicești gândurile?

Sophie era amarnic de sigură la ce se gândea.

– Cred că da, Alexander, dar te rog... nu vreau să...

– Hei! o scutură el ușor. Așteaptă până-mi auzi propunerea, cel puțin, înainte de a mi-o refuza! Nu e nimic necurat, pe cuvântul meu! Mă gândeam doar că, dacă varianta cu Sam Jefford a căzut, poate ai vrea să lucrezi pentru mine în continuare.

Capitolul 7

Sophie rămase mută de uimire, în timp ce ochii lui Alexander se îngustau, cu un licăr foarte neliniștitor.

– Nu știai ce aveam în minte, nu-i așa? Întrebă el, punându-i un deget sub bărbie. Sophie Gordon! Credeai, întâmplător, că voiam să solicit accesul în patul tău?

– Da, minți Sophie cu voce slabă, dar ușurată.

Doamne sfinte, ce aproape ajunsese de a se face complet de râs! Îi mulțumi lui Dumnezeu în sinea ei, apoi zâmbi vag.

– Iartă-mă...

Alexander ridică din umeri, mâhnit.

– Nu te scuza. Dacă erai oricine altcineva, în momentul ăsta am fi fost împreună în pat, terminând ce-am început. Dar ești fiica tatălui tău...

– Iar tu ești fiul vitreg al mătușii Kate, încheie Sophie în locul lui.

– Ceea ce nu schimbă faptul că te doresc totuși teribil, spuse el, cu convingere.

– Dar de ce? întrebă Sophie, extrem de curioasă. Sunt aceeași Sophie dintotdeauna.

– Dacă știam de ce, poate că aș putea să nu te mai doresc! Oricum, ies în pierdere. Faptul de a ști că nu te pot avea mă face să te doresc și mai mult.

– La fel ca pe Delphine.

– A, nu, se opuse Alexander, trăgând-o mai aproape. În nici un caz la fel ca pe Delphine. Una la mână, ei nu aveam voie să-i răvășesc niciodată ținuta...

– Scutește-mă de detalii!

Sophie încercă să se elibereze, dar picioarele lui Alexander se încrucișară, capturând-o la pieptul lui.

– Tu ai adus vorba. Nu încercam decât să clarific lucrurile.

Pentru Sophie, un singur lucru era foarte clar. Stând între coapsele lui musculoase, lipită de el, îi era imposibil să nu constate cât de mult o dorea.

– Alexander... murmură ea.

– Sophie, șopti și el și, pe neașteptate, o ridică și și-o așează pe genunchi, ținând-o cu forța. Credeam că o doream pe Delphine, Dumnezeu mi-e martor cât de frumoasă este. În cazul tău e altceva. Cu totul altceva.

Sinceritatea plină de pasiune din glasul lui o făcu să nu se mai zbată.

– Nu ești frumoasă. Dar felul cum arăți nu are nici cea mai mică importanță, Sophie. Puțin contează dacă ești îmbrăcată așa, sau blindată în armura aia sobră pe care o porți la birou, puțin contează dacă ai nasul roșu și ochii umflați, ca în seara când te-am înfuriat atât de tare încât ai vomat. Încă mă mai arde și-acum aceeași dorință de a te lua pe sus și a te duce cu mine.

– Unde? întrebă Sophie, fascinată.

Zâmbetul lui îi făcu părul de la ceafă să se zbârlească.

– Nici eu nu-s sigur... cred că în peștera mea.

Telefonul risipi orice pericol, făcându-i pe amândoi să tresară. Alexander înjură, în timp ce Sophie se ducea să răspundă, nesigură pe picioare.

– Ești bine? o întrebă tatăl ei.

Sophie își dresе vocea.

– Da, tată. N-a mai sunat nimeni.

– Perfect. Mai am o vizită de făcut și ajung acasă.

Alexander o urmă în antreu, luându-și pe el pardesiul.

– Ar fi mai bine să plec, nu-i așa? întrebă el trist. Dar înainte de asta, pot primi un răspuns în legătură cu slujba?

– Dar, Alexander, nu-i poți spune doamnei Rogers că te-ai răzgândit – și nici n-ai nevoie de două secretare.

– Cum să nu am? Ai uitat de filiala cea nouă, din Arlesford?

Ochii Sophiei se luminară ca două becuri.

– O, Alexander... vorbești serios?
– Sigur că vorbesc serios! De ce credeai că m-am deranjat să trec pe-aici astă-seară? Întrebă el sever, apoi zâmbi ștregărește. Ceea ce nu e numai adevărul și nimic altceva decât adevărul, cinstit să fiu. Sperasem să te găsesc singură.

Sophie îi evită privirea.

– Aș fi putut să fiu plecată.

– Kate mi-a spus că stai acasă întotdeauna când David e de gardă.

– Aș fi putut să nu fiu singură.

– Într-adevăr, ridică din umeri Alexander, rezemându-se de tocul ușii. Revenind la ce spuneam, după un timp Perry va conduce noua filială, dar la început trebuie să o pun eu pe picioare. Și voi avea nevoie de o secretară cu experiență, care să se poată descurca și singură uneori, din moment ce eu va trebui să-mi împart timpul între Arlesford și Deansbury. Pe scurt, am nevoie de tine, Sophie.

Pradă unui impuls, Sophie își aruncă brațele pe după gâtul lui, zâmbindu-i radios.

– Primesc, Alexander – cu toată recunoștința!

Alexander zâmbi, chipurile uimit.

– Ei, îți mulțumesc, Sophie. Nu sunt obișnuit cu asemenea manifestări de grațitudine din partea ta.

– Păi da, că ai avut destule din partea altor femei! Îi zâmbi ea, apoi redeveni serioasă. Dar să știi că n-am glu-

mit, Alexander, chiar îți sunt recunoscătoare. Eram atât de nefericită înainte de a veni tu, pentru că tata era hotărât să mă țină la el și mătușa Kate până-mi găseam de lucru în Arlesford. Și nu mă încânta deloc perspectiva de a sta ca o soacră pe lângă doi tineri căsătoriți.

Alexander râse, apoi se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Ei bine, acum nu va mai fi cazul. Ți-am spus că preiau rolul de înger păzitor.

Un moment, Sophie îl privi gânditoare.

– Ar mai fi ceva, totuși. Îmi doresc foarte mult postul din Arlesford, într-adevăr, dar... cum să spun?... Trebuie să fie strict pe baze profesionale.

Roși.

– O, Doamne, ce vorbe mari folosesc! Încerc să-ți spun că...

– Că nu trebuie să abuzez de recunoștința ta, completă el solemn. Că nu ne vom ține de zbenguieri și distracții la serviciu, asta vrei să spui.

– Eu nu m-aș fi exprimat chiar așa. Îți cer doar să lucrăm în continuare la fel cum am făcut întotdeauna.

– Desigur. Dar cu o condiție. Să mă lași totuși să-ți decorez casa.

Sophie râse.

– Nici o grijă – nu voi alunga pe nimeni care vine cu bidineaua în mână.

– Da, dar insist și să am drepturi în exclusivitate.

Și, cu o licărire în ochii lui verzi, Alexander își luă rămas-bun și plecă, lăsând-o pe Sophie într-o asemenea stare de euforie încât termină de călcat toate rufe și, când tatăl ei ajunsese acasă, îl aștepta cu cafeaua și sandvișurile gata pregătite, arzând de nerăbdare să-i dea vestea cea bună.

În zilele următoare, Julian Brett aduse singura notă discordantă în viața Sophiei, arătându-se surprinzător de deprimat de plecarea ei iminentă.

– Dar știai de-atâta vreme că urma să plec, Julian, spuse ea, descumpănită de aerul lui posomorât, în timp ce luau cina împreună la restaurantul italian favorit al lui Julian.

Julian Brett era un bărbat de treizeci de ani, zvelt, palid la față și cu păr brunet, moale și bogat. Era custodele muzeului din Deansbury și locuia cu mama lui, într-o casă victoriană mare și plină de antichități, la o aruncătură de băț de locul unde stăteau așezați în acel moment. Umplu din nou cu vin paharul Sophiei și se rezemă de spătarul scaunului, privind-o cu ochi triști.

– Dar crezusem că aveai să lucrezi pentru acel Jefford... Sophie sorbi din vin, simțind că se cam enerva.

– Ți-am spus că formula a căzut, Julian. Iar dacă Alexander nu-mi venea în ajutor, cu postul de la noua lui filială din Arlesford, aş fi fost nevoită să rămân aici până-mi găseam altceva.

– Cel puțin ai fi fost în siguranță, sub acoperișul tatălui tău, sublinie el. Și ne-am fi putut întâlni în continuare, ca de obicei.

– Hai, zău, Julian, poate că pentru tine constanța în viață e cel mai important lucru, dar eu, întâmplător, jinduiesc după o schimbare.

– Din câte înțeleg eu, Sophie, singura schimbare din viața ta va însemna să te muți de-aici în cocioaba aia dărăpănată, comentă Julian, cu buzele subțindu-i-se. În rest, Alexandru cel Mare va continua să-ți domine fiecare zi, ca și până acum.

– Nu fi moji! se încruntă Sophie. Întâmplător, ție îți place să locuiești cu mama ta, dar eu, oricât de mult îmi iubesc familia, abia aștept să am o casă numai a mea. Numai și numai a mea, adăugă ea, ca să spulbere orice umbră de îndoială.

Julian își făcu de lucru cu lingurița și ceașca de cafea, dregându-și glasul de mai multe ori, înainte de a spune, pe un ton aproape disperat:

– Ai fi putut să te măriți cu mine, Sophie...

Rămase cu ochii spre fața de masă în pătrățele, ceea ce era cu atât mai bine, întrucât stupefacția de pe chipul Sophiei numai măgulitoare nu putea fi.

– Dar, Julian, răspunse ea cu blândețe, tu nu voiai să te căsătorești.

– Nu vreau nici să te pierd.

O privi rugător.

– Ideea e că mama nu va trăi o veșnicie, și nici tu n-ai dat vreodată semne că ai fi pe cale să te măriți. De fapt, întotdeauna ai spus că nu-ți doreai copii, ceea ce mie îmi convine de minune. Nu vrei măcar să te gândești la ce ți-am propus?

Sophiei abia îi venea să-și creadă urechilor.

– Bine, Julian, dar... pe tine nu te interesează deloc să ai o soție!

– Mă interesează să te am pe tine de soție, Sophie, o asigură el, insistent cum niciodată nu-l mai auzise. Am putea continua la fel ca până acum. Mama ar fi încântată să te muți la noi, sunt sigur. Știi, se simte cam singură și ține foarte mult la tine. Și nu ai avea pe cap grija gospodăriei – soții Baxter lucrează la noi de ani de zile...

Sophie căută o cale de a-și exprima refuzul în termeni cât mai inofensivi.

– E foarte frumos din partea ta, Julian, dar știi mai bine decât oricine că niciodată nu m-am gândit la căsătorie – nici măcar la una așa cum îmi propui tu.

Nu părea deloc indicat să-i spună că viitorul pe care i-l înfățișa îi dădea chef s-o ia la goană din restaurant cât o țineau picioarele. În schimb, insistă asupra mulțumi-

rilor pentru propunere, subliniind că orașul Arlesford se afla la numai patruzeci și cinci de kilometri distanță, iar Julian putea veni cu mașina ca s-o viziteze oricând dorea, după ce ea se instala în Ilex Cottage.

Julian o privi cu gura căscată.

– Draga mea Sophie, nu-mi poți pretinde să fac peste șaizeci de mile dus-întors cu mașina, într-o singură seară, numai ca să te invit la masă!

Niciodată n-o invitasese în altă parte decât în Deansbury, în localuri unde se puteau aștepta să întâlnească cea mai mare parte a lumii bune din oraș, își reaminti Sophie, stăpânindu-și pornirea de a-și pocni cavalerul în cap cu sticla de Chianti.

Seara următoare se desfășură cu totul altfel. După ultima ei zi de lucru la sediul din Deansbury al firmei Paget Son, tot personalul îi oferă o cină de rămas-bun la George Hotel, mult mai pe gustul ei decât cea cu Julian. Totuși, observă că Alexander bea foarte puțin.

– Cât de cumpătat ești în seara asta, comentă ea în șoaptă.

– Și am toate motivele: am să te duc cu mașina acasă.

Alexander îi privi lung gura, apoi își mută ochii, pentru a-i mai oferi o cafea lui Sally Huntley, soția partenerului său.

La sfârșitul serii, Perry propuse un toast, înșirând calitățile Sophiei cu verva lui obișnuită. În cuvântarea de răspuns, Sophie le mulțumi tuturor, spunându-le cât de încântată era că păstrau legătura, apoi se întoarse spre Alexander.

— În sfârșit, dar nu în ultimul rând, aș dori să-i mulțumesc amfitrionului nostru pentru o seară de care îmi voi aminti întotdeauna cu cea mai mare plăcere.

În timp ce o ducea cu mașina spre casă, Alexander comentă:

- Remarca de la sfârșit a fost încărcată de sensuri!
 - Politețe și nimic mai mult.
 - Sunt convins că la fel au crezut și toți ceilalți. Eu, unul, am avut altă impresie.
 - Negi că... în fine, că m-ai atins pe sub masă toată seara?
 - Nu. Ai spus să păstrez distanța în timpul programului. Ceea ce am și făcut, adăugă el, pe un ton sobru. N-ai inclus în tabu și petrecerile.
 - Atunci, ar fi trebuit s-o fac. Tot timpul am stat ca pe jărat!c!
 - Nu s-a observat.
 - Dar știai foarte bine ce efect aveai asupra mea, nu? Îl acuză ea.
 - Același pe care-l aveai și tu asupra mea, sper.
- În apropierea casei, Alexander opri mașina.

– Am ajuns, Sophie. Te-am adus acasă, teafără și netăvămată.

– Intri la o cafea?

– Tatăl tău s-a culcat?

– Încă nu.

– Atunci scuză-mă, dar prefer să refuz. Nu știu dacă mai suport un singur moment de frustrare în seara asta.

Sophie își privi mâinile încleștate.

– Bine, mă duc atunci... Îți mulțumesc pentru petrecere și pentru că m-ai adus acasă.

Îl sărută pe obraz și, imediat, brațele lui se repeziră s-o cuprindă, în timp ce gura i-o captura pe a ei, flămândă.

– Eram aproape convins că te puteam lăsa să pleci fără să fac asta, murmură el, cu buzele lipite de ale ei. Uite în ce hal m-ai adus, Sophie Gordon... să fac amor în mașini, ca un adolescent în călduri...

– Fără nici o intenție, șopti ea. Numai că nu mă pot obișnui cu faptul că tu... că eu...

– Că doi vechi prieteni ca noi descoperă dintr-o dată că de fapt nu vor să fie prieteni.

Sophie se retrase.

– Deci nu mai suntem prieteni, Alexander?

Cu un râs înăbușit, Alexander îi răspunse:

– Ce naiba, Sophie, doar se vede cu ochiul liber că vreau să-ți fiu iubit, nu prieten!

O strânse din nou la piept și începu s-o sărute iar. Pentru câteva momente, brațele ei îl cuprinseseră pe după gât, cu putere, după care, cu un efort supraomenesc, Sophie reuși să se desprindă, gâfâind sufocată.

— Trebuie să intru în casă, Alexander. Nu mai suport... nu sunt obișnuită...

Alexander o prinse de mână.

— Iartă-mă, Sophie, n-am vrut să-ți încalc regulile. Îți dau cuvântul meu c-am să mă străduiesc să fiu cel mai sobru om din lume, când îți vei începe munca la noul sediu.

Sophie îi strânse degetele într-ale ei.

— Eu am fost de vină. Nu trebuia să te sărut. Promit că n-am să mai fac.

— Nu spune asta, Sophie...

Îi ridică mâna și o sărută în palmă, după care îi îndoi degetele, acoperit locul sărutat.

— Ne vedem în weekend?

— Mai bine să nu ne facem planuri dinainte, Alexander.

— De ce nu?

Îi era greu să-i explice că avea nevoie de timp pentru a se distanța de vechea ei viață, înainte de a-l putea privi ca pe un iubit, și ar fi fost prea dificil să-și țină secretă relația, când viețile lor erau atât de strâns legate una de alta.

– Încă nu... spuse ea cu dificultate. E prea devreme.

– Prea devreme! Ne cunoaștem de vreo douăzeci de ani! Cât de bine trebuie să cunoști pe cineva înainte de a ieși împreună la restaurant, pentru numele lui Dumnezeu?

– Alexander, nu te supăra. Dacă trebuie neapărat să știi, cred că a trecut prea puțin timp de când te-ai despărțit de Delphine.

Alexander expiră prelung.

– Aha, înțeleg... Încă mai crezi că-mi caut compensațiile...

Sophie stătu un moment pe gânduri.

– La început așa am crezut, recunosc. Acum nu mai sunt atât de sigură. Oricum, tot am nevoie de puțin timp...

– Să zicem, acceptă Alexander, mai înviorat. Îți acord timp până după nunta părinților noștri. Iar apoi...

Făcu o pauză semnificativă.

– Apoi, voi aștepta o schimbare de atitudine, Sophie.

– Adică te vei aștepta să sar în pat cu tine imediat ce tatăl meu se întoarce cu spatele? întrebă ea caustic.

– Nu, în nici un caz! o luă Alexander de umeri, scu-turând-o ușor. Nu mă gândesc decât la câte o seară împreună, la restaurant sau la teatru. Cam cum ai făcut ani de zile cu Julian Brett...

Se opri brusc, privind-o pătrunzător, prin întuneric.

– Sau poate că el e obstacolul...? Preferi cumva compania lui?

Furia din glasul său avu un efect uluitor asupra orgoliului Sophiei.

– N-are nici o legătură cu Julian, îl asigură ea. Înțelege, nu-i dispus să vină până la Arlesford ca să continuăm ca până acum.

– Doamne sfinte! exclamă Alexander. Nici nu mă mir. Din câte știu eu, pe Brett nu l-a interesat niciodată altă femeie în afară de tine. Nu-mi face deloc impresia unui îndrăgostit care să-mi dea de furcă.

– Dimpotrivă, replică Sophie, cedând ispitei. Aseară mi-a cerut ca, în loc de a mă muta, să mă mărit cu el.

Alexander încremeni.

– Serios? întrebă el, pe un ton îngrijorător de calm. Și ce i-ai răspuns?

– Mi-a zugrăvit o imagine înnebunitor de atrăgătoare a viitorului nostru împreună, spuse Sophie cu regret. Totuși, am avut putere să-l refuz. După cum știi, în planurile mele nu există loc și pentru căsnicie.

Cu imensă mulțumire, auzi respirația explozivă de ușurare a lui Alexander.

– Slavă Domnului. Brett nu e soțul potrivit pentru tine, Sophie.

Sophie era într-un tot de acord, dar nu vedea nici un motiv ca Alexander să-o știe și el.

– Nu mă interesează nici un soț, insistă ea, deschizând portiera mașinii. Noapte bună, Alexander.

– Luni va fi o zi foarte ciudată la birou, fără tine, spuse el în timp ce o conducea prin grădină, spre ușa din față.

– Peste o zi, două, nici nu vei observa că nu mai sunt, îl asigură Sophie. Și-apoi, săptămâna viitoare încep munca la noul sediu. Va fi gata până atunci?

– Parțial, cel puțin. O vreme, va trebui să ne mai strecurăm printre scări și bidoane cu vopsea, dar o să ne descurcăm noi.

O privi în timp ce descuia ușa, apoi se aplecă repede și o sărută apăsător pe gură, înainte de a se întoarce la mașină.

Sophie își petrecu o parte din timpul rămas până la culcare în fața oglinzii, privindu-și imaginea reflectată și încercând să se împace cu gândul că, dacă ar fi dispărut din viața ei, Alexander ar fi lăsat în urma lui un gol imens, pe care nimeni nu l-ar mai fi putut umple vreodată.

Capitolul 8

Munca numai în compania lui Alexander, fără Perry, George Huntley sau oricare dintre ceilalți intrând și ieșind mereu din birou cu treburi, era ciudat de intimă. Sophiei îi plăcea enorm. Prefera să nu se gândească la ziua când Alexander avea să considere că putea lăsa filiala din Arlesford în seama lui Perry, pentru a se întoarce la sediu, în Deansbury.

— Nu poți refuza să iei prânzul cu mine aici, spuse el în prima zi. N-are nici un rost să merg pe jos până la cafeneaua locală, iar eu să mănânc de unul singur în barul „Unicornul“.

Sophie era de aceeași părere și fu bucuroasă să accepte. Erau practic numai ei în birouri, poate doar cu excepția câte unui decorator, iar relația lor intrase într-o fază nouă. Sophie nu putea ignora faptul că devenea tot mai dependentă de compania lui Alexander.

– Sunt exagerat de cuminte, nu găsești? o întrebă el într-o zi, la masă, spre sfârșitul primei săptămâni de muncă în Arlesford.

Sophie râse.

– Un adevărat stâlp al virtuții!

– Atunci, drept răsplată, permite-mi să te invit undeva sâmbătă.

– Nici o șansă, Alexander. Ai zis că după nuntă. Și-apoi, i-am promis mătușii Kate să stau cu ea toată ziua, ca să cumpărăm ultimele mărunțișuri.

Alexander, care arăta spectaculos de atrăgător, într-un costum de flanelă gri cu dungi albe, oftă, privind-o peste masă.

– Deci, chiar ești hotărâtă să mă obligi să-mi țin cuvântul?

Sophie dădu din cap.

– Nici să nu te îndoiești!

– Și nu mă îndoiesc nici că, după nuntă, mă voi putea aștepta la cel mult câte o masă în doi, din când în când. Și, dacă am mare noroc, poate un sărut cast la despărțire.

Apoi, ochii i se aprinseră.

– Cât mi-aș dori să fim doi străini, Sophie, fără nici o hoardă de rude care să ne stânjenească!

– Înțeleg că te inhibă gândul la tata și mătușa Kate.

– Ca să nu mai vorbesc de gemeni!

Sophie râse.

– Imaginează-ți cât de deziluzionați ar fi dacă ar crede că eroul lor are intenții neonorabile față de o domnișoară!

– Cu atât mai mult cu cât domnișoara respectivă este chiar sora lor, zâmbi Alexander. Nu iluziile lor mă îngrijorează, crede-mă, ci pumnii. Amândoi s-ar arunca asupra mea ca o tonă de cărămizi, urlând că vor răzbunare.

– Doamne sfinte, chiar crezi asta? Întrebă Sophie, impresionată. Atunci, poate ar fi bine să știi că s-au înscris la un club de arte marțiale.

Alexander gemu, acoperindu-și ochii cu o mână.

– Dumnezeu să mă ferească. Ți promit că, din partea mea, virtutea ta e în siguranță.

– Ce dezamăgire, replică în glumă Sophie. Și-acum, haide, e timpul să ne întoarcem la muncă.

Ziua nunții era rece și ploioasă, deși nu se deosebea numai prin atât de cea a calvarului lui Alexander. De astă dată, ceremonia urma să aibă loc în frumoasa biserică normandă din Deansbury, cu flori, lumânări și o mireasă care intră în acordurile triumfale ale unui imn de Bach. Nu erau invitate decât rudele cele mai apropiate și câțiva prieteni, iar Kate arăta atât de fericită încât Sophie își șterse o lacrimă, în timp ce-și privea tatăl sărutând mireasa cu o tandrețe înduioșătoare.

După ceremonie, Alexander organizase un prânz excelent la Chantry, iar în continuare fericita pereche plecă să-și petreacă luna de miere în Bahamas. Sophie simți un junghi dureros când taxiul se îndepărtă pe alee, cu tatăl ei și Kate făcându-le cu mâna până când nu se mai văzură. Cecily Wainwright, magnifică într-o capă de hermină, cu pălărie, observă expresia din ochii nepotei sale și o conduse înapoi în casă.

– Întotdeauna după o nuntă te simți cam dezumflat. Bea puțină șampanie, îi ordonă ea, pe obișnuitul ei ton energizant.

Sophie se conformă, cu ochii atrași spre Alexander, care râdea în timp ce Matthew și Mark îl delectau cu o trecere în revistă a isprăvilor lor de la Edinburgh.

– Am senzația că un capitol al vieții mele a luat sfârșit, spuse ea cu nostalgie. Ți se pare cam răsuflat, bunico?

– Deloc. E absolut firesc, din moment ce nu numai că pleci din casa copilăriei tale, dar și tatăl tău și-a luat o soție nouă. Deși Kate nu poate fi numită tocmai „nouă”... adăugă doamna Wainwright, după un moment de gândire.

– Într-adevăr.

Sophie trase o dușcă de șampanie înviorătoare, apoi își conduse bunica spre vicar, înainte de a merge să-și ia rămas-bun de la câțiva oaspeți care plecau. Până și gemenii, care-și schimbaseră costumele for-

male cu obișnuitele lor uniforme de doc și piele, se pregăteau să pornească neîntârziat înapoi spre Edinburgh.

– Diseară, fetele din vecini dau o petrecere, spuse Matthew, arzând de nerăbdare. Măine o să-ți telefonăm, acasă la bunica.

După plecarea nuntașilor, Alexander insistă să facă el însuși ceaiul, în timp ce Sophie și doamna Wainwright se destindeau în salon.

Doamna Wainwright o privi curioasă.

– Ce întorsătură ciudată! Iată că, în locul Delphinei, Kate va fi stăpână aici în continuare.

– S-o lăsăm încolo pe Delphine, replică sec Sophie.

Bunica ei chicoti.

– Consideri că lui Alexander îi e mai bine fără ea, din câte înțeleg.

– Mi-a pomenit cineva numele? întrebă Alexander, intrând cu tava. Turnați dumneavoastră, doamnă Wainwright?

Eleganta bătrână fu încântată să facă onorurile, după care, spre stupefacția Sophiei, îi spuse lui Alexander ce noroc avea să scăpase de Delphine Wyndham.

– O proastă, adăugă ea cu convingere. Și fără maniere. Nu se cădea să facă de râs un bărbat de soi ca tine.

Copleșită, Sophie se încruntă spre bunica ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bunico!

Alexander, însă, părea netulburat.

– Sunt întru totul de acord. Iată, Sophie, aci de față, nici nu s-ar gândi să se poarte așa – n-am dreptate, Sophie?

– Puțini oameni ar face una ca asta!

– Vii cu Bentley-ul meu, Sophie? o întrebă doamna Wainwright, în timp ce-și lua mănușile.

– În seara asta are program cu mine, interveni Alexander, înainte ca Sophie să poată răspunde. N-ai uitat, Sophie, așa-i? o întrebă el, cu ochii lucindu-i printre genele dese. Am stabilit de mai mult timp.

„După nuntă“, își spuse Sophie, copleșită să constate că Alexander vorbise absolut serios.

– Splendid, răspunse doamna Wainwright, scotocind prin poșeta ei din piele de aligator. Uite cheia, Sophie. Dacă întârzii, descuie și intră. Probabil că eu am să mă culc până atunci. La vârsta mea, nunțile sunt foarte obositoare.

Sophie, care se săturase să tot vadă plecând mașini din care ocupanții făceau cu mâna, se simțea și mai deprimată când se întoarse în casă cu Alexander.

– E bine așa cum sunt îmbrăcată? îl întrebă ea. Nu mi-ai spus că ți-ai făcut planuri pentru seara asta, așa că nu am la mine alt rând de haine.

– Merge, răspunse Alexander, după ce o studie îndelung. Dar aș vrea să mă schimb eu, dacă mă aștepți câteva minute.

– Desigur.

Sophie duse tava la bucătărie, simțindu-se ridicol de intimidată, spre nemulțumirea ei, și bucurându-se că avea de făcut o treabă simplă, ca spălatul ceștilor.

Alexander reveni imediat, după ce-și înlocuise costumul cu o pereche de pantaloni negri groși și o scurtă de lână cu fermoar.

– Sunt gata, Sophie. Să mergem.

– Unde?

– La un picnic.

Sophie se holbă la el uimită, în timp ce ieșeau amândoi grăbiți.

– Ai observat că e aproape întuneric, cred, spuse ea, urcându-se în mașină. Și mai e și frig.

Alexander făcu o mutră fudulă.

– De observat, am observat. Dar asta nu va afecta cu nimic picnicul, îți promit. Fii sinceră, ai spus că te pot invita ocazional la câte o masă. N-ai precizat unde.

Sophie chicoti, mai bine dispusă, în timp ce lăsau în urmă orașul Deansbury.

– Un picnic este, desigur, cu totul altceva decât un dineu la Enzo's!

– Restaurantul favorit al lui Julian, presupun, replică Alexander. Unde se adună toată lumea bună din Deansbury. Nici o șansă de-așa ceva în seara asta, iubito. Numai noi doi.

Pe Sophie o străbătu un fior prin șira spinării, iar Alexander, simțind, îi puse o mână pe genunchi.

– Nu urmăresc altceva decât să te înveselesc, surioară, pe cuvântul meu. Am văzut clar cum te amenința melancolia, când tatăl tău a plecat cu Kate.

Sophie oftă.

– Într-adevăr. Ciudată mai e firea omului, nu-i așa? Am tânjit atâta timp după libertate, iar acum, când am primit-o pe tavă, ca să zic așa, nici nu știu ce să fac cu ea.

– Ai să te adaptezi curând, o asigură el și începu să vorbească despre recenta nuntă.

Trecu un timp până când Sophie își putu aduna curajul pentru a pune întrebarea care o frământase toată ziua.

– Alexander... azi a fost foarte greu pentru tine?

O vreme, Alexander nu spuse nimic.

– Sincer să fiu, răspunse el apoi, încet, înainte mă cam trecuseră fiorii. Fără nici un motiv, după cum am constatat. Ceremonia sobră și emoționantă la care am asistat azi în biserică n-a avut nimic în comun cu celebrul meu fiasco.

– Eram îngrijorată pentru tine, spuse încet Sophie.

– Îți mulțumesc.

Alexander îi aruncă o privire, ezitând.

– Dar esențialul a fost că te-am avut lângă mine, Sophie. Mă întreb dacă poți înțelege că perioada petrecută cu Delphine mi se pare deja ireală, meteorică,

trecătoare. În timp ce tu, Sophie, ai fost prezentă în viața mea tot timpul – luminoasă și statornică. Steaua călăuzitoare de care are nevoie în viață fiecare om.

Sophie stătu atât de mult pe gânduri, încât nici nu mai observă pe unde treceau, până când Alexander opri mașina. Îl privi pe sub sprâncene.

– La Willow Reach, Alexander? Stai, nu-mi spune – lasă-mă să ghicesc! Vom avea un picnic în grădină?

– Doamne, Dumnezeule, nu! râse el, coborând din mașină ca să deschidă poarta, înainte de a intra.

Spre surprinderea Sophiei, luminile din casă erau aprinse.

– E cineva aici?

– Nu. Willow Reach este acum a mea și numai a mea. Iar luminile se aprind și se sting automat, după ceas. Ești prima mea vizitoare, domnișoară Gordon, dar picnicul nu va fi ieftin deloc – va trebui să muncești pentru el!

– Chiar așa? întrebă Sophie, urmându-l pe Alexander, care descuie ușa și o deschise larg, după care o ridică pe Sophie în brațe, intrând cu ea într-un hol pătrat și spațios. Ce faci? se miră ea, roșie la față, când o lăasă din nou pe picioare.

Alexander ridică din umeri.

– Mi s-a părut mai potrivit – probabil pentru că am tot vorbit atâta despre nunți...

– Atunci, lasă nunțile în pace și mai bine arată-mi casa, îi ceru ea, cam iritată.

Alexander se supuse cu multă plăcere, începând s-o conducă prin camerele goale și armonios proporționate, mai puține la număr decât se așteptase Sophie, văzând casa din afară. În sfârșit, ajunseră la o ușă unde Alexander anunță că se afla cabinetul lui.

Când intră, Sophie făcu ochii mari. Spre deosebire de restul încăperilor, cabinetul nu era gol. Eșantioane de mochetă erau etalate lângă fâșii de material pentru perdele, într-un colț stăteau proptite câteva covoare făcute sul, în altul erau stivuite niște pânze de pictură și peste tot se vedeau broșuri de decorațiuni interioare. În centrul camerei era întins un covor pe care stătea singurul articol de mobilier din toată casa – un șezlong cu perne de catifea maro. Înțelegând în sfârșit, Sophie îi zâmbi lui Alexander.

– Aha, m-am prins. Aici vom ține picnicul. Dar cred că, înainte de a-mi primi porția, trebuie să-mi exprim opinia despre toate materialele astea.

– Ai nimerit-o!

Alexander își scoase sacoul și o lăsă pe Sophie să parcurgă toate eşantioanele. Aduse o sticlă de șampanie și două pahare.

– Am pus-o la frapat tocmai în așteptarea acestui moment, domnișoară Gordon.

Sophie își aruncă pantofii din picioare și se ghemui în sezlong, înconjurată de fâșii de material pentru perdele, întinzând o mână spre paharul pe care i-l oferea Alexander.

– Șampanie rozé, nici mai mult, nici mai puțin, observă ea cu mulțumire. Pentru Willow Reach, Alexander; îți urez să fii fericit aici.

– Așa să fie, răspunse el, bând cu poftă. Îți place casa?

– Cui nu i-ar plăcea? Dacă un client are nevoie de vreo dovadă despre flerul tău, casa asta e cea mai concludentă. Inspiră o anumită atemporalitate, ca și cum s-ar fi aflat aici dintotdeauna.

– Probabil pentru că s-au recuperat atâtea materiale de la construcția inițială.

Alexander se așează turcește pe covor, apoi se întinse să-i umple din nou paharul.

– Willow Reach a fost construită pentru țiitoarea unui curtean al lui Charles al II-lea. Acel domn avea o soție bogată, urâtă și foarte geloasă, așa că a construit casa asta pentru amanta lui tânără și frumoasă, departe de restul lumii, cum era pe-atunci, cu ziduri înalte în locul gar-durilor vii, iar în grădină cu grota și fântâna. Un ascunziș unde să poată sta cu iubita lui.

Pe ultimele cuvinte, glasul expresiv al lui Alexander scăzu, în timp ce o privea pe Sophie în ochi.

– La ce te gândești?

– Mă întrebam ce făcea tânăra aceea aici, în timp ce iubitul ei era ocupat la curte. Oare cum își petrecea timpul?

– Crescându-și copiii, cred, spuse prozaic Alexander. Au făcut vreo câțiva, deși tatăl, în mod destul de ciudat, nu a avut parte de nici un moștenitor legal.

– Biata nevastă bogată și urâtă, comentă Sophie cu milă. Oricum, stimată domnule Paget, să revenim în prezent.

Îngenunche pe covor lângă Alexander, lăsându-se absorbită curând de culorile și texturile materialelor răspândite în jur. Timpul trecu repede, pe când izolau un grup tot mai mare de posibilități. Peste două ore, un ghiorăit sonor îi aminti Sophiei că trecuse cam mult de la elegantul prânz nupțial luat la Chantry.

– Mi-e foame, stăpâne! se plânse ea. Unde-i picnicul pe care mi l-ai promis?

Alexander sări în picioare.

– Doamne, Sophie, iartă-mă. Stai unde ești, aduc eu totul.

– Te pot ajuta?

– Nu, ai făcut destul pe ziua de azi. N-o să dureze mult.

În câteva minute, Alexander reveni cu un coș din care începu să scoată felii de șuncă, piepți de curcan suculenți, somon afumat, plăcintă vânătoarească și alte bunătăți.

– La desert nu avem decât brânză, teamă mi-e, spuse el. Le-am spus să ne pregătească o masă simplă.

– E minunat, îl asigură Sophie. Sunt lihnită. Probabil fiindcă la ora prânzului nu mi-a fost foame deloc.

– Am observat, spuse Alexander, punându-i felii de șuncă pe farfurie.

Sfârșiră masa bând restul de șampanie.

– Te-ai mai întremat? se interesează el alene, rezemându-se de piciorul șezlongului, cu picioarele întinse în față.

Cam amețită după atâtea delicatese, Sophie se tolănise pe pernele de catifea.

– Cu siguranță, oftă ea. E o casă fermecătoare, Alexander – ești un geniu.

– Știu, răspunse el cu modestie. N-a fost rea ideea cu picnicul, nu-i așa?

– A fost inspirată.

Fără tragere de inimă, Sophie își coborî picioarele pe podea, căutându-și pantofii în jur.

– Numai că acum mă tem că va trebui să-ți cer să mă duci înapoi la Arlesford. Nu vreau s-o îngrijorez pe bunica.

Alexander o privi în ochi.

– Pot primi mai întâi un sărut? Dacă stai să te gândești, sunt sigur că am stabilit că un sărut din când în când e acceptabil.

– Tu ai stabilit.

Zâmbind, Alexander o cuprinse tandru în brațe, iar Sophie se rezemă la pieptul lui, pentru ca în clipa următoare să fie strânsă cu putere, în timp ce Alexander o săruta cu toată pofta adunată în el de-a lungul întregii seri. Apoi, la fel de brusc pe cât începuse, furtuna se sfârși. Alexander ridică puțin capul, iar brațele i se destinseră, în timp ce o privea cu un licăr în ochii săi verzi.

– Țsta se pune la socoteală ca un singur sărut? murmură el.

– N-am ținut nici o socoteală, șopti Sophie.

După ce trase adânc aer în piept, Alexander sări în picioare, trăgând-o spre ușă.

– Acasă! spuse el ferm.

Capitolul 9

Peste câteva săptămâni, într-o seară rece de noiembrie, Sophie își puse pensula într-un borcan cu spirt alb și își destinse spatele îndurerat, deschizând ușa spre scară.

– O cafea, Alexander? întrebă ea.

– În cinci minute! se auzi răspunsul. Mai dau un strat pe tavanul din dormitor.

Ilex Cottage era gata să fie luată în primire. În mica bucatărie, Sophie umplu cu apă ibricul nou, inspirând satisfăcută, atât de adânc încât vaporii de vopsea îi iritară pieptul, făcând-o să tușească puțin.

Alexander apăru în ușa de la baza scării, zâmbind când o văzu pe Sophie așezată turcește în mijlocul podelei, cu două cani de cafea alături.

– Încerc că nu mă ating de suprafețele vopsite, îi spuse ea, oferindu-i un pachet de biscuiți.

În timp ce se așeza alături, Alexander îi dădu un bobârnac ușor în nas.

– Parc-ai fi o dalmatiancă!

– Să te vezi pe tine cum arăți! replică ea, privindu-l cu un ochi critic.

Nici unul dintre ei nu era o imagine a eleganței. Sophie purta dangarezi și cămașă groasă, cu o șapcă de doc acoperindu-i părul, Alexander avea o vestă neagră și pantaloni de trening, și amândoi erau totuna de pete și dăre de vopsea.

– Ce mai mod de a ne petrece seara de sâmbătă! comentă Alexander, mușcând cu poftă dintr-un biscuit.

– Mâine peste zi se va usca, iar luni pot să mă instalez, spuse Sophie, privind în jur mulțumită. Am terminat totul! Nu-i așa că a ieșit perfect?

– Parcă ai fi o fetiță cu o casă pentru păpuși.

Apoi, Alexander se ridică în picioare și se întinse, căscând, în timp ce se uita la ceas.

– Haide, s-a făcut aproape miezul nopții. E timpul să te duc înapoi la Greenacre.

Sophie se ridică și ea, luând cămile. În timp ce le ducea la bucătărie, îi spuse peste umăr:

– Îți mulțumesc din tot sufletul, Alexander. În ultima vreme ești foarte generos cu mine.

Alexander îi luă de pe cap șapca stropită cu vopsea și o îmbrățișă din spate, rezemând-și bărbia de creștetul ei ciufulit.

– Nu numai generos... sau poate n-ai observat? Mai sunt și remarcabil de virtuos și stăpânit.

Sophie se desprinsese din brațele lui, întorcându-se spre el cu o luminiță în ochi.

– Eu credeam că vopseaua ți-a inhibat libidoul!

Smucind-o spre el, Alexander o sărută, după care o zgâlțâi insistent.

– Nu-ți forța norocul, domnișoară Gordon! Întâmplător, libidoul meu e bine-mersi, dacă tot ai adus vorba. Nu fac decât să trag de timp.

Sophie redeveni serioasă.

– Până când? Și în vederea cărui scop?

Genele coborâte peste ochii lui Alexander îi ascundeau expresia.

– Vei ști la momentul potrivit.

– Nu mă enerva – spune-mi!

– Nici o șansă.

Sophie găsi de cuviință că era mai prudent să nu-i mai tot anticipeze reacțiile. I se mai întâmplase și înainte să dea greș. Probabil Alexander o aștepta să se mute din casa buncii ei, pentru a-i sugera în sfârșit o relație intimă.

Cu excepția neliniștilor cauzate de apropiata plecare a bunicii ei la căminul de bătrâni Broad Oaks și de faptul că tocmai i se depistase o afecțiune cardiacă, Sophie se simțea destul de bine după mutarea în Ilex Cottage. Pe Alexander îl vedea mai rar, întrucât Perry luase în primire brânșa din Arlesford a firmei Paget Son. Alexander venea în vizită destul de des și continua s-o invite pe Sophie la câte o masă ocazională sau la teatru, în Bath ori în Bristol, dar refuza ferm toate invitațiile la masă în Ilex Cottage.

– Nu, Sophie, spuse el într-o seară, după ce o condusesese acasă. Ți acord răgazul de care ai nevoie, purtându-mă ca un prieten de familie și nimic mai mult. Dar, sincer să fiu, nu mă cred chiar atât de virtuos încât să rezist după o seară în doi cu tine, frumoasa mea, nici aici și nici la Willow Reach.

Sophie aprinse o lampă și se așază în fotoliu, privindu-l provocator.

– Și dacă nu vreau eu să rezisti, Alexander?

Buzele lui se strânseseră, în timp ce o privea lung.

– Sophie...

Se întrerupse, trecându-și nervos o mână prin păr, și se îndepărtă spre șemineu.

– Serios, Alexander! Nu-s o fecioară din epoca victoriană, gata să leșine la cea mai mică aluzie!

– Nu sunt simple aluzii, așa că fii cuminte!

Sophie se îndreaptă spre spate, privindu-i umerii lați în timp ce-i răspundea:

– Poate că m-am înșelat. Și totuși, eram gata să jur că ți-ai schimbat atitudinea față de mine, Alexander. În ultima vreme mi-ai dat impresia că mă consideri puțin mai mult decât o simplă prietenă de familie sau secretară. M-am înșelat cumva, Alexander?

Alexander se răsuci în loc, cu ochi scăpărători. O privi un moment, apoi îi apucă mâinile și o trase spre el.

– Știi al dracului de bine că nu te-ai înșelat! De ce naiba crezi că tot inventez motive ca să vin la sediul din Arlesford? Numai ca să te văd pe tine! Perry s-a săturat de mine până-n gât, noroc că știe că de capul tău mă țin, nu de-al lui.

Și o strivi la piept, începând s-o sărute cu toată insistența după care jinduse Sophie în ultimele câteva săptămâni de prietenie indiferentă.

– Culcă-te cu mine, Alexander, șopti ea, convinsă că imediat avea s-o ridice în brațe.

Când colo, brațele lui căzură peste trup, în timp ce clătina din cap, cu ochii închiși.

– Nu...? îl întrebă, nevenindu-i să creadă.

– Nu pot, Sophie! scrâșni el.

– O, Doamne, nu și tu...!

Sophie se întoarce în loc, cuprinzându-și strâns pieptul cu brațele.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă răstit Alexander, înșfăcând-o de cot pentru a o răsuca spre el. Câți bărbați ai implorat să se culce cu tine, dacă pot să te-ntreb?

– Numai pe tine, Alexander, numai pe tine, răspunse Sophie cu un fulger în ochi, tremurând de furie și umilință. Dar nu-ți face griji, n-am să mai repet prostia asta. Niciodată!

Alexander o scutură cu putere.

– Ascultă-mă bine, scorpie mică ce ești. Când te-ai mutat aici, mai mulți oameni mi-au cerut să am grijă de tine – bunica ta, tatăl tău, Kate... Toți m-au rugat să fiu atent, să mă asigur că n-ai nevoie de nimic, și știm amândoi care era ideea: ca nici unui bărbat să nu-i vină idei pentru că mica Sophie locuiește acum singură. Și cred că mă includeau și pe mine, Sophie, din moment ce se poate spune, cu deplină certitudine, că sunt bărbat.

Sophie se desprinsese din mâinile lui.

– Nu doar un simplu bărbat, Alexander, ci un monument al perfecțiunii. De ce nu ești sincer? Recunoaște că nu mă compar cu Delphine, din punct de vedere sexual.

Alexander scrâșni din dinți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să mai fac ca să te conving că nu mai dau pe Delphine nici o ceapă degerată?

– Să mă duci în pat și să faci dragoste cu mine! aruncă ea, privindu-l sfidătoare. Și de ce n-ai face-o? În ultima vreme, ai stat singur cu mine aici de multe ori, timp suficient pentru ca oricine să creadă că s-a întâmplat ceva între noi. Cine poate fi sigur că n-ai făcut nimic? Probabil toți vecinii cred că suntem amanți.

– Dar nu suntem! Iar familia ta are încredere în mine, pe planul ăsta!

– Atunci, cred că ar fi mai bine ca pe viitor să revenim la relațiile noastre dinainte. Patron și subalternă.

Orgoliul rănit o făcea să tremure, la asta adăugându-se și frustrarea sexuală. Era o senzație nouă. O umilea, o durea și o făcea să se dezlănțuie, să lovească armura de respectabilitate a lui Alexander.

– Relațiile noastre dinainte includeau și prietenia, îi reaminti el rece.

– Atunci să stabilim un nou gen de relații, fără nici un fel de sentimente personale, replică Sophie, pornind spre ușă. Îți mulțumesc pentru cină, Alexander. Nu voi spune că seara asta a fost un succes fără egal, dar îți mulțumesc totuși.

– Asta înseamnă că n-am să te mai văd decât la birou? întrebă el, cu ochii tulburați pe chipul palid. Nu putem fi măcar prieteni?

– Mi-e pân-aici de bărbați care vor să-mi fie măcar prieteni. Nu e deloc plăcut pentru respectul de sine al unei fete. Noapte bună, Alexander.

Îi deschise ușa, rămânând în așteptare. Alexander o mai privi un moment, apoi o apucă de umeri și o sărută sălbatic.

– Păcat că dezamăgim vecinii, mai aruncă el și porni pe aleea îngustă, lăsând-o pe Sophie pradă unui clocot de emoții care o făcu să trântască ușa în urma lui, urcând în dormitor ca o furtună.

Spre deznădejdea Sophiei, bucuria noii sale case era tulburată de amintirea conflictului cu Alexander și, pe măsură ce trecea timpul, serile nu i se mai păreau liniștite, ci pustii, astfel încât duminică acceptă cu plăcere o invitație la masă din partea tatălui ei și a lui Kate. Tocmai o ajuta pe aceasta din urmă la bucătărie, când auzi din antreu glasul lui Alexander. Văzând-o că devenea țeapănă, Kate înălță din sprâncene.

– Nu ți-am spus că urma să vină și Alexander, iubito?

– Nu, nu mi-ai spus... Ce frumos...

Nu era frumos deloc. Prânzul fu un chin, întrucât Alexander se comporta față de ea cu o politețe înghețată, iar Sophie reacționa turuind în viteza a patra ca să-și ascundă deznădejdea. Kate și David Gordon, vizibil îngrijorați de tensiunea dintre cei doi, se străduiau să întrețină conversația, dar parcă s-ar fi opintit împotriva vântului.

Sophie simțea o plăcere ascunsă văzând cât de tras la față arăta Alexander, indicând că nici pe el nu-l cruțau insomniile.

– Ce se mai aude cu Willow Reach? întrebă ea cu falsă voie bună. Totul e gata?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Alexander, privind-o în ochi. Apropo, perdelele alese de tine se potrivesc perfect. Vineri le-am agățat.

– A, splendid. Nu, mătușă Kate, nu mai vreau budincă, mulțumesc...

– N-ai prea mâncat, observă tatăl ei. Îți gătești cum se cade, acolo la tine acasă?

– Da, domnule doctor, îmi gătesc foarte cum se cade! replică Sophie, evitând privirea sardonică a lui Alexander, și începu să converseze cu Kate despre o operă pe care o văzuseră amândouă la televizor în timpul săptămânii.

Nu peste mult, Alexander se ridică să plece.

– Pot să te duc cu mașina, Sophie? Arlesford e aproape în drumul meu.

– Nu, mulțumesc. Rămân la ceai – dacă n-ai nimic împotriva, mătușă Kate...

Kate acceptă imediat și insistă ca Alexander să rămână de asemenea. El însă plecă de îndată, cu aerul unui om care ardea de nerăbdare să scape.

– V-ați certat? se interesă doctorul Gordon, în timp ce Kate își conducea fiul vitreg la ușă.

– Da. Dar nu e nimic serios, zâmbi Sophie și se duse la bucătărie, s-o ajute pe Kate la spălatul vaselor.

Sophie refuzase din capul locului invitațiile lui Perry de a lua masa la „Unicorn“, dar a doua zi șeful ei insistă să facă o excepție. Era în culmea satisfacției și voia să sărbătorească. Tocmai primise confirmarea că firma lor câștigase licitația pentru Hotelul Waterside din Brading.

– Deștept băiat, Alexander al nostru, comentă el, în timp ce venea cu băuturile la masă. Apropo, scuze pentru întârziere. Au cam puțin personal...

Sophie sorbi din vin absentă, cu mintea la ultima ocazie când fusese acolo. Cu Alexander.

– Ce este, Sophie? o întrebă afectuos Perry. Până și orbul vede că ai probleme cu Alexander – și nici unul dintre voi nu e în apele lui din cauza asta.

– N-avem nici un fel de probleme, răspunse sec Sophie, adăugând în sinea ei, nefericită: „și nici nu vom mai avea vreodată“.

– Scuză-mă, mie așa mi s-a părut, ridică Perry din umeri. Dacă stau să mă gândesc, vă cunoașteți de-o viață. Dar, după mizeria aia cu Delphine, cred că Alexander s-a schimbat din mai multe puncte de vedere. I se scurg ochii după tine, Sophie, oricât sunteți voi de „vechi prieteni de familie“.

– Prostii, îi respinse Sophie afirmația, cu inima tresărindu-i la simplul gând că lui Alexander i se scurgeau ochii după ea.

Perry îi acoperi mâna cu a lui.

– Am fost și eu la Willow Reach. Știu că ai ajutat la alegerea multora dintre materialele de-acolo, așa că, în mod firesc, am crezut...

– Ei bine, te-ai înșelat.

– Înseamnă că nu sunteți decât buni prieteni?

– Nu, Perry...

Sophie înghiți un nod, cu ochii umezindu-i-se dintr-o dată.

– Nu mai suntem nici măcar prieteni...

– Deci aici erai!

Glasul lui Alexander o făcu pe Sophie să tresară, mai-mai să cadă de pe scaun. Ridică spre el o privire vinovată, cu inima frângându-i-se la vederea expresiei de dezaprobare rece de pe chipul lui drag.

– Sărbătorim, declară Perry, fără să se intimideze. Ce iei, Alexander?

– Sărbătorii? scrâșni glasul lui Alexander.

Fratele său îl privi cu ochii săi albaștri plini de nevinovăție.

– Contractul pentru Waterside Hotel, bineînțeles, bătrâne, spuse el cu un zâmbet blajin, ridicându-se să pornească spre bar.

– Pot să iau și eu loc? întrebă Alexander, rigid.

– Te rog.

Sophie mai luă o înghițitură de vin, ca să-și umezească gura dintr-o dată uscată.

– Apropo, felicitări. Cred că ești foarte mulțumit.

– Îți mulțumesc, răspunse Alexander, cu privirea spre tabla mesei. Iei prânzul cu Perry aici în fiecare zi?

– Nu. De fapt, azi e prima oară. A insistat să sărbătorim succesul, răspunse Sophie privind spre bar, într-un efort de a-și păstra calmul.

– Acasă e totul în regulă?

– Perfect.

– Bine. Bunica ta cum se mai simte?

– Mult mai bine, acum că s-a instalat. Tot personalul de la Broad Oaks o răsfată.

Alexander întinse o mână peste masă, atingând-o pe a ei.

– Sophie...

Apoi își stăpâni o înjurătură, căci Perry reveni cu trei pahare.

– Ți-am comandat de mâncare și ție, Alexander, gâfâi el.

Sophie începu să ciugulească din clătitele cu praline, în timp ce Perry își înfuleca sandvișul cu friptură, spunând grăbit că avea o întâlnire. Când Sophie dădu să se ridice o dată cu el o împinse la loc pe scaun, insistând să-și termine mâncarea fără a se grăbi să ajungă înapoi la birou.

Rămași singuri, Alexander și Sophie începură să se prefacă sârguincioși că mâncau.

– Alexander...

– Sophie...

Vorbiseră în același timp și se întrerupseră brusc, uitându-se unul la altul. Pentru prima oară, Alexander zâmbi.

– Nu mai suport, Sophie. Din seara aia, sunt cel mai nefericit om. Singur în casa aia pustie, am prea mult timp să-mi rumeg gândurile.

– Și eu am destule gânduri, răspuse Sophie.

– Gânduri și despre mine, cumva? întrebă el, luându-i mâna într-a lui pentru a o mângâia.

– Bineînțeles...

Apoi, deodată, izbucni:

– De ce ai fost așa de rece și distant cu mine ieri?

– Eu am fost rece și distant? Dumnezeule mare – tu păreai să fii Crăiasa Zăpezii în carne și... gheață. O singură privire ți-am aruncat, și mi-au ieșit țurțuri pe biftec!

Sophie râse sufocat, apoi redeveni serioasă, văzând că o privea cu o asemenea intensitate încât nu putu decât să-i susțină mută privirea.

– Îmi lipsești, Sophie, spuse el încet. Nu mă pot gândi decât la cuvintele tale.

– Care cuvinte?

– Cererea pe care mi-ai făcut-o, iubita mea. Dacă te-ai putea îndura s-o repeți, de data asta ți-aș răspunde altfel,

îți promit. Am ajuns la concluzia că nu-mi pot petrece viața încercând să mulțumesc pe toată lumea, numai pe noi doi nu.

Se aplecă spre ea, strângându-i mai tare mâna.

— Cere-mi-o din nou, Sophie.

— Aici?

— Da. Aici. Și acum.

Sophie nu-și mai putea desprinde ochii dintr-ai lui. Rumoarea și râsetele din jur pieriră. Nu-l mai vedea decât pe Alexander și intensitatea hipnotică din privirea lui.

— Dacă-mi amintesc bine, începu ea în șoaptă, spuseseam că...

— Alexander! exclamă o voce ascuțită și melodioasă, spulberând vraja. Ce goană am mai tras, scumpule! Mai întâi am trecut pe la vechiul tău sediu, după care am luat-o val-vârtej încoace cu Jaguar-ul lui tăticu', până la localul nou, iar unu', Brian, mi-a spus că te pot găsi la braserie. Și aici erai!

Lângă ei apăruse Delphine Wyndham, cu un mantou de blană peste un trening auriu. Zâmbea orbitor spre cei doi care o priveau încremeniți, îngustându-și ochii în timp ce se uita de la o față rigidă la cealaltă.

Sophie avu senzația că trăiau un adevărat coșmar, când Alexander se ridică încet în picioare, cu chipul ca o mască.

— Bună, Delphine, o salută el încet. Ce surpriză...!

— M-am întors, scumpule, anunță veselă Delphine, împăunându-se încântată de atenția cu care o învrednicea

tot barul; apoi se întoarse spre Sophie, care dintr-o dată se simțea neputincioasă, ca un șoricel paralizat de privirea feroce a unei pisici negre. Bunnăă, Sophie, ce bine-mi pare că te văd. Deci, tot sluga lui Alexander ai rămas?

La auzul acestor cuvinte, Sophie se trezi din nou la viață. Ridicându-se în picioare, își luă poșeta și eșarfa, cu un zâmbet stăpânit.

– Bună, Delphine. Desigur, ai să mă ierți dacă acum plec. Nu trebuie să-mi las șeful să aștepte. Acum lucrez pentru Perry, la filiala de-aici.

Zâmbi, cu privirea spre bărbia lui Alexander.

– La revedere.

– Sophie... începu el agitat, apucând-o de braț.

Sophie însă se desprinsese și porni prin mulțime.

– Pa, Sophie! strigă Delphine în urma ei, punând o mână posesivă pe brațul lui Alexander. Așa, scumpule... nu-mi oferi nimic de băut?

Sophie se îndepărtă în fugă, orbește, ciocnindu-se de Anna Mitchell, soția patronului.

– Scuză-mă, găfâi aceasta. Azi e un adevărat haos aici. Dumnezeu știe ce-o să ne facem diseară.

– Aveți nevoie de ajutor la bar? întrebă Sophie înnebunită.

– Dacă avem nevoie! Cunoști pe cineva care ar putea veni pentru o seară, două?

– Da. Eu.

Capitolul 10

Oferta făcută de Sophie în fervoarea momentului fusese o reacție viscerală la șocul de a o fi revăzut pe Delphine. Trecând peste mulțumirile Annei Mitchell, ieși grăbită, fără să mai aibă înaintea ochilor nimic altceva decât expresia de pe chipul lui Alexander în momentul când, ridicând privirea, o văzuse pe Delphine zâmbindu-i. Se uitase la fața ei superbă ca un bărbat căruia i se împliniseră toate visurile, își spunea Sophie, nenorocită. Visuri care pentru ea nu fuseseră decât un coșmar, întreruperea brutală a unui moment care ar fi putut marca un punct de cotitură în viața ei.

După-amiaza care urmă fu o experiență prin care Sophie spera să nu mai treacă niciodată. Și-o petrecu cu nervii în pioneze, sperând și în același timp temându-se că Alexander avea să apară dintr-un moment în altul, cu

Delphine după el. Nu voia decât să scape de tot chinul, într-un fel sau altul, dar după-amiaza se sfârși în coadă de pește. Perry nu mai reveni la birou, după ce plecase să inspecteze o casă, iar Brian Harris și subalternii lui erau adânciți în maldăre de proiecte și planuri pentru o fabrică nouă. Păru să treacă o veșnicie până când Sophie putu pleca în sfârșit acasă.

Îi venea să se ia la palme. Era îngăduit să se facă o dată de râs. De două ori era o adevărată nebulie.

A doua zi, când sosi la birou, Perry o aștepta.

– Bună dimineată, Sophie, o salută el, întinzându-i o hârtie. Mi s-a ordonat să-ți dau asta înainte de începutul programului.

Sophie îi mulțumi, cu buzele crispându-i-se când văzu scrisul familiar al lui Alexander.

„Te-am sunat aseară, de mai multe ori, fără să te găsesc. Azi sunt toată ziua la tribunal, dar voi ajunge la tine pe la opt. A.“

Sophie făcu hârtia ghemotoc și o aruncă în coșul de gunoi fără să comenteze, după care se apucă de treburile obișnuite, știind prea bine că Perry ardea de curiozitate. Tocmai terminase cu corespondența de dimineată și se pregătea să iasă din birou, când șeful ei nu mai rezistă.

– Am auzit că s-a întors Delphine, spuse el, deschizându-i ușa.

– Într-adevăr. Ar fi fost mai bine dacă ieri rămâneai cu noi, adăugă Sophie, cu un mic zâmbet ironic. Ai pierdut momentul cel mai tare.

Perry făcu o mutră îngrijorată.

– Ascultă, iubito, sunt sigur că Alexander...

– E-n ordine, îl întrerupse cu delicatețe Sophie. Crede-mă, n-am nici o problemă. Și-acum, trebuie să plec.

Când ajunsese în birou, însă, găsi acolo o vizitoare complet neașteptată.

Delphine Wyndham trona pe scaunul ei, cu ochii lucind de satisfacție malițioasă.

– Bună, Sophie, o salută ea și se ridică de pe scaun, întinzându-se.

Arăta spectaculos, într-o rochie mulată pe trup, cu haina de blană din ajun agățată neglijent pe un umăr.

– Eram în trecere, așa că m-am gândit să stăm puțin de vorbă... spuse ea trecându-și mâna prin păr – ca să se asigure că Sophie îi vedea inelul de logodnă cu smarald pe care i-l dăruise Alexander.

– Ce drăguț, comentă rece Sophie. Să-ți ofer un ceai, sau o cafea?

– Nu, scumpo, nu pot sta mult. Am venit doar pentru a te lămuri, ca să zic așa... În legătură cu prietenul nostru comun...

– De când te pasionează Dickens? întrebă Sophie, neputându-și stăpâni ironia.

– Ce prostii tot îndrugi acolo?

Delphine merse țănoșă până la ușă, unde se răsuci în loc, luând o poză provocatoare.

– O.K., Sophie, să fie clar. Acum m-am întors. Definitiv. Așa că Alexander nu va mai avea nevoie de nimic din ceea ce-i poți oferi tu – nu știu dacă mă înțelegi.

Sophie se așază la birou, privind-și vizitatorul cu o seninătate care încerca să-i ascundă sentimentele criminale.

– Mare cutră ești, Delphine, comentă ea pe un ton de conversație. Presupun că aranjamentul de la Los Angeles a picat – sau poate Terry Foyle a găsit o puștoaică mai proaspătă pentru americani? În fond, ca model ești destul de bătrâioară, nu-i așa?

Fața Delphinei se schimonosi de furie. Rezemându-se cu palmele de birou, o privi crunt pe Sophie.

– Vacă ce ești! Cum îți permiți? Știu că te-ai ținut după Alexander toți anii ăștia, dar poți s-o lași baltă, cumintico! Delphine s-a întors, iar Alexander Paget numai pe ea și-o dorește. Să-ți intre bine-n cap, „o dorește“! Tu, scumpo, pur și simplu nu te compari...!

Sophie ridică din umeri.

– Nici o grijă, Delphine. N-am să-ți fac concurență. Pe lista mea de necesități nu figurează și un soț. Fugi și joacă-te cu Alexander după pofta inimii.

Se uită la ceas cu subînțeleș și trase spre ea un dosar.

– Și-acum, dacă nu te superi, am o mulțime de treburi. Iar diseară am o întâlnire și vreau să mi le termin la timp.

Delphine făcu un pas înapoi, deconcertată.

– Bine... mă rog, atâta timp cât știi cum stau lucrurile...
Își strânse pe trup blana luxoasă, privind-o pe Sophie cu suspiciune.

– Și cu cine ai întâlnire, mă rog, cu acel Sam Jefford, agentul imobiliar...?

Sophie își făcu de lucru cu hârtiile de pe birou.

– Deși nu te privește, îți spun totuși că nu cu el.

Fără expresie, Delphine clătină din cap.

– Nu-mi dau seama ce pot găsi bărbații la tine. Vreau să zic, nu ești tocmai o frumusețe, nu-i așa?

– Poate că frumusețea firii mele îi atrage mai mult. La revedere, Delphine.

Și Sophie începu să scrie, strâmbându-se când vizitarea ei ieși trântind ușa.

Seara, târziu, în timp ce mergea spre casă, Sophie se înfioră. Toată ziua suflase vântul, dar acum amenința cu o furtună, iar norii se învolburau pe cer. Într-o pauză dintre rafale, Sophie se opri, încremenind, convinsă că auzise niște pași. Apoi își spuse că era obosită după ziua de muncă și seara la „Unicornul” și o luă la fugă spre casă.

Simți că i se oprea inima în loc, auzind că pașii se grăbeau în urma ei. Tocmai ajunsese la ușă, când o mână o apucă de braț și o răsuci în loc.

Sophie țipă.

În clipa următoare, luna ieși din nori, pentru a lumina inconfundabilul cap blond al lui Alexander.

Îl privi încruntată, aproape fără să-și mai poată stăpâni furia.

– Ce naiba cauți aici? se răsti ea.

– Unde naiba ai fost tu? întrebă la rândul său Alexander, apucând-o de coate. Nu mi-ai primit mesajul?

Sophie îi dădu mâinile la o parte.

– Ba da, l-am primit...

Descuie ușa, apoi se întoarse spre el cu o expresie rece.

– Tu ai fost cel care anunța că va fi aici la opt, nu eu.

Alexander deschise ușa și o îmbrânci neceremonios pe Sophie înăuntru. Cu un licăr amenințător în ochi, trânti ușa în urma lui și se rezemă de ea cu brațele încrucișate pe piept.

– Cred c-ar fi trebuit să-l formulez mai cu înflorituri, mai rugător... Unde ai fost două seri la rând, pentru numele lui Dumnezeu?

Cu fața înroșită de furie, Sophie își scoase impermeabilul.

– Nu te privește unde-mi petrec eu serile.

– Îmi recunosc greșeala. Crezusem că mă privește.

Obrajii lui Alexander se înroșiseră, scoțându-i în evidență paloarea din jurul gurii.

– Cred că toată... toată criza asta e cauzată de revenirea Delphinei.

– Criză! ripostă Sophie, aruncând flăcări din ochi. Mai bine pleacă, Alexander. Du-te înapoi în brațele iubitoare ale credincioasei tale lodognice.

Dintr-un salt, Alexander ajunsese în fața ei, înhățând-o de mâini.

– Ești geloasă! exclamă el, cu o lucire în ochi pe care Sophie o găsi insuportabilă.

– Geloasă? Ha!

Încercă să se elibereze, dar Alexander se așteptase și o strânse și mai tare.

– Ai de gând să-mi dai drumul? gâfâi ea. Am muncit toată ziua, sunt obosită și nu vreau decât să plec de-aici.

– Cine e? scrâșni Alexander.

Sophie îl privi încruntată.

– Cine e cine?

Eliberându-i o mână, Alexander își trecu degetele peste sâni ei, cu o familiaritate de-a dreptul jignitoare.

– Nu degeaba te-ai îmbrăcat așa de elegant...

Indignată la culme, Sophie se smulse din mâna lui și ridică vătraiul.

– Ieși afară, Alexander Paget. Ieși afară din casa mea în clipa asta, până nu-ți fac ceva, porc cu două fete ce ești!

– Sophie! își desfăcu Alexander mâinile, deznădăjduit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a apucat? Bine, de acord, Delphine s-a întors. Din cauza asta te porți așa?

– O bilă albă pentru spiritul de observație. Și-acum, dispari!

– Ascultă aici, Sophie Gordon. Ore întregi am stat în mașină, așteptându-te. Când ai apărut, aproape că înnebunisem și nu mă mișc de-aici până nu-mi spui ce te frământă.

– Atunci n-ai decât să rămâi toată noaptea!

Prea târziu, Sophie își dădu seama ce spusese. Se retrase alarmată, în timp ce Alexander pornea spre ea, cu ochii îngustându-i-se ca două fante.

– Cu cea mai mare plăcere. Dă-mi vătraiul.

– Nu!

Sophie lovi spre el prin aer, înnebunită, dar Alexander prinse reteveul din zbor, smulgându-i-l din mână. Îl aruncă în șemineu și o smuci pe Sophie spre el.

– Bine, scrâșni el printre dinți. Vom lăsa discuțiile pe mai târziu.

Mai târziu...?

Gura Sophiei se deschise să protesteze, dar imediat fu acoperită de a lui. O fracțiune de secundă, Sophie stătu nemișcată, apoi începu să se zvârcolească, lovindu-l cu picioarele, smucindu-și o mână pentru a-l apuca de păr, dar fără nici un efect. Măgelele i se rupseră, zburând care-ncoțor, însă Alexander nu-și desprinse nici un moment gura de a ei, înăbușindu-i protestele, fără să-i pese de lovituri, în timp ce o ridica de pe picioare.

Începu să-și zbuciume capul în toate direcțiile, cu sunete sufocate, dar Alexander nu făcu decât s-o trân-

tească pe canapea, încălecând-o cu coapsele lui musculoase și ținându-i gura acoperită cu o mână, în timp ce încerca să-și scoată scurta cu cealaltă.

— Dă-mi drumul! zbieră Sophie cu o voce de nerecunoscut, când fu nevoit să-i elibereze gura.

Drept răspuns, Alexander râse slab, diabolic, dând clar de înțeles că numai s-o elibereze nu avea de gând. În sfârșit, reuși să-și scoată geaca roasă de piele, folosindu-și și cealaltă mână.

Sophie profită de ocazie instinctiv. Cu forța disperării, se smulse dintre picioarele lui care o imobilizau și se repezi spre ușă, chiar în clipa când fereastra se spărgea cu zgomot și un corp dur și ascuțit o lovea în cap...

Când își reveni, se luminase de ziuă, iar tatăl ei și Kate stăteau la picioarele patului. Sophie zâmbi vag, strâmbându-se când simți în cap un junghi ascuțit de durere.

— N-am să întreb „unde mă aflu“, pentru că presupun că m-ați adus la Alexander General.

— Da, păpușă, răspunse doctorul Gordon, luându-i mâna într-a lui. Cum te simți?

— Mă cam doare capul, dar în rest cred că sunt bine...
Apoi, Sophie îi zâmbi lui Kate.

— Iartă-mă că te-am speriat.

Kate trase adânc aer în piept.

– De data asta am să ți-o trec cu vederea. Dar te rog, iubito, să nu se mai repete.

– Alexander ce face, e bine?

– Are câteva tăieturi, în rest nimic.

Doctorul Gordon își privi suspicios fiica.

– Nu prea înțeleg ce căuta la tine-n casă după miezul nopții, dar slavă Domnului că a fost acolo. Dacă nu primeai imediat îngrijiri, rana la cap ți s-ar fi agravat.

Fața albă a Sophiei se înroși, apoi păli din nou, iar Kate își trase soțul de mână.

– Du-te, David, ai să întârzi la vizita de dimineață. Stau eu cu Sophie.

– Imediat ce te vor externa, Kate o să te ducă la Chantry, spuse doctorul Gordon.

– Ce frumos... încercă Sophie să zâmbească. În cazul unei recăderi, voi avea medic personal la domiciliu.

Spre ora prânzului, cam nesigură pe picioare, Sophie fu ajutată de Kate să intre în casă, unde se instalează pe o canapea. Când sosi și tatăl ei la masă, Alexander îl însoțea, palid și epuizat, având obrazul și tâmpla decorate cu pansamente. După ce se asigură că fiica lui se simțea bine, doctorul Gordon se retrase în bucătărie cu Kate, lăsându-i pe cei doi singuri.

– Casa e avariata rău? întrebă Sophie, evitând ochii lui Alexander.

– O verifică Perry. Eu a trebuit să mă duc din nou până la tribunal.

Alexander se așează pe marginea canapelei, luându-i o mână într-ale lui.

– Chiar ești bine, Sophie? Mă așteptam să te țină mai mult în spital.

Sophie zâmbi.

– Pentru o simplă zgârietură la cap...? Cum îți place pansamentul meu? E destul de șic – ca un turban cu nodul la ceafă.

Alexander se aplecă spre ea.

– Nu mai pălăvrăgi și lasă-mă să-mi prezint scuzele. Îmi pare atât de rău, Sophie. Dacă nu mă purtam ca un om al cavernelor, n-ai fi pățit asta.

Sophie preferă să-și privească mâinile, roșind jenată.

– Fleacuri. Are și o latură comică. Din câte știam eu, Pământul se învâртеște, iar cerul stă pe loc – nu ne cade nouă în cap!

Pe chipul surprins al lui Alexander apăru încet un zâmbet.

– Asta înseamnă că nu mai ești supărată pe mine? Aseară te zbăteau ca o nebună și nu știi nici acum de ce.

Îl privi lung, dar se vedea clar că vorbea serios.

– Chiar ești sincer?

Alexander ridică din umeri.

– E clar că motivul are legătură cu Delphine – Dumnezeu mi-e martor că nici nu putea să apară într-un moment mai inoportun.

Apoi o privi drept în ochi.

– Dar de ce erai atât de furioasă pe mine, Sophie? Habar n-am avut că urma să se întoarcă, îți dau cuvântul meu.

– Da, mi-am dat seama, încuviință ea sec.

Îl mai privi gânditoare câteva momente, apoi începu să-i povestească vizita Delphinei la sediu.

Chipul lui Alexander, de obicei atât de netulburat, se întunecă, mai întâi cu uimire, apoi cu furie.

– Dumnezeule! exclamă el, fierbând. Și ai crezut-o?

– De ce să n-o fi crezut? replică Sophie, coborând privirea. Și-n plus, uitasem cât de frumoasă e. După cum uitaseși și tu, dacă mă gândesc la expresia pe care ai avut-o când a apărut în bar.

Alexander îi ridică bărbia cu o mână, întorcând-o cu fața spre el.

– Sophie, jur că i-am spus cât se poate de clar că totul între noi s-a sfârșit. Greșeala mea a fost că i-am lăsat inelul. Nu mi-l dăduse înapoi, desigur, așa că i-am spus să-l vândă, să facă orice voia cu el. Mai bine i-l băgam pe gât!

O mângâie pe obraz.

– Când a apărut așa, din senin, nici nu mi-a venit să cred că putea fi atât de neobrăzată.

Sophie începea să-și revină.

– Eu credeam că te năucise frumusețea ei incredibilă.
Ochii lui Alexander se luminară de amuzament.

– Mă împietrise, mai bine zis. Ca pe grecii ăia care o vedeau pe Meduză.

– Atunci de ce-a venit să mă pună la punct, Alexander?
Alexander oftă adânc.

– Delphine a fost toată viața o răsfățată, și deodată a pierdut de două ori, într-un interval foarte scurt – mai întâi contractul din State, apoi relația cu mine. Așa că simțea nevoia să se descarce, să-și verse veninul pe cineva.

– Și, din nou, eu am fost cea mai la îndemână.

– Deloc, răspunse el, ridicând o sprânceană. Delphine și-a ieșit din minți fiindcă îi spusese că nu vreau să mă căsătoresc cu ea, ci cu tine.

Sophie se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Dar nu-i adevărat!

– Ba este cât se poate de adevărat.

Se aplecă spre ea.

– Știi foarte bine că altceva nu-mi doresc, Sophie.
Chiar dacă tu ești hotărâtă să nu te măriți niciodată.

Sophie tăcu multă vreme, privindu-l cu ochi tulburați de uimire, apoi murmură:

– Așa este... Chiar dacă...

Făcu o pauză, strângându-se mai aproape de el.

– Chiar dacă între timp m-am răzgândit.

Alexander rămase nemișcat.

– Vrei să spui că răspunsul e da?
– Poate că, murmură ea încet, căsătoria cu tine nu va fi chiar atât de neplăcută, la urma urmei.

După un moment de gândire, Sophie adăugă:

– Ba nu, m-am răzgândit din nou. Va fi... minunată.

Alexander o sărută îndelung, strângând-o la piept, cu mâna apăsată pe spinarea ei. Apoi ridică puțin capul, pentru a o privi în ochi.

– Un adevărat compliment, șopti el. Și-ți promit că voi fi un soț la fel de minunat.

– Vei fi un soț extraordinar, Alexander! chicoti Sophie.

– Îți promit! Am să-mi dau toată silința să te ajut la treburile gospodărești pe care le detești atât de mult. Ba chiar și mâncarea am s-o gătesc uneori – în fond, toți marii bucătari sunt bărbați – iar când vom trimite la școală copiii...

– Care copii?

– Ai noștri. Când îi vom trimite la școală, a s-o conving pe Kate să le coasă ea etichetele cu numele!

Îi zâmbi atât de victorios, încât amândoi izbucniră în râs, îmbrățișându-se, până când turbanul de pe capul Sophiei alunecă și căzu pe canapea, dar cu nodul încă strâns, de nedesfăcut – la fel ca nodul iubirii lor.

Sfârșit